

Ciprian Măceșaru

SUPERHERO

Ciprian Măceșaru

Superhero

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2012

© 2012 by Editura Polirom

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

București, Calea Victoriei, nr. 115, sector 1

ISBN ePub: 978-973-46-2605-2

ISBN PDF: 978-973-46-2606-9

ISBN print: 978-973-23-2959-7

Pe copertă: Ilustrație de Laurențiu Midvichi

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

CIPRIAN MĂCEȘARU s-a născut pe 7 septembrie 1976, la Câmpina. A debutat în anul 2007 cu volumele *Cântecul greierilor de sub calea ferată* (poeme) și *Dialoguri în oglindă* (interviuri), apărute la Editura Curtea Veche. În anul 2010 publică, la Editura Brumar, jurnalul cultural *Focul din tâmplă* și volumul *Poeme*, urmat, în 2011, de *Străzi interioare*. Este prezent în antologia *Cele mai frumoase poeme din 2010*, selecție de Claudiu Komartin și Radu Vancu, Editura Tracus Arte, 2011. A publicat articole, interviuri, proză și poezie în reviste precum: *Litere, Arte & Idei*, *România literară*, *Cuvântul*, *aLitudini*, *Poesis Internațional*, *Orizont*, *Mu* (Spania). Semnează cronică de carte din revista *Șapte Seri*. Este fondatorul și directorul revistei *Accent Cultural* din București.

„Nu știa ce știe acum prea bine, că viața era o succesiune de ambuscade, capcane și căderi din care nimeni nu-și revenea complet.“

Jaime Bayly
Escrocul sentimental^{*}

^{*} Jaime Bayly, *Escrocul sentimental*, Editura Nemira, 2010, traducere din limba spaniolă de Mihai Gruia Novac.

Stăteam la birou, în sufragerie, gol, și băteam la mașina de scris. Fesele mi se lipeau de tapițeria unsuroasă a scaunului, un scaun vechi care scârțâia enervant la fiecare mișcare, oricât de ne semnificativă ar fi fost ea. Biroul, mai degrabă o simplă masă, era din lemn de cireș, cu un sertar îngust în care țineam manuscrisul. Planturoasa mașină de scris Erika ședea docilă pe blatul zgâriat, tăcând infernal sub imboldul degetelor mele. Lângă ea, o scrumieră din sticlă albastră, ciobită.

Alina, soția mea, se aranja în dormitor. Era înaltă, o iapă, cum ar zice Breban, o femeie frumoasă, roșcată, cu sâni plini și mari, cu buze senzuale și ochi limpezi, albaștri, dar cu nasul cam lung. Avea un trup grozav, doar genunchii solizi îi stricau armonia.

Eu eram un tip cât se poate de banal, blond, slab, bărbos, cu ochii gri-verzui (ceva spălăcit, oricum), cu nasul ușor coroiat, sprâncenele groase și gura cu un desen moale, efeminat, noroc că barba masca acest lucru. Barba mă prindea bine, semănam izbitor cu Van Gogh. Îmi dădea aerul unui om inteligent.

— Paul, întârziem! mi-a strigat.

M-am îmbrăcat cu veșnicul costum de ginerică. Nu aveam cravată, mergea și fără. Îmi lipsea și o curea de aceeași culoare cu a pantofilor. Știam, însă, că nu mai e obligatoriu să le asortezi, după cum auzisem și că poți bea vin roșu atunci când mănânci carne albă.

Alina purta o rochie albastră, simplă. Poșetă și pantofi crem. Colier cu bile albe. Arăta foarte bine, mai ales că se și machiase, foarte discret, cu un pic de ruj și ceva rimel.

Eram invitați la o nuntă. Nu-mi plăcea să particip la niciun fel de eveniment, dar nu știu cum de se-ntâmpla să am mereu parte de ele. Timid, nu-mi găseam locul, nu știam ce să spun, nu știam cum să mănânc, nu știam să fac glume, nu știam să dansez... Un coșmar.

Am ieșit din bloc sub privirile unor vecini. Stăteau cocoțați pe gardulețul verde, din metal, care înconjura imobilul și mâncau semințe de dovleac. Ne priveau și scuipau de zor cojile pe trotuar.

Taxiul aștepta torcând ca un imens motan portocaliu. Ne-am așezat amândoi pe bancheta din spate și mașina a demarat încet. Șoferul vorbea la telefon, nervos, aproape că striga. Când a terminat, a dat mai tare volumul casetofonului, turnându-ne în urechi o manea grețoasă ca un platou încărcat cu baclavale.

— Vă rog să opriți muzica! i-a spus Alina.

— Da, doamnă, imediat, a zis șoferul și am crezut că totul va fi OK, dar, rănit în orgoliu, a ținut să poarte o polemică:

— Da' ce, nu vă place?!

— Nu, a zis scurt și tăios soția mea.

— Da' ce vă place, doamnă? Rockul ăla zbuciumat?

— Nu contează. Pur și simplu nu vreau să ascult nimic.

— Vedeți, și zice lumea că suntem noi, taximetriștii, ai dracului!...

— Eu doar v-am rugat să opriți muzica.

— Bine, doamnă. Clientul nostru, stăpânul nostru, știți cum se zice.

— Da, se zice, dar nu prea se respectă.

Nu-mi venea să cred că Alina pune paie pe foc.

— Cum, doamnă, nu se respectă?! Mi-ați zis să opresc muzica, am oprit muzica. Vedeți, e rea-voință.

În fine, când am ajuns la restaurant, nevastă-meă urla ca nebuna la șofer, ăla zicea doar: „Gata, doamnă, gata!"; dar nu mai era chip să o potolească. Abia am dat-o jos din mașină. Avea o privire de lunatică, respira precipitat, urechile îi erau roșii, transpirase...

— Gata, că ne vede lumea, am zis și ea a răbufnit din nou:

— Nu-mi spune și tu gata.

Și-a aranjat ținuta, netezindu-și rochia cu gesturi rigide. Am urcat cele câteva trepte de la intrarea în restaurant. În hol ne-au întâmpinat mirii și nașii lor. Felicitări, îmbrățișări, pupături... Mă simțeam de parcă eram la Cotroceni și-l întâlneam pe Președinte. Nașa ne-a prins în piept, cu bolduri, câte o floare albă din dantelă. Am realizat că o cunosc. Un pântec bombat i se reliefa prin rochie și m-am băgat puțin în seamă, am zis să fac pe sociabilul, așa că am întrebat-o, zâmbindu-i larg:

— Când se naște copilul?

Mi-a spus privindu-mă fix:

— S-a născut acum trei luni.

Nu știu cum am ajuns la locurile care ne fuseseră rezervate. N-am mai auzit nimic. Roșu la față, mi-am îngropat capul între umeri, am înhățat o sticlă de whisky, am umplut un pahar și am băut câteva înghițituri zdravene. Eram furios.

Tatiana și Vlase au fost aduși la masa noastră. Soția mea a admirat toaleta prietenei, prietena i-a întors complimentul. Cineva a urcat pe scenă, a lovit de două ori cu degetul în microfon, buf!, buf!, apoi a început să vorbească. Ne-am răsucit să-l privim. Lumea râdea, aplauda. Tatiana a vrut să se așeze. Alina n-a fost atentă, încă-l privea pe tipul ăla, a pus mâna pe spătarul scaunului, a tras, dar nu era scaunul bun, era scaunul Tatiane. Tatiana nu și-a putut opri căderea. Era mare și grasă, s-a lungit pe podea, un chelner s-a împiedicat de ea și a scăpat tava cu paharele de șampanie. Paharele s-au făcut zob. Alina a rămas stană de piatră. Nu mi-

am putut reprima zâmbetul. M-am aplecat și, împreună cu Vlase, am ajutat-o pe Tatiana să se ridice. Cocul impecabil i se împrăștiase, părul ei blond și bogat arăta ca o grămadă de cârpe. Noroc că era o rusoaică plină de viață, nu s-a supărat. Nevastă-mea i-a cerut iertare, a îmbrățișat-o. Tatiana a râs, a râs și Alina. L-a rugat și pe chelner să o ierte, acesta a mormăit ceva și a plecat. Ne-am așezat cu toții la masă. Mi-am umplut iarăși paharul. Presimțeam că o să fie o noapte de pomină. *Ce naiba caut eu aici, mă întrebam, în restaurantul ăsta cu aspect de cantină, plin de baloane agățate pe pereți, cu mese și scaune îmbrăcate în satin auriu, cu o groază de oameni împopoțonați ca niște sorcove?! Era o hărmălaie (incluzând și muzica) generală, o dementă voioșie, la care, judecând după rapiditatea cu care goleam paharul, știam că mă voi alătura curând. Zis și făcut. Spre dimineață eram singur pe ringul de dans, fără haină, cu cămașa scoasă din pantaloni, cu paharul lipit de degete. Soția mea se uita chiorâș la mine, dar nu-mi păsa, dansam pe o melodie de Gică Petrescu și zbieram:*

— *Uite-așa aș vrea să mooor...*

Sincer să fiu, după aceea nu prea mai știu ce s-a-ntâmplat. Desigur, nu am murit. Îmi amintesc doar că la un moment dat Tatiana ajunsese din nou pe jos, naiba știe de ce. Stătea pe spate, râdea, dădea din mâini și striga:

— Fac un înger în zăpadă! Fac un înger în zăpadă!

A doua zi, când m-am trezit, capul îmi era greu ca o găleată în care înghețase apa. Străbătând zidurile, vocile ce veneau dinspre sufragerie se izbeau ca niște labe de scafandru de timpanele mele. Camera se desfăcea în felii și o lumină albă, orbitoare îmi străpungea trupul translucid. Începeam să disting primele cuvinte, vâjâiala din capul meu se atenua, bubuiala inimii nu-mi mai răsuna în urechi, fundalul sonor se limpezea. Am

coborât din pat, m-am scărpinat insistent în barbă. Vocea puternică a Ramonei se auzea ca o suită de pocnitori. Am tras un trening pe mine și am ieșit din dormitor.

— Salut! Te-am trezit? m-a întrebat ea cu maliție.

Ne antipatizam și nu scăpam nicio ocazie de a ne faulta.

— Glasul tău ar trezi și morții, am mormăit și mi-am continuat drumul spre baie, încă amețit de cantitatea industrială de alcool pe care o vărsasem în mine cu o noapte-nainte.

Din apartamentul de deasupra, bașii unei manele au început să zguduie pereții.

— *Bye-bye! I'll be back!* mi-a strigat Ramona.

Nu i-am răspuns, puteam invoca gălăgia. M-am vârat în cadă și am pornit dușul. Mi-am frecat bine trupul cu săpun, insistând în zonele erogene, mi-am strâns ca-n clește unul dintre sfârcuri, mi-am introdus un deget în rect, m-am masturbat. Era una dintre activitățile mele frecvente.

Am ieșit din baie. Soția mea se afla în bucătărie, îmi pregătea cafeaua. M-am așezat în fotoliu și am pornit televizorul. Am găsit niște știri sportive. Hagi marcase un nou gol pentru Galatasaray.

— O torpilă de la 35 de metri, direct în vinclu. Portarul a rămas fără replică, a zis crainicul.

M-am gândit că ar mai fi putut spune: „O bombă năprasnică de la 35 de metri care a zguduit poarta adversă. *Goalkeeper*-ul a încremenit“. Sau: „Un șut violent de la circa 35 de metri, direct la colțul cu păianjeni. Omul dintre buturi n-a avut nicio reacție“. Sau: „O ghiulea de la 40 de metri – unora le place să exagereze –, la vinclu, cu care a scuturat plasa porții adverse. Portarul a fost un simplu spectator“...

Alina mi-a adus cafeaua. I-am aruncat o privire. Era botoasă.

— Te rog să mă ierți pentru azi-noapte, am spus.

— În viața mea nu mi-a fost așa rușine!... m-a anunțat, dar fără să mă privească.

Am sorbit din cafea.

— Nu are zahăr, am zis.

— Pune-i!

Am adus din bucătărie două cubulețe de zahăr și o linguriță. Am lăsat cele două cuburi să alunece în lichidul negru și fierbinte, apoi am amestecat de câteva ori cu lingurița.

— Te-ai purtat exact ca taică-tău.

— Exagerezi, am ripostat enervat.

— Așa începeți toți.

— Poftim?!

— O dată, apoi încă o dată... Sunteți atât de previzibili!..., a zis și apoi a urlat spre tavan: Opriți porcăria aia!

— Relaxează-te. Dansează din buric.

Nu mai avea chef să continue disputa. M-a întrebat, arătând spre televizor:

— Te mai uiți aici?

— Nu, poți să schimbi, i-am spus, cedându-i telecomanda.

M-am întins, am scos o carte din bibliotecă, un roman de John Updike. Ea zapa fără sens, nu apuca să distingă ce naiba era pe posturile alea, le schimba înainte de a înțelege ceva. Citeam, încercând să o ignor. Într-un final, a stins televizorul, a lăsat telecomanda pe un raft al bibliotecii, s-a ridicat, s-a dus la fereastră și a privit neclintită afară.

— Trebuie să mergem la piață. Nu mai avem nimic de mâncare, a spus, fără să se întoarcă spre mine.

— Sunt praf! Poate mai târziu, după ce-mi mai revin.

S-a răsucit brusc și m-a privit furioasă.

— Atunci o să mâncăm un rahat! mi-a spus, deși nu-i stătea în obișnuință să vorbească așa.

Mi se părea atât de ridicolă agitația ei, atât de exagerată în comparație cu motivul care o născuse. S-a prăbușit în celălalt fotoliu, și-a șters cu arătătorul mâinii stângi broboanele de transpirație adunate deasupra gurii palide. Rujul era ceva rar pe buzele ei. Iisus nu-i dădea voie să arate ca o curvă, așa-mi spunea despre femeile pe care le vedea tot timpul aranjate, coafate și machiate, îmi spunea că sunt curve, că toate sunt curve.

— OK, hai să mergem! am spus.

S-a ridicat, și-a șters din nou transpirația de deasupra buzei, acolo unde, dacă semăna cu mama ei, urma să aibă, nu peste mult timp, o mustăcioară.

Încă o dată mi-am mișcat ciolanele la ordinul ei. Am aruncat pe mine haine cât mai subțiri, m-am încălțat cu niște teniși chinezești, am luat sacoșele pe care le pregătise și am plecat fără să scoatem o vorbă. A încuiat apartamentul, apartamentul ei, primit de la maică-sa, eu nu aveam nimic de la ai mei, eu nu aveam nimic al meu, cu excepția cărților. Maică-sa nu mă plăcea deloc, ar fi vrut o cu totul altă partidă pentru fata ei licențiată în Drept. Măcar de-aș fi avut un salariu mai mare, șase milioane erau prea puțin pentru ambițiile ei și ale fiicei. Îmi tot spuneau să-mi găsesc ceva mai bun, dar mie îmi plăcea să lucrez la editură, visam să ajung scriitor. Alt motiv de ocară din partea soacrei, care tot spera să mă maturizez, să devin un bărbat responsabil. Și-a băgat fata la un cabinet de avocatură, unde câștiga zece milioane, bănuiam că mai mult, Alina întotdeauna mă mințea când era vorba de bani, dar nu-mi păsa, pentru mine banii nu erau o obsesie, cum erau pentru ea. Nu înțelegeam de ce mai stă cu mine. De fapt, știam: frica de Dumnezeu. Jurase în biserică: „la bine și la rău“. Dar cred că mai tare ar fi deranjat-o ca lumea să vadă că a dat greș, îi

păsa foarte mult de ceea ce spuneau oamenii, încerca să păstreze aparențele. De câte ori ne aflam în public vorbea despre cât de fericiți suntem, despre căsnicia noastră frumoasă ca un basm.

— Ai ceva mărunț? m-a întrebat.

Eram în piață, cumpăra castraveți. I-am dat câteva monede. Negocia cu țărancă. Totul i se părea prea scump. Îmi era jenă. Țăranul de la care am cumpărat brânză s-a enervat.

— Dați-mi, doamnă, cât vreți și lăsați-mă-n pace. Sau mai bine luați-o gratis, luați-o, ce mai stați?!

Conștientă că a exagerat, a bătut în retragere, a plătit cât trebuie, mi-a pus și bucata de brânză în brațe, alături de roșii, castraveți, pâine, șuncă de Praga, măsline și cartofi, apoi am pornit-o spre casă. S-a oprit în fața unui magazin de îmbrăcăminte, admira un taior. Clar, avea nevoie de el. Lucra într-un cabinet de avocatură și trebuia să fie bine îmbrăcată. Eu puteam merge la editură îmbrăcat oricum, în blugi jerpeliți, cu tricouri lălâi, încălțat cu tenișii care mă rodeau al naibii de tare.

— Așa sunt intelectualii – mi-a spus Alina într-o zi –, nu pun prea mare preț pe haine.

În fine, nu mă plângeam, eram obișnuit să nu fiu bine îmbrăcat. Tata – pompier, mama – vânzătoare, așa că de unde bani de țoale mai bune?! Jinduisem mereu după niște haine onorabile, cu care să ies fără rușine în lume, dar n-a fost să fie. Îmi dăduse Ramona un costum și-un palton de la bunică-su, Dumnezeu să-l ierte, am zis bogdaproste, nu-i frumos să refuzi în astfel de situații, haine de mort, of, mamă!, m-aș fi obișnuit cu ideea, doar că hainele aveau vreo cincizeci de ani și de mă-mbrăcam cu ele râdeau și curcile de mine, parcă aș fi călătorit în timp. Bătrânul le-a ținut în șifonier, deh, pentru ocazii, dar cred că n-au prea fost ocazii, fiindcă nu erau uzate deloc. Le-a păstrat bine, le-a ținut la naftalină, ce mai, puteau de-ți cădea părul din nas. O singură dată am

îmbrăcat paltonul. În tramvai se făcuse gol în jurul meu, la birou colegii m-au rugat să-l scot pe hol. Am încercat să le port, zău, n-am vrut ca Alina să mă creadă mofturos, apoi Ramona era prietena ei și s-ar fi supărat dacă nu încercam. Ramona, țiganka aia cu care tot ieșea în oraș.

— Ne întâlnim și noi ca fetele, îmi zicea nevastă-mea, explicându-mi că n-am ce căuta la întâlnirile lor de fete inocente.

Mă credea idiot. De fapt, avea dreptate, chiar eram idiot, altfel mi-aș fi luat de mult tălpășița. Mi-era însă teamă să nu-mi prind labelle în capcanele marelui oraș. Îmi trebuia o altă femeie pentru a o putea părăsi pe Alina. Eram înspăimântat de singurătate, dar și de ideea că ar fi trebuit să joc rolul seducătorului. Nu pornisem niciodată asaltul asupra unei femei, întotdeauna așteptam să facă ele primul pas.

Ajunși acasă, m-a întrebat dacă mi-e foame. Tot timpul mi-era foame. Nu gătea niciodată, nici nu i-o cerusem, e adevărat, dar uneori parcă aș fi mâncat o ciorbă, o sarma, o friptură, ceva mai consistent. A luat niște ouă dintr-o pungă și o bucată de cașcaval din frigider, a făcut o omletă, veșnica omletă cu șuncă și cașcaval, și o salată de roșii și castraveți. La atât se reducea talentul ei de bucătăreasă. Cu ea mă mențineam în formă, aveam abdomenul plat ca o pistă de aeroport. Toată lumea ne invidia și ne întreba cum de reușim să ne păstrăm trupurile atât de suple.

După ce am mâncat, am pus o casetă cu The Cure, l-am agățat pe Updike de-o copertă și-am plonjat în fotoliu.

— Fă și tu ceva! Măcar spală vasele.

— Le spăl imediat, am mormăit.

Nu i-a convenit răspunsul, dorea să-mi salt curul, să dau fuga în bucătărie.

— Ah, până te duci tu se face seară, a zis furioasă și a trecut pe lângă mine îndesându-și

călcâiele în dușumea, apoi am auzit apa țâșnind în chiuvetă.

— Am spus că le spăl imediat! Nu mai exagera!

M-am grăbit să trec la fapte. Din trei mișcări am fost pe poziție. Ea stătea în spatele meu, mă supraveghea.

— Nu da apa prea tare, sare-n toate direcțiile, mi-a spus.

— OK!

— Și nu consuma tot detergentul.

— OK!

— Nu le mozoli, clătește-le bine.

— Da' dă-le dracului de vase! am zis și, zbang!, am izbit o farfurie de buza chiuvetei.

Cioburile s-au împrăștiat prin toată bucătăria.

— Să spargi când ți-o da maică-ta farfurii, ai înțeles?

— Așa?! Ia privește!

Zbang! Încă o farfurie țândări, apoi încă una. A izbucnit în plâns. *Ah, acum ești sensibilă! Pentru niște nenorocite de farfurii plângi, dar de mine te doare-n cot, mi-am spus.*

— Te urăsc! – a strigat cu ochii înecați în lacrimi, cu fața schimonosită – te urăsc!

Trebuia să plec chiar atunci. Dar unde? Nu conta, am început să-mi fac bagajul. *Plec, îmi spuneam. Am strâns hainele, apoi o parte din cărți. Plec, să fiu al dracului, chiar plec.* Ea s-a scurs pe covor, s-a umflat toată, ca un biscuit în ceai.

— Ce faci? m-a întrebat.

— E atât de greu de presupus?!

Așa, așa, băiatule, acum ia-ți gențile și întinde-o, zdruncină blocul cu o ușă bine trântită de perete. Întinde-o, mă, ce stai ca prostul?! Nu poți fi atât de cretin, auzi?! Degeaba, nu m-am putut abține, m-am apropiat de ea, am luat-o în brațe, am mângâiat-o, i-am dat jos de pe umeri bretelele rochiei, rochia a căzut încet, am făcut dragoste. Hormonii sunt ambasadorii noștri. Mulți

cred că rolul ăsta e jucat, de fapt, de neuroni. Fals! Neuronii sunt doar niște bețe-n roate, niște cârcotași periculoși, niște hitleri capabili să arunce lumea-n aer. Apoi ea a desfăcut gențile, a scos hainele și cărțile, le-a pus la locul lor. Asta era tot, viața noastră continua, nu știam exact cum, dar aveam să trăim mai departe împreună. Acela a fost momentul în care am aflat.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis ea.

Am privit-o mirat.

— Sunt însărcinată.

Tăcut, mișcându-mă ca un robot, am ieșit din apartament. Voiam să mă plimb, să-mi adun gândurile. Știam că nu era cea mai potrivită reacție, dar eram condus de o forță mult superioară conștiinței mele. N-aveam nevoie de lift, n-aveam chef să aștept, am coborât pe scări, erau doar două etaje. Când am ajuns la parter m-am auzit strigat. Am privit printre scări. Alina părea pictată pe plafonul unei biserici, îi lipseau doar aripile. Câteva secunde am stat încremeniți, uitându-ne unul la celălalt. Chipurile noastre vorbeau în tăcere, ochii noștri spuneau mai mult decât puteam spune-n cuvinte. Eram tineri și ne priveam cu sălbăticie. De ce nu ne ajungea asta? De ce ne complicam viața?

Am pornit-o spre gura de metrou. Câteva javre s-au repezit la mine de pe un maidan. Întotdeauna mi-a fost frică de câini. Se spune că simt când îți e frică de ei. M-am gândit să-i ignor, dar unul s-a apropiat foarte mult de gleznele mele. M-am întors, încercând să-l lovesc cu piciorul, însă m-a prins cu colții de crac, sfâșiindu-l. Celelalte javre au căpătat curaj și m-au atacat. Am luat o piatră de jos și l-am lovit în coaste pe cel care mi-a rupt pantalonii. A schelălăit și, urmat de toți ceilalți, s-a îndepărtat. Mi-am privit piciorul. Colții fiarei nu mă atinseseră. Îmi simțeam inima pulsându-mi în urechi, tremuram, încercam să-mi recapăt respirația normală.

La metrou era curent. Aerul rece îmi făcea bine. M-am așezat pe unul dintre scaunele roșii. Pe ecranele atârinate din tavan a apărut poza mea, iar sub poză rula următorul text: „Marele scriitor Paul Vasilescu a încetat astăzi din viață. Atacat și sfârtecat de o haită de lupi pe străzile din cartierul Berceni, scriitorul a sângerat abundent, fără ca vreunul dintre trecători să-l ajute. Romanele sale au revoluționat literatura română, mulți dintre scriitorii actuali declarând deschis că opera lui a avut asupra lor o influență covârșitoare. Despre Paul Vasilescu se spunea că este unul dintre principalii candidați la Premiul Nobel pentru Literatură. Dumnezeu să-l ierte!”

Când m-am trezit din reverie, îmi strângeam cu putere soția în brațe, imobilizând-o, și ea mă întreba întruna:

— Ești OK?

Am telefonat acasă. Din fericire, a răspuns mama. Am anunțat-o sec:

— Alina e însărcinată.

A pornit să se smiorcăie, sughița, se îneca, era fericită, urma să aibă, în sfârșit, un nepot.

— E fată sau băiat?

— Ei, mamă, încă nu știm.

Taică-meu i-a smuls receptorul din mână și a zbierat la mine:

— Te-ai nenorocit! De-acum nu mai ai scăpare.

M-am enervat, nu voiam să recunosc că are dreptate, mai ales în fața lui nu voiam să recunosc. I-am înșirat o groază de minciuni, i-am spus că sunt de fericit, că un copil ar fi cea mai mare împlinire a vieții mele, că trăiesc foarte bine cu Alina, că ne iubim... Eram orgolios, acum o înțelegeam atât de bine pe nevastă-mea.

Taică-meu și-a tras-o cu toate femeile pe care le-a putut cuceri. Mă rog, e mult spus că le-a cucerit, pentru că asta ar fi presupus o anumită strategie, o tehnică, o știință, ceva cât de cât

sofisticat, iar la tata nu putea fi vorba despre așa ceva, era prea primitiv, el pur și simplu înghițea în sec și le lua de gât. Dacă erau suficient de proaste și de netăvălite, își ridicau imediat fustele. Pe unele le-a avut chiar la serviciu, în tura de noapte, în remiza de pompieri pe care o conducea, pe altele când era plecat prin delegații. Odată m-a luat cu el la Sinaia, aveam vreo zece ani. O femeie durdulie, cu părul sărmăluțe, s-a apropiat de el în sala de ședințe, l-a strâns în brațe, și-a dat ochii peste cap, și-a țuguat buzele.

— Angelo, te vede fii-miu, a zis panicat, respingând-o destul de brutal.

Femeia s-a înroșit, a dat înapoi, n-a îndrăznit să se uite la mine, tata i-a șușotit ceva. Ah, cât era de fals, de vulgar...

Am asistat la o ședință plicticoasă, au bătut câmpii acolo tot felul de indivizi afectați.

— Tovarăși – au spus cu gravitate, mimând maxima responsabilitate – trebuie să facem și să dregem.

Și au făcut și-au dres. După ședință s-au îmbătat ca porcii într-un restaurant de lângă Peleş.

Când s-a lăsat seara, tata m-a dus la hotel, m-a băgat în pat, eram frânt, am auzit apoi ușa deschizându-se, închizându-se, cheia răsucindu-se în broască și pașii lui îndepărtându-se pe hol.

2

Am apăsât pe clanță. Inutilă verificare. Evident, ușa era încuiată. Am vârât cheia în buzunar și-am plecat. Pe umăr duceam o geantă din pânză neagră și foarte groasă.

Afară, m-a lovit plăcut în față aerul răcoros. Pe bulevard – trafic nebun. Mașinile înaintau cu greu, bară la bară. Claxoane, fluierul insistent al unui polițist, pietoni avântându-se printre autovehicule... Îmi plăcea orașul acesta zgomotos și murdar, jefuit de toți șmecherii, demolat cu o dementă voioșie, orașul acesta pierdut în univers, îl iubeam ca un prost, pentru ce a fost odată, pentru ce ar fi putut fi, pentru ce se mai încăpățâna să fie. Era orașul extremelor, al sublimului și al abjectului, al veseliei și al cruzimii. Undeva, la periferie, văzusem cu puțin timp în urmă o înmormântare cu dar. Între blocurile jechoase fremăta o mare de oameni. Mulți boceau, se trânteau în genunchi, ridicau brațele spre cer. Un convoi nesfârșit urma Mercedesul negru pe care se zărea, într-un sicriu descoperit, trupul unui traficant de droguri, mort din cauza unei supradoze. Părinții decedatului, într-un gest care s-a dovedit a fi foarte apreciat, dăduseră heroină în loc de pomană, pentru toți locuitorii cartierului. Țsta era Bucureștiul meu iubit, orașul în care străluceau cele mai scumpe mașini și cele mai frumoase femei, orașul cu vile și palate somptuoase, dar și cu maghernițe și blocuri ca niște măsele stricate, orașul cu aerul otrăvit de praf și de noxe, orașul cu șuți și cerșetori la tot pasul, orașul cu cea mai haotică arhitectură, cu câini vagabonzi, cu străzi pline de gropi și gunoaie.

În metrou, m-am așezat, am scos din geantă romanul lui Updike și-am început să citesc. De fapt am încercat să fac asta, căci toată lumea se uita la mine, așa mi se părea, curioasă să afle cât de repede citesc. M-am emoționat, mi-am dat seama că am parcurs degeaba ultima frază, am recitit-o, m-am simțit din nou hărțuit de privirile celorlalți, înțelesul rândurilor îmi scăpa, le-am recitit încă o dată. *La naiba!* mi-am spus. Era o frază atât de simplă. *Mai bine mă prefac că am descifrat-o.* Am dat pagina, pe următoarea am înghițit-o cu viteza luminii, am afișat un zâmbet inteligent, să vadă lumea că înțeleg ce scrie în carte. Updike e amuzant, era normal să zâmbesc. *De ce dracului mi-o fi păsând de ceilalți?! Încep să semăn tot mai mult cu Alina.*

M-am ridicat, așezându-mă în spatele unei tipe crețe. Se admira în geamul ușii. Era frumoasă, purta o bluză albă, decoltată, avea sâni mari și fermi. A observat interesul meu și mi-a zâmbit. *Ferește-te! Fugi cât te țin picioarele!* Am înghițit în sec de ciudă. *Rabbit, run!* Metroul a oprit, tipa a apăsât pe butonul rotund – ce deget frumos avea! – ușile s-au deschis, oftând odată cu mine. Am ieșit din vagon. Mă străduiam să rămân aproape de ea, în speranța că va face ceva. *Hai, întoarce-te, privește-mă, mai zâmbește-mi o dată, hai, ajută-mă, vino și întreabă-mă dacă vreau să beau o cafea cu tine, la tine, întreabă-mă, îți voi răspunde dintr-o suflare: Da, da, vreau, vreau atât de mult, ești minunată, ești atât de frumoasă.* Dar ea nu a făcut nimic. Urcam scara. Își balansa înnebunitor fundul, ca o felină. *Vrea să mă omoare.* Ajunși la suprafață, s-a oprit în dreptul unei treceri de pietoni. Semaforul arăta un omuleț roșu în poziție de drepți. Eu eram la fel ca omulețul acela. Stăteam țeapăn ca un morcov, n-aveam curajul să

sar pe ea, am privit-o încă o clipă, apoi mi-am văzut de drum, suferind.

O altă femeie, una ceva mai urâtă, durdulie, venea către mine. *Ar fi OK și ea. Hai, grăsunico, nu-ți fie teamă, fac orice vrei.* Femeia a trecut impasibilă. *Ce fraieră! Oare nu mi-a văzut disperarea din priviri?! Oare nu a simțit norul de feromoni degajat de trupul meu de insectă?! Ce cruzime! Ce cruzime!*

*

La birou am citit manuscrisul unui veteran de 85 de ani. Scrisese un roman autobiografic despre aventurile sale din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Se iubise în podul cu fân al unui grajd cu o țărancă voluptuoasă din Crimeea. Ăsta era momentul-cheie al cărții. Autorul nu uitase niciodată fericirea trăită în acel pod. Mai puțin contaseră morții din jurul său, suferințele fizice, neajunsurile... Partida primitivă de amor i se întipărise în minte ca o experiență decisivă a existenței sale. Bătrânul stăpânea bine condeiul și avea o bizară detașare de oroare. Descria cruzimile pe care le văzuse în război cu un ton de-o neutralitate care te înfricoșa.

Am fost de acord cu publicarea romanului, dar numai dacă autorul făcea anumite modificări. Trebuiau tăiate câteva burți, rescrise câteva fragmente și, în fine, schimbat titlul.

La sfaturi pentru alții mă pricepeam, numai cu romanul meu nu prea știam ce să fac.

I-am telefonat bătrânului. Nu a părut prea surprins. Se aștepta să-i fie publicată cartea. *Dacă nu la 85 de ani, atunci când să mai ai încredere,* am gândit.

*

Mi-a venit un chef dement să scriu. Discuția cu bătrânul mă stârnise. Mi se părea că sunt plin de inspirație. Mi-am spus – pentru a câta oară?! – că o să merg acasă și o să scriu zeci, sute, mii, milioane de pagini. Arătam foarte hotărât, pieptul îmi ardea de emoție, dar știam că o să dau greș și de data asta, că o să mă spârcâi o jumătate de pagină și un sentiment de misiune îndeplinită mă va cuprinde, că apoi mă voi uita la televizor, la vreun meci de fotbal mediocru sau la un film cu bătăi și împușcături, că voi răsfoi câteva cărți, că voi citi douăzeci-treizeci de pagini, ca să bifez și cititul, pentru ca târziu, înainte de a mă culca, să-mi reproșez tăios indolența și să-mi fac promisiuni solemne că de a doua zi mă voi pune serios pe treabă.

*

Avea dreptate taică-meu, eram puturos. Nu mi-a plăcut să muncesc, la fel cum nu mi-a plăcut niciodată să-nvăț. Am fost un elev lamentabil. Maică-mea le dădea profesorilor cafea și țigări, uneori și țuică și brânză de la bunică-mea, așa că ei închideau ochii și nu mă lăsau corigent. Am trecut prin școală ca gâsca prin apă. Văzând că-mi pot face de cap, de multe ori mă dădeam bolnav. Mama mă lăsa să stau acasă. Ajunsesem să lipsesc de la școală cu zilele. Săraca mama!... Trebuia acum să-mpingă pachete și către doctorița de la dispensarul de pe strada noastră. Până la urmă m-a dus la un doctor de inimă, asta spuneam că mă doare, inima, iar doctorul ăla, spre marea mea uimire, a zis că sufăr de prolaps de valvă mitrală, astfel că boala mea închipuită a devenit dintr-odată reală (ceva mai târziu, un alt doctor, un specialist de la Fundeni, a spus că sunt sănătos tun).

*

— Un pui și un salam franțuzesc, vă rog.

Femeia de dincolo de galantar a cântărit puiul, aparatul electronic a scos printr-un mic orificiu un abțibild pe care erau imprimate prețul și codul de bare, vânzătoarea l-a lipit pe ambalaj, a pus salamul pe cântar și a repetat operațiunea.

— Mulțumesc! am zis și-am aruncat alimentele în cărucior.

De la raionul cu băuturi am luat o sticlă de Fetească neagră, apoi m-am îndreptat către case. M-am așezat la una dintre cozi. În fața mea erau trei persoane. Casiera trecea cu rapiditate produsele prin fața cititorului de preț. Bip! Bip! Oamenii plăteau, își luau produsele și plecau. Simplu ca bună ziua. Bip! Bip!

*

Ce fericit am fost într-o zi de iarnă, când am reușit să cumpăr, după ce am stat pentru prima oară la coada ce se forma în fiecare dimineață în fața Alimentarei, ceafă de porc. Picioarele îmi înghețaseră în bocanci și mă dureau rinichii. Mama îmi luase mâinile între palmele ei, încercând să mi le-ncălzească. În fața noastră număraserăm doar zece persoane. Eram încrezători că nu ne-am trezit degeaba cu noaptea-n cap. În spate stăteau înșiruiți încă vreo treizeci de oameni. Cu cât se găseau mai departe de ușa Alimentarei, cu atât erau mai posaci. Abia trecuse de ora șapte. Muncitorii din schimbul trei părăseau fabrica de cherestea. Autobuze cu burduf, niște rable neîncălzite, cu geamuri jengoase prin care nu se putea zări aproape nimic, treceau gâfâind pe stradă. Ne strângeam unii în alții, chiar dacă nu ne cunoșteam. Cu capul vârat între gulerele ridicate, cocoșați ca niște pinguini. Nici măcar nu știam pentru ce stăteam. Nimeni nu știa. Pur și simplu te așezai acolo, sperând să apară o mașină cu carne, lapte sau ouă.

Uneori aduceau doar niște pungi cu câteva gheare și pipote de pui, alteori doar „adidași“, adică picioare de porc. Însă cel mai rău era, firește, când pur și simplu nu sosea mașina. Te întorceai acasă învins, ținând în mână sacoșa goală, ca pe o dovadă a eșecului tău. Însă atunci am avut noroc.

— Vine! a strigat cineva și toți ne-am încordat ca niște arcuri, pregătiți să nu cedăm un centimetru din poziția pe care o dețineam.

Din spate am resimțit o presiune tot mai mare. Coadă se îngroșase brusc, scurtându-se pe jumătate.

— Vreau numai să-ntreb ceva, a încercat o bătrânică să ne păcălească, apropiindu-se de ușa Alimentarei.

— Mamaie, lasă vrăjeala și treci în spate! i-a strigat un bărbat corpolent, cu mustăți late și căciulă rusească din blană de iepure.

— Doar să-ntreb..., a insistat femeia, nereușind decât să stârnească furia tuturor. Sub avalanșa de injurii, s-a retras șontăcând la locul ei.

— Carne!... – se auzi din nou o voce – Ceafă de porc!

Oamenii au uitat dintr-odată de oboseală. Ochii le sticleau ca la nebuni. Cei din față se gândeau deja la fripturi, pe când cei din spate se rugau să fie marfă destulă. Nu aveai voie să cumperi mai mult decât altul, dar primii ajunși primeau bucățile cele mai bune.

— Ia banii ăștia și vezi să alegi o bucată cu mai puțină grăsime, mi-a zis mama, punându-mi în palmă niște bancnote.

Când am ajuns în fața vânzătoarei, am plonjat după cea mai frumoasă ceafă de porc din lume. Mama a fost mulțumită.

Ne-am întors fericiți acasă, am băgat carnea în congelator, mama și-a aprins o țigară Snagov și a pus de ceai și cafea. Am scos dintr-un dulap un pachet de biscuiți Berceni și-am început să ronțai la ei. Mama a turnat *nechezolul* în ceașca ei aurită

și ceaiul în cana mea albă cu iepurași. Când taică-meu a intrat în bucătărie, încă buimac de la beția pe care o trăsesese cu o seară înainte, maică-mea a răbufnit:

— Nenorocitul! Am chinuit copilul ăsta din cauza ta. Fi-ți-ar băutura a dracului!...

*

Soacră-mea era deja la noi. Alina îi dăduse o cheie, deși eu nu fusesem de acord, ceea ce, totuși, nu îndrăznisem să-i spun, ci doar să gândesc, ca de obicei. Venise să ne gătească. Și când a văzut ce-am cumpărat a fost, evident, nemulțumită.

— Ce, ăsta-i pui?! mi-a spus.

— Uitați, scrie aici: PUI, am zis, arătându-i ironic eticheta.

Am deschis vinul, mi-am umplut un pahar și am ieșit pe balcon. Am pus paharul pe bucata de BCA rămasă de la renovarea apartamentului și mi-am aprins o țigară. Doi puști de vreo șaisprezece-șaptesprezece ani loveau cu niște băte pubelele de lângă bloc, într-un gest de-o gratuitate absolută. Cine poate ști ce ură fierbea în mâncarea aia de prune care era creierul lor. Unul purta un tricou ca al naționalei de fotbal a Italiei, cu numărul 10 și numele lui Baggio pe spate. Celălalt, un grăsan, avea la gât un lanț de aur gros cât degetul, și părul pana corbului des și năclăit bine cu gel.

— Na, mă, futu-ți morții mă-tii! a urlat primul și, jap!, a mai lovit o dată, cu toată forța.

Pubela s-a răsturnat, gunoaiele s-au împrăștiat pe jos.

— Așa, dă-ți mațele-afară.

Grăsanul a izbit cu piciorul într-un pet, proiectându-l în peretele blocului, și a râs cu o plăcere nebună, în vreme ce prietenul său părea de-o seriozitate totală, jucându-și rolul de mafiot care calcă-n picioare pe cineva.

— Rață, stai, bă, i-a zis grasul celuilalt, apoi a scos celularul dintr-un buzunar și a răspuns: Alo!... Nu ți-am zis, fă, că nu vin!... D-aia, fă, că ești o panaramă... Nu ie, fă, la mine banii tăi, să moară mama!... Cine, fă?! Rață?! Nu ți-a furat, fă, Rață banii. Ești proastă?! — Rață și-a arătat dinții strâmbi și galbeni, a scos niște bancnote din pantaloni și a început să-și frece bărbia cu ele — Să-ți dau la muie, fă!... Da?!... Fă, nu mă amenința, că te rup cu bătaia, auzi?! Dacă te prind îți rup picioarele, futu-ți morții mă-tii, te omor!... Ce face, fă?! Bineeeee! Las' că vedem noi.

A închis telefonul și a aruncat bâta, punând pe fugă o javră slăbănoagă ce se apropia timid de gunoaie.

— Hai, Rață, să mergem.

— Unde, bă?

— În pulă, nu știu. Hai să mergem, că m-a enervat zdreanța aia.

Rață și-a aruncat și el bâta și și-a urmat prietenul. Eu am ridicat paharul și-am spus:

— Amin!

*

Soacră-mea plecase de puțin timp. Fumam și copiam într-un caiet un fragment din Kafka, pe care să i-l citesc Alinei când va ajunge acasă. Trebuia să-l adaptez cât mai bine, pentru ca ea să-l creadă rodul minții mele. Copiam mereu fragmente din autori celebri, schimbam câte ceva, apoi i le dădeam să le citească, mințind-o că-mi aparțin. Îmi făcea bine când îmi spunea:

— Tu chiar ai talent.

Odată, însă, când i-am prezentat o bucată din *Albastrul cerului* de Georges Bataille, mi-a spus scurt:

— O mizerie!

Nu întotdeauna eram inspirat.

Bucata de-acum era foarte potrivită și pentru taică-meu, așa că mi-am spus că i-o voi trimite. Nici tata și nici soția mea nu aveau habar ce a scris Kafka. Tata nici măcar nu știa cine e individul, așa că nu exista niciun risc – mă rog, era foarte mică probabilitatea – ca el să priceapă înșelăciunea. Mi-ar fi prins bine să-i arăt cât sunt de deștept. În adâncul său avea să se simtă strivit de o turmă de elefanți. Doream să-l fac să înțeleagă ce-nseamnă forța unui scriitor. Mă batjocorise mereu pentru pasiunea mea. Mi-am spus c-o să-i închid gura. Pong! La culcare, puișor! Da, da, eram sigur că o să-l fac să-și bage coada-ntre picioare. Așa că scriam, umpleam pagină după pagină. Trebuia doar să mă gândesc la el și ura mă inspira din plin. Kafka! Eram Kafka și îi scriam tatălui meu.

*

Dragă tată,

M-ai întrebat odată, acum de curând, de ce susțin că mi-e frică de tine. Ca de obicei, n-am știut ce să-ți răspund, în parte tocmai pentru că mi-e frică de tine, în parte pentru că frica asta se întemeiază pe prea multe elemente ca să ți le pot enumera măcar pe jumătate vorbind cu tine. Să-ți spun cum stă treaba. Tu ai muncit din greu cu mistria, așa îmi zici mereu, dar ce ai făcut cu banii câștigați?! Eu nu m-am putut bucura de ei, degeaba spui în toate părțile că te-ai sacrificat pentru mine. Banii i-ai risipit prin cârciumi. Nu am trăit fără griji și în belșug, n-am avut libertatea deplină să învăț ce vreau, am fost mereu preocupat de grijile vieții de toate zilele. Cu toate astea, nu ți-am reproșat niciodată neajunsurile. Tu însă te așteptai ca eu să mă comport exact cum îți doreai. M-am încăpățânat, deși îmi era frică de tine, să îți fac în ciudă. Stăteam cu nasul în puținele mele cărți, mă vedeam cu prietenii mei

țicniți, aveam gânduri exaltate. Cu tine n-am stat niciodată de vorbă deschis, la cârciumă nu te-am însoțit niciodată, deși ai fi vrut, și n-am avut în niciun alt fel sentimentul vieții de familie. Pentru tine nu voiam să fac nimic, pentru prietenii mei făceam totul. Dacă ai sta să mă judeci, reiese că, deși nu-mi reproșezi de-a dreptul ceva necuvenit sau rău (cu excepția faptului că m-am însurat cu Alina), în orice caz mă acuzi de răceală, înstrăinare, nerecunoștință. Și chiar îmi reproșezi toate acestea ca și cum ar fi vina mea, ca și cum eu aș putea schimba totul virând doar puțin o dată cârma, în vreme ce tu n-ai nici cea mai mică vină, decât poate că ai fost prea bun cu mine.

Felul ăsta al tău obișnuit de a-ți reprezenta lucrurile îl consider nedrept. De-aș putea să te fac să recunoști că ești și tu vinovat, atunci ar mai fi cu puțință – nu chiar o viață nouă, căci pentru asta suntem amândoi prea bătrâni, dar un fel de pace, nu încetarea, ci îmblânzirea neîncetărilor tale reproșuri.

Ciudat e că și tu bănuiești, într-un fel, ce vreau să zic. De pildă, de curând îmi spuneai: „Te-am iubit ca pe ochii din cap, dar am vrut să te fac bărbat adevărat și d-aia nu ți-am arătat-o, din cauză că eu nu pot să mă prefac ca alții“. Ei bine, tată, nu știu cum dracului de m-ai iubit atât de mult!... Nu te-ai întrebat dacă am ce mânca, dacă am haine, dacă vreau sau nu să devin ca tine. Nu poți să te prefaci, asta e drept, dar să vrei să afirmi, numai din motivul acesta, că ceilalți părinți se prefac, asta e pură dorință de a te face pe tine să pari că ai dreptate, și atunci nici nu mai merită să mai discutăm, sau – și după părerea mea asta e varianta reală – este o recunoaștere voalată a faptului că între noi ceva nu e în ordine, și că și tu ai contribuit la a crea situația asta. Dacă într-adevăr asta vrei să spui, atunci suntem de acord.

Firește, nu spun că am ajuns ceea ce sunt acum numai ca urmare a influenței tale. Așa ceva

ar fi o exagerare foarte mare (și de fapt, chiar sunt ispitit să exagerez astfel). E clar că nu am devenit un bărbat după inima ta. Dacă te-aș fi ascultat am fi putut-o duce, poate, împreună excelent. Dar tot nu mi-ai fi fost tată, ci mai degrabă un fel de dresor mulțumit că eu răspund minunat comenzilor sale.

Compară-ne pe noi doi: eu, ca să spunem foarte pe scurt lucrurilor pe nume, am fost întotdeauna timid, visător, artist. Pe când tu, tu ai debordat de tupeu și energie, ți-a plăcut să trăiești simplu, satisfăcându-ți nevoile primare cu o frenezie de neacceptat pentru mine. E drept că veselia te-a mai lăsat când ai văzut că te dezamăgesc. Oricum, eram atât de deosebiți, și în deosebirea asta dintre noi atât de primejdioși unul pentru celălalt, încât, dacă s-ar fi putut calcula dinainte cum aveam să ajungem să ne comportăm unul față de celălalt, eu, copilul ce se dezvolta lent, și tu, bărbatul gata format, s-ar fi putut presupune că tu m-ai fi strivit pur și simplu, călcându-mă în picioare până când n-ar mai fi rămas nimic din mine. Asta nu s-a întâmplat, căci ceea ce e viu nu se lasă calculat dinainte, dar poate că în realitate s-a petrecut ceva mai rău.

Am fost un copil timid; cu toate acestea, am fost, evident, și încăpățânat, așa cum sunt copiii; sigur, m-a răsfățat și mama, dar nu pot crede că aș fi fost deosebit de greu de manevrat, nu pot să cred că un cuvânt prietenos, o simplă atingere, o privire bună nu m-ar fi determinat să fac tot ce-ai fi dorit. Mă rog, chiar tot nu ar fi fost bine să fac. De multe ori voiai lucruri greșite ori imposibile. Tot ce vreau să spun este că aș fi fost un copil mai bun dacă m-ai fi tratat cu mai multă blândețe. Ai crezut dintotdeauna că „bătaia e ruptă din Rai“, dar, în loc să mă educi, fiecare lovitură m-a încărcat cu ură. Te-ai purtat cu mine numai așa cum îți e firea, cu desfășurări de forță, cu tapaj, cu mânie, și în cazul de față o asemenea comportare ți s-a părut

foarte indicată, mai ales pentru că voiai să ajung un tânăr puternic, curajos. Am ajuns, tată, un tânăr puternic și curajos, dar nu datorită ție, așa cum ai crede. Am făcut sport fiindcă doream să arăt bine. Și fiindcă îmi plăcea să alerg. Tu voiai să mă înscrii la fotbal, dar eu am ales atletismul, știam că sunt mai bun pentru asta. Am ieșit campion județean la proba de 50 de metri garduri, doborând recordul național la juniori. Atunci ai fost tare mândru de mine. „E al meu“, așa spuneai despre mine. Apoi am abandonat. Atletismul fusese doar o plăcere, eu aveam să ajung scriitor. Îți amintești ce criză de nervi ai făcut? Ar fi trebuit să particip la concursul pentru stabilirea campionului național. Eram, evident, cotate cu prima șansă. Mi-ai tras o palmă grea, o labă care mi-a mutat falca din loc. Simțeam că sunt suficient de puternic ca să te răpun. O clipă am vrut să te strâng de gât, și poate că aș fi făcut-o dacă nu sărea mama între noi. Da, tată, eram deja puternic și curajos. Cred că aș fi putut să-ți dau atunci o lecție. Acum aproape că-mi pare rău că nu am făcut-o. Mi-am folosit forța fizică în alte împrejurări, nu m-a călcat nimeni în picioare, să știi. Zilele trecute am făcut o faptă bună. Am alergat după un hoț care furase geanta unei bătrâne. L-am prins. În fine, l-am pus la punct. Poți să-mi spui că nu sunt un bărbat adevărat? Tu ai făcut vreodată un astfel de gest? Chiar așa, ce fapte de vitejie ai făcut de te umfli atâta în pene cu bărbăția ta? Spune-mi una. Măcar una. Dacă ar fi existat vreuna, mă îndoiesc că, la cât de lăudăros ești, nu mi-ai fi spus-o. Dar te rog să nu mă minți. Fii bărbat adevărat!

Prin firea ta ostilă mi-ai provocat întotdeauna dezamăgiri. Erau inevitabile. Ostilitatea ta se accentua neîncetat prin acumularea pricinilor, astfel încât până la urmă se făcea simțită chiar și când vreodată erai de aceeași părere cu mine. Aceste dezamăgiri ale

copilului nu mai erau niște dezamăgiri ca în viața de toate zilele, ci fiind legate de persoana ta între toate importantă, loveau în însuși miezul ființei mele. Curajul, hotărârea, încrederea, bucuria pentru ceva anume și pentru toate nu mai rezistau până la capăt când tu erai împotriva, sau dacă împotrivirea ta putea fi presupusă; și ea putea fi presupusă față de tot ce făceam eu.

Lucrul acesta se aplica gândurilor la fel de bine ca și oamenilor. Nu-i suportai pe prietenii mei. Fără nicio considerație față de sentimentele mele și fără să acorzi nicio prețuire judecății mele, să te amesteci cu insulte, calomnii, denigrări. Ce rău făcea Luză?! Doar pentru simplul motiv că purta un inel cu cap de mort i-ai spus că e „idiot“. Știai, tată, că idiotul ăla era olimpic la matematică? Era de zece ori mai deștept decât mine. Acum lucrează în State, într-o mare companie și e foarte bogat. Ai fi mândru cu un fiu ca el, recunoaște. Sau Sandu, băiatul cel mic și bâlbâit. Îmi spuneai: „nu mai umbla, mă, cu handicapatul ăla!“. Cât de mărginit ești, tată! Cât de fudul și de intolerant! Sandu era o minune, habar nu ai. Întotdeauna mi-a fost de neînțeles totala ta lipsă de sensibilitate pentru suferința și rușinea pe care puteai să mi le provoci cu vorbele și judecățile tale, ca și cum nu ți-ai fi bănuir de fapt puterea. Sigur, și eu te-am rănit adesea cu vorbele mele, însă eu am știut-o mereu, și mă durea și pe mine, dar nu mă puteam stăpâni, nu-mi puteam reține cuvintele, și mă căiam chiar în clipa când le pronunțam. Tu însă loveai cu vorbele tale fără să stai să te gândești, nu suferai pentru nimeni, nici în timp ce le spuneai, nici după aceea, în fața ta ceilalți erau cu totul lipsiți de apărare. Tu insultai pur și simplu, fără să-ți faci vreun scrupul, și în același timp condamnai vorbele de insultă și interziceai folosirea lor de către alții.

Când începeam să fac un lucru care nu-ți plăcea, și tu mă amenințai cu nereușita,

amenințarea asta mă apăsa cu atâta forță, încât nereușita era inevitabilă, chiar dacă se producea poate mai târziu. Mi-am pierdut încrederea în propriile mele forțe. Eram șovăielnic, plin de îndoieli. Cu cât mă făceam mai mare, cu atât aveai la dispoziție mai mult material ca să-mi dovedești nevrednicia mea; și treptat, în anumite privințe, ajungeai să ai cu adevărat dreptate.

Deosebită încredere aveai în educația prin bășcălie, ea corespundea cel mai bine așa-zisei tale superiorități. Luatul la mișto e sportul tău preferat. Păcat că nu vezi bârna din propriul ochi. Pentru tine eu eram „mototolul“, „mămăliga“, dar și „căposul“, mai exact: „căpos ca mă-ta!“

Rezultatul întregii tale munci de educație a fost că am fugit aproape de tot ceea ce, chiar de departe, îmi aducea aminte de tine. Când beau mai mult de un pahar cu vin, imediat mă simt vinovat, de parcă aș fi un bețiv. Tu ripostai mereu, cu aerul că spui o chestie foarte profundă, că ești băutor, nu bețiv. Unul care se face pilaf aproape zi de zi e un bețivan, tată, nu poate fi altceva. Ești dependent de alcool, iar faptul că nu vrei să recunoști asta te face, cred, irecuperabil.

În privința pasiunii mele pentru literatură, pe care atât ai blamat-o în stilul tău total lipsit de compasiune, iată că astăzi îmi câștig pâinea de pe urma ei. E chiar atât de rău? În plus, află că primul meu roman e aproape gata. Sunt scriitor, tată. Ce zici de asta?

Paul

*

Când soția mea a ajuns acasă, stăteam pe canapea și mă uitam la un film cu Arnold Schwarzenegger.

Purta o fustă liliachie, strâmtă și lungă până la genunchi, cămașă albă și pantofi gri. De câte ori o

vedeam îmbrăcată așa îmi părea o străină. Când ieșea cu mine se îmbrăca mult mai modest. Nu mă ducea niciodată în „înalta ei societate“. De obicei ne întâlneam cu prietenii ei. Eu fusesem nevoit să renunț la ai mei. Prietenii mei erau niște rockeri iresponsabili. O enervau. O plictiseau. Îmi spunea:

— Du-te singur, nu mă supăr.

Dar nu mă puteam duce, credeam că o iubesc, poate chiar o iubeam, dracu' știe, cert e că rămâneam acasă, lângă ea, hotărât să mă dedic total scrisului. Culmea e că astăzi îi dau dreptate, prietenii mei chiar erau iresponsabili.

*

S-a îmbrăcat cu hainele de casă și impresionanta doamnă avocat a dispărut. A văzut pe birou cartea lui Robert Frost, pe care o cumpărasem cu câteva zile în urmă de la anticariatul de pe strada Arghezi și despre a cărei existență în casa noastră nu știa nimic. A răsfoit-o. Paginile au fâlfâit rapid, ca aripile unei păsări colibri. Cunoșteam bine gestul. Tradus, el însemna: *Ce mai e și cu asta?! Poezia nu i-a plăcut niciodată. A închis cartea. N-a comentat. Credeam că o să-mi spună ca de fiecare dată:*

— Chiar îți trebuia?! Nu mai avem loc de atâtea cărți.

Însă în acea zi nu a vrut să pună paie pe foc. A încercat în schimb un zâmbet și mi-a zis:

— Nu sunt chiar atât de obosită. Dacă vrei, putem face dragoste.

Lipsea doar contractul, semnat și parafat de ea. Până la urmă doamna avocat nu dispăruse în totalitate. Îi puteam strânge mâna, spunându-i ceremonios:

— Vă rog să îmi permiteți să pun în practică cele convenite.

Întinsă pe spate, și-ar fi desfăcut picioarele, avertizându-mă:

— Dacă depășiți termenul de valabilitate a contractului veți fi penalizat. Pentru fiecare minut excedentar va trebui să suportați o săptămână de abținere sexuală.

*

Mă gândeam uneori că poate-și făcea de cap cu avocatul pentru care lucra. Știam că adulterul nu i se potrivea, dar știam și că e obsedată de bani. Aș fi vrut să-i urmăresc într-o zi. Dar cum?! Nu aveam mașină. Puteam lua un taxi, dar nu le cunoșteam programul, nu știam când rămân la cabinet și când nu. Apoi, se puteau tăvăli chiar acolo, la birou. În fine, era prea complicat, n-aveam stofă de detectiv. Puteam plăti unul, dar unde naiba să-l fi găsit? Nu trăiam în America. Și de unde bani pentru el?!

Am întrebat-o dacă m-a înșelat vreodată. S-a enervat, mi-a spus că sunt nesimțit, că ea muncește pentru noi până îi sar capacele, că nu e curvă, că eu sunt soțul ei, iar alt bărbat nu îi trebuie. Am întrebat-o de avocat. Mi-a spus că da, avocatul i-a făcut avansuri într-o seară, dar i-a explicat că nu își poate înșela soțul, că mă iubește, iar el a înțeles.

— Știi, nu-i un tip chiar atât de rău. M-am rugat pentru el. Sper să-l găsească pe Iisus, mi-a zis.

Cum să cred că lucrurile se rezolvaseră atât de simplu?! Deși un bărbat, auzind-o vorbind despre Iisus, cu greu ar mai fi vrut să se culce cu ea. Poate doar unul la fel de fanatic ar mai fi dorit-o, trăind împreună un extaz mistic din care era posibilă cu ușurință lunecarea într-unul carnal. Așa, din solidaritate.

Mă puteam întâlni cu avocatul, să-l întreb, ca de la bărbat la bărbat, dacă se culcă cu nevastă-

mea, asigurându-l că-mi poate spune liniștit adevărul, că nu am de gând să fac scandal, că i-aș fi chiar recunoscător dacă mi-ar mărturisi cum stau lucrurile. M-aș fi purtat, vreau să spun, foarte civilizat. Îmi imaginam de multe ori confruntarea cu el, doar că imaginația mea se bloca de fiecare dată când avocatul ar fi trebuit să vorbească, așa că nici măcar în minte nu-l puteam convinge să-mi zică ceva, darămite în realitate. Îmi era clar că nu aveam curajul să-l abordez. Puteam să-l bat, dar asta n-ar fi făcut decât să arate cât sunt de neajutorat, de slab, cât sunt de lipsit de șanse în fața lui. Nu puteam suporta o asemenea umilință. Oricât de mulți pumni i-aș fi cărat tipului, tot nu m-aș fi răcorit. Urma să trăiesc cu spaima unei posibile arestări. Puteam face pușcărie din cauza unui dobitoc. Doar Alina mă putea salva. Îl putea îmbuna, convingându-l să nu depună plângere. Dar oare cum avea să-l convingă?! O aruncam direct în brațele lui. Poate abia atunci ar fi avut-o. Și asta numai din vina mea. Sunt sigur că era capabilă de acest sacrificiu. Căsnicia noastră trebuia să rămână, în ochii lumii, intactă, imaculată.

*

Când a sunat maică-mea, zăceam bosumflați, eu pe canapea, Alina în fotoliu. Fiecare aștepta ca primul pas spre împăcare să fie făcut de celălalt. Știam că trecuse momentul favorabil, că fălcile ni se încheștaseră de-acum atât de tare, încât nu mai aveam cum rosti niciun cuvânt împăciuitoare, dar nu puteam renunța la așteptarea chinuitoare, ceva ne ținea pe scena aia, deși nicio altă replică nu mai putea fi spusă. În fine, noroc cu telefonul. M-am ridicat și am răspuns. Maică-mea a izbucnit în plâns. Tata fusese bătut și jefuit. L-au găsit niște copii în curtea bisericii. Avea capul spart. Luase

pensia și, ca de obicei, mersese la crășmă. Fusesse, probabil, urmărit. Nu-și amintea nimic.

— Nu știu ce să mă mai fac cu el, mi-a spus mama.

— Oricum n-ai fi văzut un leu din pensie, i-am zis.

— Da, dar acum trebuie să-i dau din pensia mea ca să-și cumpere băutură. Nu-l interesează că nu-mi ajung banii să plătesc mâncarea, gazul, lumina..., a tunat mama și apoi a început să se smiorcăie atât de puternic, încât am fost nevoit să îndepărtez receptorul de ureche.

*

În dimineața următoare, stăteam la masă cu Alina și mâncam fără niciun chef. Ea, privindu-mă pe sub sprâncene, mi-a spus că așa-i trebuie lui taică-meu dacă se-mbată mereu, că mama ar trebui să-l lase să moară de foame, că așa și pe dincolo... N-aveam nevoie de bla-bla-ul ăsta, de morala ei de gospodină opărită, însă nu voiam să declanșez o nouă ceartă, așa că am tăcut. A rămas o bucățică de pâine și am vrut să o arunc la gunoi, dar soția mea a sărit ca arsă:

— Nu-ți bate joc... E trupul lui Hristos.

Am pus bucățica de pâine în pungă, peste celelalte felii.

Alina a continuat să-mi spună cum e tata, cum putea fi, cum o să ajungă, ce n-a făcut, ce ar trebui să facă, ce e de făcut cu el, care e scopul părinților pe lumea asta, cum trebuie să se poarte copiii cu părinții lor, și invers, până unde ține responsabilitatea părinților, până unde cea a copiilor, cât de dăunător e alcoolul.

— Ai grijă, și tu ai început să bei cam mult, mi-a aruncat-o.

N-am mai putut să mă abțin și-am ripostat:

— La tine tot ce-nseamnă plăcere e viciu.

— Hai să nu ne certăm — a zis ea, spre marea mea uimire —, ideea este că o să avem un copil și ar fi foarte bine dacă ai putea să o lași mai moale.

Am vrut să-mi aprind o țigară, mai mult ca să o întărit pe Alina, căci de-acum voiam neapărat să o enervez, dar ea, calmă, mi-a atras atenția că ar fi de preferat să nu mai fumez în casă. Așa că, supus, am ieșit pe balcon. M-am așezat pe o navetă goală de bere și mi-am aprins în sfârșit țigara. Fumul mi-a încălzit pieptul și m-am simțit dintr-odată mai bine. Era o zi liniștită. Într-un copac atârneau niște chiloți imenși, portocalii. O mătă se întindea leneșă pe pervazul unei ferestre. Sprijinindu-mi mecla-ntr-o palmă, mi-am imaginat că Alina mă părăsise și că eu ajunseseam un mare scriitor. M-am văzut îmbrăcat elegant, cu o figură de om superior, stând la o măsuță, într-o librărie umplută până la refuz de fanii mei, acordând autografe pe noua mea carte. La un moment dat a apărut în fața mea Alina. Civilizat, m-am ridicat, i-am sărutat mâna, doar pentru a o face să-i pară și mai rău după mine, apoi i-am dat un autograf neutru, umilitor de banal, ceva de genul: „Cu simpatie, Paul Vasilescu“.

Îmi plăcea să mă las păcălit de astfel de gânduri absurde. Am zâmbit, am stins țigara și m-am întors în apartament. M-am așezat la birou, în fața mașinii de scris, impulsivat de gândurile de mai înainte, gata să dăruiesc munții. Priveam tastele negre și rotunde, încercând să pătrund dincolo de indiferența lor, să găsesc vraja care să le supună, eram la granița dintre luciditate și nebunie, mă întrebam în ce ordine ar trebui să le lovesc pentru a scoate la iveală capodopera ascunsă în măruntaiele mașinii de scris, am închis ochii și am încercat să scriu lăsându-mă pradă unor impulsuri iraționale, așa cum un om care nu știe să cânte la pian ar apăsa la întâmplare pe clapele claviaturii, sperând să aibă capacitatea supranaturală de a cânta dumnezeiește. Copilării, evident, născute din disperare.

3

Așteptam tramvaiul. O brunetă s-a apropiat de stație, s-a oprit chiar în fața mea. Purta o fustă neagră, până la genunchi, cizme roșii și o jachetă din piele, tot neagră. La gât, o eșarfă roșie. Părul îi era des și ondulat. Semăna cu o mexicană.

Tramvaiul s-a ivit, huruind și bălăngănindu-se. Ușile s-au deschis brusc, nervoase, parcă eliberate dintr-o strânsoare nedorită.

În tramvai era aglomerație mare. Am încercat să rămân lângă brunetă, cât mai aproape de ea. Călătoream ca sardelele. În general aveam nevoie de foarte mult timp până ajungeam intim cu o femeie, acum, iată!, eram deja atât de aproape de femeia aceea odios de frumoasă, strâns lipit de ea.

Vreme de două stații am trăit o dragoste tumultuoasă, apoi tipa s-a desprins de mine și a coborât. Nu pricepeam cu ce greșisem. Sufeream ca un câine. Am văzut-o îndepărtându-se. Între noi s-au interpus copaci, monumente, clădiri, întregul oraș.

*

Pe strada Arghezi era liniște. Casele vechi, de-un galben suspect, păreau bolnave de hepatită. Într-o astfel de casă se afla și anticariatul. Am intrat, clopoțelul de la ușă mi-a anunțat vesel prezența. Am salutat-o pe doamna grizonată, patroana aceluia loc, o tipă ursuză care nu-mi răspundea niciodată la salut. Ședea la măsuta ei rotundă și își supraveghea clienții.

Oricât de multe cărți aș fi avut, întotdeauna mai găseam ceva de cumpărat. Mă mistuia un fel de boală. Eram dependent de plăcerea de a

achiziționa cărți. Mi-ar fi trebuit trei vieți ca să pot citi tot ce adunasem în bibliotecă. Uneori eram hotărât să iau taurul de coarne și încercam să fac o selecție la sânge, să păstrez numai cărțile cu adevărat importante, doar că nu-mi prea venea să renunț la nimic și, după o noapte în care îmi răvășeam întreaga bibliotecă, abia de umpleam o sacoșă.

Veneam aici atât de des, încât nu-mi trebuia mai mult de-o privire pentru a vedea ce noutăți apăruseră pe rafturi. Am zărit atunci un album somptuos, o istorie a picturii italiene. Ca de fiecare dată când puneam ochii pe ceva care mă interesa, am trăit un moment ciudat, un moment de spaimă. Posibilitatea de a deține albumul rămânea incertă atâta timp cât nu îl înhățam din raft. Oricât ar părea de ridicol, mi-era teamă să nu mi-l sufle cineva chiar de sub nas, așa că am întins precipitat mâna și l-am luat. Dar asta nu era tot. Mai trebuia să aflu și ce preț are. N-am avut noroc. Costa șase sute de mii de lei. Dacă aș fi fost singur muream de foame și tot mi-l cumpăram. Așa, însă, trebuia să-mi iau gândul de la el. O clipă mi-a trecut prin cap că aș putea să îl fur, atât de mare îmi era amărăciunea că nu mi-l pot permite.

Am plecat supărat, fără să o salut pe patroană. O consideram vinovată pentru nefericirea mea.

*

De furat, însă, am furat. De două ori.

Prima dată s-a întâmplat când eram în clasa a cincea. Tot despre o carte a fost vorba. Împrumutasem de la Țeavă, un pitic dințos și foarte slab, romanul *Singur pe lume*, și n-am mai vrut să i-l înapoiez. De ce aș fi făcut-o?! Pe Țeavă nu-l interesau cărțile, ba chiar le ura, așa că mi s-a părut drept să păstrez cartea pe ale cărei pagini vărsasem multe lacrimi. În plus, Țeavă nu mi-a

cerut-o niciodată înapoi, probabil uitase de ea. De-acum îmi aparținea. A fost prima achiziție din viitoarea mea bibliotecă. Până atunci în casa noastră nu existaseră decât cărțile tatălui meu: *Cartea tâmplarului*, *Cartea zidarului*, *Cartea lăcătușului* și altele la fel. Fără-ndoială, cea mai mișto era aia cu zidăria. Între paginile ei am descoperit o poză din care, dacă o mișcai, o femeie goală îți zâmbea și-ți făcea cu ochiul.

A doua oară am furat fără să vreau. Tata m-a trezit într-o noapte, mi-a zis să mă-mbrac.

— Unde mergem? îl tot întrebam.

— Hai, lasă, ai să vezi, îmi răspundea.

Eram speriat, am ieșit în curte, tata a luat căruțul cu roți de Pegas, invenția lui „nea Niki Artizanat“, vecinul nostru, „mare inventator și artist“, cum îi zicea tata, mai în glumă, mai în serios.

— Ce-a făcut Brâncuși puteam să fac și eu. Ce să-ți spun, mare chestie coloana aia!... zicea nea Niki, tare mândru de operele sale de artă, niște crengi în care ochiul său sensibil văzuse asemănări cu tot felul de lucruri, unele aduceau cu un chip de om, altele cu o pasăre, altele cu un șarpe, și tot așa, le tăia, le cresta cu briceagul, le vopsea, până când puteau înțelege chiar și profanii despre ce era vorba, scotea forma din materie.

Nea Niki avea ceva în comun cu nea Michelangelo, artistul său preferat, asta era clar.

Am plecat așadar cu taică-meu, mergeam în tăcere pe trotuar, roțile căruțului erau silențioase, globuri mari de lumină galbenă atârnav din vârful stâlpilor de beton, strada era pustie, înaintam pe lângă gardul rafinăriei, imensele rezervoare argintii luceau în bătaia lunii ca niște burți grase de pește, le priveam prin ochiurile romboidale ale gardului.

— Doar unul de ar sări în aer și casa noastră ar fi rasă de pe fața pământului, îmi spusese cândva tata, iar de atunci rămăsesem cu o spaimă

ciudată, căci eram cumva fascinat de ceea ce ar fi putut să se-ntâmples, ceva distructiv sălășluia în mine, autodistructiv, vedeam explozia uriașă, un suflu teribil ar fi măturat totul în cale, viziunea mea apocaliptică era, însă, în totală contradicție cu acalmia străzii, cât era ziua de lungă domnea o liniște desăvârșită, spartă doar de mașinile ce treceau extrem de rar ori de țipătul îndepărtat al câte unei locomotive. Când mă plictiseam, mergeam pe „rampă“, adică pe terenul unde se depozita fier vechi, de ce i se spunea așa habar nu aveam, dar cert e că nimeni nu îi spunea altfel. Eram fascinat de nimicurile adunate acolo, îmi umpleam buzunarele cu șpan, cu bile de rulment, cu tot felul de roțițe și arculețe, apoi urcam în câte o cabină de camion, mă așezam pe scaunul șoferului (chiar dacă vara tapițeria de vinilin îmi frigea pulpele goale) și învârteam volanul enorm, imaginându-mi că străbat Europa.

Când am ajuns în capătul nordic al străzii, am cotit-o la dreapta, prin spatele rafinăriei, pe o alee plină de gunoaie, am mers până ce aleea s-a-nfundat, tata a fluierat ușor și atunci am văzut cum o bucată de pal ce acoperea o spărtură din gard e dată deoparte de cineva aflat în curtea rafinăriei, o mână a împins către noi o canistră, apoi încă una, tata le-a luat repede, le-a culcat în căruț, le-a acoperit cu o pătură, apoi mi-a spus în șoaptă:

— Hai!

Ne-am întors tot în tăcere, eu tremuram de frică, mă așteptam să apară milițienii, să ne bată cu bastoanele, să ne aresteze, dar nu s-a întâmplat nimic, am ajuns acasă, tata a pitit canistrele în beci, a lăsat căruțul în magazie, apoi a venit la mine, stăteam în bucătărie, mă holbam la un perete, m-a strâns în brațe, m-a pupat, ochii îi străluceau de fericire.

De ce a trebuit să mă ia cu el nici până azi nu știu. Încercase, probabil, să mă pregătească pentru viață, îmi dăduse o lecție importantă și era tare

mulțumit că totul decursese așa cum își dorise. Mă strângea în brațe și mirosea ciudat, mă holbam la pereții pe care erau pictați cu trafaletul niște palmieri prăzului, oribili, totul era atât de absurd, tata râdea și mă sălta ca pe un sac de cartofi, maică-mea a apărut ciufulită, adormită, în cămașa de noapte roz, am privit-o cu disperare, încercând parcă să aflu dacă știa ceva, dacă fusese de acord. Nu mi-a zis nimic, a scos sticla cu apă din frigider, și-a umplut un pahar, l-a băut, și-a umplut încă unul, l-a băut și pe acesta. Auzeam apa gălgâind prin gâtulejul ei. Inima îmi zvâcnea puternic în tâmpile. Tuf! Tuf!... Tuf! Tuf!

*

Dacă nu am putut cumpăra albumul, măcar m-am ales cu niște căști Philips. Un chilipir. O sută de mii de lei. Le-am cumpărat de la un puști care stătea la un colț de stradă, îmbrăcat cu un hanorac alb, fără fermoar, cu niște blugi ce păreau gata să pice de pe el în orice moment. În picioare avea niște adidași argintii, nelegați la șireturi, iar pe cap o șapcă roșie, întoarsă cu cozorocul la spate. Îi întreba discret pe trecători dacă nu vor să cumpere căștile. Când m-am arătat interesat, puștiul mi le-a întins și mi-a spus:

— Să-ți fac o probă.

Mi-am pus căștile pe urechi și el a apăsă pe butonul *play* al walkmanului pe care-l avea într-unul dintre buzunarele hanoracului. O melodie rap m-a lovit în timpane. Am plătit, am luat căștile și-am plecat.

*

De-acum puteam asculta muzică oricât de tare doream, fără a o mai simți pe nevastă-mea ca pe un arici înfipt în ceafa mea. Mi-ar fi plăcut să o

văd într-o zi repezindu-se la casetofon, să pună ceva, o melodie care o încântă, chit că ar fi fost o prostie. Atunci, ei, da, atunci aş fi avut dovada că, totuşi, arde ceva în ea. Am încercat să-i trezesc pasiunea pentru muzică, dar Chopin „era prea zaharisit“, Lisa Stansfield era „banală“, Bach „mereu la fel“, Cobain „parcă se scremea“...

— OK, dar spune-mi ce-ţi place, i-am zis.

— Nu îmi place nimic în mod deosebit, îmi place să aud muzică. Aşa, ca fundal, dar când nu mă lasă să gândesc, atunci mă deranjează.

M-am întrebat la ce naiba se gândea. Mă rog, n-am insistat, era inutil. Apatia ei mă făcea să mă arunc cu şi mai mare disperare în literatură. Visam că voi fugi într-o ţară nordică şi că o să locuiesc într-o casă modestă, construită pe un promontoriu, având marea în faţă, iar în spate nişte stânci pline de muşchi şi licheni. Acolo aş fi scris povestiri triste, geniale. O femeie superbă m-ar fi întâlnit într-o zi pe stânci, înţelegând imediat ce om măreţ şi-ndurerat sunt, m-ar fi luat de bărbat, iubindu-mă cu toată fiinţa ei, venerându-mă.

*

Ajuns acasă, am găsit în cutia poştală o scrisoare de la tata. Am urcat în fugă treptele celor două etaje, am descuiat uşa apartamentului, mi-am azvârlit tenişii din picioare, am rupt cu gesturi energice plicul. Înăuntru erau două foi de caiet dictando, pline ochi pe ambele părţi cu scrisul ăla cu litere mari, viguroase, pe care îl cunoşteam atât de bine.

*

DRAGĂ PAULE,

EȘTI DAT DRACULUI, VORBEȘTI CA DIN CĂRȚI. MĂ FACI LĂUDĂROS DAR ȘI ȚIE ÎȚI PLACE SĂ TE DAI DEȘTEPT. PÂNĂ O SĂ REALIZEZI TU CEAM REALIZAT IO MAI AI DE PĂPAT MULT. NUS UN TERCHEA-BERCHEA SĂ ȘTI. MĂ CUNOAȘTE TOATĂ LUMEA ÎN ORAȘ. LA MULȚI LEAM FĂCUT CASE, ȘTABI CARE MĂ CUNOSC ȘI MĂ RESPECTĂ. NU MĂ ARATĂ NIMENI CU DEGETU. MĂ ȘTIE DIRECTORU DE LA ELECTRICA, IAM FĂCUT VILĂ PARTER + 2 ETAJE LA BREAZA. LU TĂNĂSESCU IAM PUS GRESIA ȘI FAIANȚA ÎN TOATĂ CASA. NU ȘTIU DACĂ ȘTI TU CINE E TĂNĂSESCU NA-I DE UNDE SĂ ȘTI CHIAI DACĂ TE DAI MARE ȘI TARE, IO IAM CUNOSCU TOATĂ FAMILIA. E DITAMAI PROCURORU, ÎL ȘTIE TOT JUDEȚU. ȘI MULȚI ALȚI MĂ CUNOAȘTE. AȘA CĂ NU MĂ LUA TU PESTE PICIOR CARE NAI FĂCUT ÎN VIEAȚA TA NIMICA. IO AM FĂCUT PALATE, DE LA FUNDAȚIE LA CHEIE. ÎN PLUS AM ÎNVĂȚAT POMPIERISTICĂ CÂT NA-I ÎNVĂȚAT TU ÎN TOATĂ FACULTATEA. N-AM PĂR ÎN CAP CÂTĂ CARTE AM FĂCUT IO. DAIA AM AJUNS ȘEF PSI (ADICĂ PENTRU TINE, MĂ DEȘTEPTULE, PREVENIREA ȘI STINGEREA INCENDIILOR). TU CEAI FĂCUT? NIMIC!!! DACĂ MAI FI ASCULTAT ACU NU ERAI ÎNTREȚINUT DE NEVASTĂ. IO CHIAI TEAM IUBIT CA PE OCHII DIN CAP, DEGEABA MĂ IEI LA MIȘTO, AM FĂCUT TOTU PENTRU TINE CA SĂ CREȘTI TU MARE ȘI SĂNĂTOS ȘI SĂ AJUNGI LA FACULTATE CEA CE VĂD CĂ NU MAI RECUNOȘTI. VAI DE COPII CARE NUȘ IUBESC PĂRINȚII, ZICE O VORBĂ DIN BĂTRÂNI.

ÎMI PARE RĂU CĂ TEAM BĂTUT, DAR O PALMĂ LA CUR NU STRICĂ LA NIMENEA. CU CUREAUA NU TEAM BĂTUT. POATE O DATĂ DAR SIGUR FĂCUSEI VREO PROSTIE MARE DE TOT ERAI EXSPERT LA FĂCUT PROSTII.

AM VRUT SĂȚ-I BAG MINȚILE ÎN CAP. SINGUR RECUNOȘTI CĂ EȘTI ARTIST NUMA CU CAPU ÎN NORI. CE RĂU AM FĂCUT DACĂ AM VRUT SĂ TE FAC OM RESPONSABIL? DIN CAUZA GĂRGĂUNILOR CARE ÎȚI ZĂPĂCEA MINȚILE AI FOST UN ELEV PROBLEMĂ DE ÎMI CRĂPA OBRAZU DE RUȘINE CÂND ÎMI SPUNEA MĂTA CEI SPUNEA PROFESORI. TU TE-AI GÂNDIT VRODATĂ CĂ CUNOSC ȘI IO O GROAZĂ DE OAMENI CU FUNCȚII ȘI CĂ MĂ FACI DE RÂS? NU TE-AI GÂNDIT. ACU MĂ ÎNTÂLNESC CU CÂTE UNU ȘI ÎMI SPUNE CĂ COPII LUI SÂNT AJUNȘI, AU FUNCȚII, AU CASĂ ȘI MAȘINĂ IAR IO CE SĂ-I SPUN, CĂ BĂIATU MEU E SCRITOR? TU NUȚ-I DAI SEAMA ÎN CE SITUAȚIE MĂ PUI? NU MAI AM NICIO SPERANȚĂ CU TINE, MIAM LUAT GÂNDU DE A TE MAI VEDEA OM REALIZAT. AI LUATO PE FATA AIA DE NEVASTĂ FĂRĂ SĂ ASCULȚI DE SFATUL MEU PĂRINTESC DE TATĂ CARE ÎȚI VREA BINELE. ACU O SĂ AVEȚI UN COPIL. TE-A PRINS ÎN LAȚ. E FEMEIA DRACULUI, O SĂ VEZI TU C-O SĂM-I DAI DREPTATE. AI UITAT CĂ A AVUT OBRĂZNICIA SĂ ÎMI ZICĂ ÎN FAȚĂ CĂ AR FI BINE SĂ NU MAI BEAU? DACĂ A ÎNDRĂZNIT SĂ DESCHIDĂ GURA ÎN FAȚA MEA ÎMI IMAGINEZ CE ÎȚI SPUNE ȚIE. ȘI CĂ TOT VENI VORBA DE TREABA CU BĂUTURA AR FI BINE SĂ ÎNCETEZI CU PROSTIA ASTA CĂ AȘ FI BEȚIV. BEȚIV E ĂLA CARE BEA PÂNĂ NU MAI ȘTIE CE FACE, CARE ÎL ADUNĂ LUMEA DE PRIN ȘANȚURI. DACĂ TEAM FĂCUT MARE ȘI TEAM BĂGAT LA FACULTATE ÎNSEAMNĂ CĂ AM ȘTIUT CE FAC. NU E AȘA? PE SCURT, CĂ NU ARE SENS SĂ O LUNGESC CU TINE CĂ EȘTI CĂPOS CA MĂTA, AȘTEPT SĂ ÎMI CERI IERTARE. SPER SĂ TE DEȘTEPȚI ÎNTRO ZI ȘI SĂ ÎNȚELEGI CÂT DE MULT AI GREȘIT FAȚĂ DE MINE ȘI CÂT BINE ȚI-AM FĂCUT IO.

*

Prin urmare, scrisoarea mea nu avusese efectul scontat. M-am enervat, dar apoi, brusc, m-am liniștit. Răspunsul tatălui meu mi se părea atât de lipsit de rațiune, încât am decis că mă pot declara învingător. Adversarul meu nu era conștient de înfrângere, dar nu-mi mai păsa. În plus, abia așteptam să ascult muzică la noile mele căști.

Așa eram eu. Acum mă dădeam cu capul de pereți, peste doar un moment deveneam euforic. Treceam de la psihoză la vitalitate cu o ușurință de neimaginat. Uitam cu desăvâșire cauza nefericirii, oricât m-aș fi străduit să mi-o readuc în memorie. Era ca atunci când încercam să-mi amintesc momentul în care am alunecat în somn. Clipele astea de amnezie îmi trădau superficialitatea, dar era, evident, o superficialitate salvatoare. Numai așa reușeam să nu mă afund permanent în penibile și false depresii, în lamentări sterilizante și epuizante.

Am conectat căștile la casetofon. Soția mea putea să facă ce dorea, se putea gândi și la hipopotami, nu-mi mai păsa, deși un pic mă enerva pasivitatea ei. Stăteam cu căștile pe urechi, iar ea nu era deloc curioasă să afle ce naiba ascult. Întinsă pe canapea, privea la televizor. Dădeam ușor din cap, antrenat de muzica lui Billy Idol. Întotdeauna mi-a plăcut Billy. Pentru Alina era doar „un tip pervers și kitsch“. În liceu am fost ceea ce se cheamă un fan Billy Idol. Am strâns un an de zile bani ca să cumpăr de la colegul meu de bancă un tricou cu rockerul american, un tricou amărât, decolorat și lăbărțat. Când m-am săturat de ascultat și am oprit muzica, soția mea m-a întrebat:

— Ce e cu căștile alea?

— Le-am cumpărat, am zis.

A simțit că o trimit către întrebarea cu banii, dornic să-i reproșez încă o dată că numai la bani se gândește, și a încercat să tragă de timp:

— Sunt bune de ceva?

— Sunt foarte bune.

— Sunt noi?

— Nu, le-am luat de la un puști. Cred că avea mare nevoie de bani.

— Cât ai dat pe ele? veni inevitabil întrebarea care-i stătuse de la bun început pe limbă.

— O sută de mii.

— O sută de mii și nu sunt noi?!

— Sunt Philips, cât ai fi vrut să coste?!

N-a mai apucat să zică nimic. Soneria stridentă a telefonului a umplut încăperea. S-a ridicat de pe canapea și a răspuns. Era mama. Făceam semne desperate, nu voiam să-i spună că sunt acasă.

— Vi-l dau imediat, a zis.

M-am uitat la ea consternat. A scuturat nerăbdătoare receptorul. I l-am smuls din mână.

— Alo!

— Paule, mamă, vino să vorbești cu tac'tu, că nu mai am liniște cu el.

— Ce să vorbesc, mamă?!

— Împacă-te cu el, nu fi încăpățânat. E bolnav.

— Bolnav?!

— Da, are tensiunea mare. Astăzi a început să vorbească aiurea...

— Cum aiurea?!

— Aiurea! Spunea prostii, nu mai părea în toate mințile. Mi-e frică, Paule! Vino să vămpăcați, că altfel nu mai am zile cu el. Zice că io-s vinovată că v-ați certat.

— Dar cum poți, mamă, să uiți tot ce ți-a făcut?!

— Nu uit, cum să uit?!, dar ca să fie liniște.

— Adică să-i facem încă o dată jocul. Uite că nu mai pot.

După ce am vorbit cu maică-mea la telefon, m-am dus în bucătărie, am luat o doză Skol din frigider și m-am întors în sufragerie.

— Ți-am găsit revista, mi-a zis brusc Alina.

— Care revistă?! am mimat nedumerirea.

Știam că se referea la *Playboy*-ul pe care îl pitisem în spatele unor cărți, pe un raft al bibliotecii, dar chestiunea mă luase atât de tare prin surprindere, încât nu reușisem să zic ceva mai isteț.

— Nu credeam că ai nevoie de astfel de materiale, mi-a zis, ignorând jalnica mea încercare de a scăpa basma curată.

— E doar o revistă, am zis și am luat o gură de bere, căutând să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Am observat cum privești femeile pe stradă...

— Ei, și ce?! Da, mă uit la femei, măcar cu atât să mă aleg, am ripostat.

— Aaa, asta înseamnă că vrei mai mult.

— Dar nu te întrebi de ce mă uit?!

— Ești obsedat, de-aia. Ar trebui să mergi la un medic, la un psihiatru...

— De ce nu la preotul ăla al tău, căruia cine știe ce-i spui despre mine.

— Degeaba mă iei peste picior. Spovedania îți aduce iertarea păcatelor. N-ar strica să te spovedești și tu.

— Măcar eu păcătuiesc numai cu gândul.

— Iar începi?! Înțelege că de când sunt cu tine n-am atins alt bărbat. Jur că ăsta e adevărul!

Știam că Alina nu se jura niciodată aiurea, era un cuvânt greu pentru ea, sacru, așa că am înclinat să o cred, dar fără a-i mărturisi acest lucru.

*

Seara, în pat, parcă pentru a-mi dovedi că nu-mi trebuia revista aia erotică, a dat pătura la o parte fără să spună nimic, a coborât, a coborât spre ventrele mele și mai jos, era pentru prima oară când o făcea, mă prăbușeam în mine însumi, rămânea doar plăcerea, dispăream, uitam că exist. Apoi au lucrat doar mâinile, ale mele și ale ei, ca niște ființe independente de noi, pluteau mătăsos peste trupuri, se încolăceau în jurul nostru, se uneau, strângeau, mângâiau, se mișcau lent sau rapid, delicat sau brutal, până când am murit în lumina albă ce ne-a orbit creierile, abandonându-ne trupurile în mormântul de feromoni, de aer fierbinte și umed al patului nostru răvășit.

*

Descoperisem că Alina duce în măruntaiele ei un foc nesperat și mă întrebam dacă nu cumva din vina mea nu și-l arătase mai devreme. Am tânjit cu disperare să re trăiesc experiența, dar nu a fost cu putință. Nu am vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat atunci. Alina devia orice vorbă care ar fi putut duce acolo, mi se părea că îi era rușine de seara aceea, devenise inabordabilă, toate discuțiile noastre se purtau pe teme casnice, în jurul sarcinii ei, al copilului pe care urma să-l avem, al părinților noștri, al prietenilor ei, nimic nu depășea idioata convenție a conviețuirii împreună, nu exista „la bine și la rău“, era doar o poveste, un slogan religios, pluteam într-o zeamă de cuvinte banale, de oameni normali, responsabili, nu exista putregai, nu exista patimă, nu exista dorință, totul era îndatorire conjugală, smerenie, ideal, nu exista nimic în exces, nimic deviant, totul era făcut creștinește, nu găfâiam excitați ca niște căței, nu copulam, nu aveam rect, eram numai carne imaculată, eram niște îngerii, miroseam a petale de trandafir, nu aveam sex, ne ridicam deasupra

vieților noastre și cântam heruvimic, viața era un câmp de aur, viața era un basm cu zâne care nu și-o trag niciodată, cu prinți pe cai albi care își iubesc prințesele ca pe niște icoane.

4

— Paul, te caută cineva, mi-a zis secretara.

— Cine?

— N-am înțeles... Îți fac legătura.

— OK! Mulțumesc!

Secretara era o găscă de milioane, degeaba-i spuneam să-ntrebe cine e la telefon, nu o făcea niciodată. Însă domnul Pavlicenco, patronul editurii, era foarte mulțumit de serviciile ei. Sincer să fiu, îl invidiam. Era o muiere dată naibii.

— Alo!

— Bună ziua! Mihalache la telefon.

— Aaa, bună ziua, domnule Mihalache! Ce mai faceți?

— Eh, ce știi dumneata?! Bătrânețea.

— Așa-i viața.

— Da, da... Să lăsăm asta. Am o rugămintă... Nu mă simt în stare să bat drumul până la editură și mă-ntrebam dacă n-ați vrea să-mi faceți o vizită, să discutăm despre carte.

— Astăzi?

— Dacă vă convine.

Nu prea îmi convenea, dar îmi era milă de bătrânețile lui. În plus, chiar credeam că din romanul pe care l-a scris putea ieși ceva bun. Noroc că stătea pe lângă Piața Unirii, așa că nu eram nevoit să mă abat din drum. Trebuia doar să fac o oprire.

*

Locuia într-o casă veche, dărăpănată, undeva pe lângă Facultatea de Teologie. În curtea mică și plină de bălării, am pășit pe aleea cu dale de piatră, apoi am bătut la ușă. Au urmat câteva secunde de

liniște. Nu exista sonerie și-mi era teamă că nu am fost auzit, așa că am mai bătut de două ori, de data asta cu fermitate.

— Acum, acum, am auzit vocea răgușită a bătrânului.

Ușa s-a deschis încet și în prag a apărut un bărbat gârbovit. Prin părul rar și alb i se vedea pielea roz și pătată. Se sprijinea în baston.

Casa era întunecoasă, plină de mobilă veche. Pe jos, pe lângă pereți, zăceau mormane de lucruri. Cutii, cărți, ziare, umbrele, haine, pantofi, viniluri cu muzică clasică, un pick-up, un telefon fără receptor, un televizor...

Ne-am instalat într-o cameră ceva mai aerisită, la o masă joasă, în niște fotolii adânci, cu tapițeria tocită.

I-am spus ce modificări doresc să-i aducă romanului, m-a privit îngustându-și tot mai mult ochii – semăna cu o vulpe – și spunea doar: *Aș!*, *Hm!* și *Mda!*... Și-a notat totul într-un carnețel. Se întristase, dar părea hotărât să se apuce imediat de muncă. L-am încurajat, i-am spus că romanul e reușit, dar că e normal, fiind debutant, să trebuiască să-l șlefuiască pe ici, pe colo. Recunosc, am fost malițios vorbindu-i despre debut.

— Mda, un tânăr debutant, mi-a zis sarcastic.

*

Am plecat de la Mihalache excedat de bătrânețea lui, de tonul lui acru, de privirea lui tăioasă, de fața lui de vulpe. În metrou am încercat să scap de starea apăsătoare care mă cuprinsese, am scos din geantă un roman de Thomas Pynchon, *Strigarea lotului 49*, am citit cinci pagini din care n-am priceput o iotă, nu mă puteam concentra, m-am ambiționat, am continuat să citesc, inutil, textul îmi scăpa printre degete, trăiam unul dintre momentele acelea în care mă consideram prost,

fața îmi atârna ca o budincă, continuam să citesc, cuvintele se încâlceau, un ghem uriaș de sârmă ghimpată, nu înțelegeam ce dracului vrea Pynchon să spună, ce vrea de la mine, aveam impresia că bate câmpii cu mare talent și atâta tot. Noroc că în vagon și-a făcut apariția o blondă ce părea pierdută în univers, permanent uluită de câte ceva, privea în toate părțile de parcă ar fi căutat să-nțeleagă ce i se-ntâmplă, s-a așezat în stânga mea, a înclinat ușor capul ca să vadă ce citesc, i-am arătat coperta și i-am zâmbit.

— Scuze. Eram doar curioasă, mi-a zis și a zâmbit și ea.

— Ai citit ceva de autorul ăsta? E un mare scriitor american, am făcut eu pe interesantul, presupunând că blonda e bătută-n cap.

A chițăit, punându-și mâna la gură.

— Ce e?! Ce-am zis?! am întrebat-o ușor panicat.

— Mi-a plăcut tonul tău profesoral, mi-a explicat.

— Da, uneori am tonul ăsta. Cred că-ți par tâmpit.

— Thomas Ruggles Pynchon, a zis ea, parcă fără să bage în seamă ceea ce tocmai îi spusese.

— Poftim?!

— ăsta e numele complet al autorului.

— Ah, da, desigur.

— E născut la New York, în 1937. Înainte de a deveni scriitor a lucrat la fabrica Boeing din Seattle. Nu vrea să fie fotografiat și nu acordă interviuri.

— *Wow!*

— Îți mai recomand *V.* și *Gravity's Rainbow*.

— Le-am citit, am mințit eu.

— Teza de doctorat pe care o pregătesc e despre Pynchon, de asta știi toate lucrurile astea.

— Înțeleg. Acum tu ai avut un ton profesoral.

A râs, am râs și eu, apoi s-a ridicat și mi-a spus:

— Trebuie să cobor aici.

— Și eu, am mințit din nou și am sărit în picioare.

— Ah, ce coincidență.

— Da... Mă gândeam, poate vrei să bem o cafea împreună...

— Nu are sens. Ți-am văzut verigheta.

— Dar ce contează?! E doar o cafea...

— Niciodată nu e doar o cafea, a zis și a ieșit din vagon.

Bosumflat, am uitat să cobor, așa cum spusesem că voi face. Înainte de a se închide ușile, ea s-a întors, m-a privit și a chițăit, ducându-și din nou mâna la gură, într-un gest de pudoare exagerat. Metroul s-a pus în mișcare, blonda la fel, am mai apucat să o văd urcând câteva trepte, apoi întunericul tunelului a cuprins brusc ecranul geamurilor, de parcă rulase un film și-apoi se rupsese.

*

Am ajuns acasă și am găsit în cutia poștală o altă scrisoare de la taică-meu. Eram uimit. Orgolios cum îl știam, nu credeam că îmi va mai scrie. Eu îl ignorasem total, nu-i mai scrisesem, nu mai vorbisem cu el nici măcar la telefon. Mi-am desfăcut o bere, am sorbit cu poftă din ea, apoi m-am așezat și-am citit:

PAULE,

*VĂD CĂ NA-I DE GÂND SĂM-I MAI SCRİ.
DIN CAUZA LU MĂTA TE-AI ÎNDEPĂRTAT DE
MINE. NU TE GÂNDEȘTI CĂ SÂNT BOLNAV? ÎI
ȚI PARTEA DAR NU ȘTI CĂ EA NU TEA VRUT,
NUMA EU TEAM VRUT. E UȘOR SĂ MĂ
JUDECI DACĂ NU ȘTI FAPTELE. MĂTA CÂND I
SA RUPT APA A STAT AȘA PÂNĂ A DOUA ZI,
SUBȚINÂND CĂ MA AȘTEPTAT PE MINE, CĂ*

*NU AVEA BANI PENTRU DOCTORI ȘI CĂ N-A
ȘTIUT CĂ ÎȚI POATE FACE RĂU. ASTA A
FĂCUT MĂTA PE CARE O APERI ATÂTA ACUM.
DACĂ MAI ÎNTÂRZIAM MULT NU CRED CĂ
MAI SCĂPAI. IO ERAM PLECAT LA MUNCĂ,
LUCRAM LA INGINERU STANCU, NU-L ȘTI TU,
ÎI FĂCEAM CASA DE LA CORNU. LAM RUGAT
PE UN VECIN ȘI A DUS-O PE MĂTA URGENT
LA SPITAL. AȘA CĂ IO ȚE-AM DAT VIAȚĂ, NU
MĂTA. LASĂ MÂNDRIA ȘI VINO ACASĂ SĂ
STĂM DE VORBĂ. E MULTE DE POVESTIT.*

TATA

Ramona mi-a aruncat un „bună!“ plictisit (era fata prescurtărilor, a diminutivelor și a romglezei) și a trecut glonț pe lângă mine. O văzuse pe Alina pe canapea.

— *My God*, ce ți-au crescut țâțele! *Give me a hug!*

A sărutat-o pe obraji, s-a așezat lângă ea, a mângâiat-o pe burtă.

— Mi-e foarte sete, a zis ridicându-se.

S-a dus în bucătărie, a deschis frigiderul și a luat o doză de Skol, ultima mea bere. O urmăream stupefiat. Era ca un taifun.

— Ramona, nu vrei o bere? am întrebat-o ironic.

— Glumețule! – a zis și s-a așezat iar lângă Alina, cu spatele la mine – Azi a fost *easy*, a spus. Am făcut un contrăcțel și am trimis o ofertă, atât. De-ar fi mereu așa...

S-au pus pe taclale. Am plecat din sufragerie. Nici nu au băgat de seamă. M-am închis în dormitor. Întins pe pat, încercam să scriu, dar efuziunile lor de veselie mă enervau. Eram gelos. Oare de ce râdeau? Când șușoteau și apoi izbucneau în hohote vulgare simțeam că plesnesc de furie. Stăteam cu pixul pironit în foaie, mi-era cu neputință să mă concentrez. Am renunțat. Cu ochii închiși, ascultam râsul soției mele, cu mine nu râdea niciodată așa, acum râdea până se sufoca, iar eu sufeream ca un idiot în camera cealaltă. Exact așa era relația noastră, stăteam în camere diferite, deși locuiam în aceeași casă.

*

Nu știam cum de fusesem mereu nevoit să sufăr în camera cealaltă. La fel pățisem și în copilărie, în casa părintească, o casă mică, stil vagon, cu doar două camere și o bucătărie. Atât ne fusese repartizat dintr-o fostă casă boierească, o împărțiseră comuniștii în trei. Trei familii stăteau acum într-o casă în care altădată locuise doar una. Nu aveam baie, ne spălam în bucătărie, în niște copăi mari din plastic, nevoile ni le făceam la wc-ul din curte, o cușcă din beton, cât o cabină telefonică, lipsită de încălzire, cu un bec chior atârând din tavan, cu un tron din lemn prin a cărui gaură vedeai grămada de rahat. Când părinții mei se certau, eram nevoit să suport totul din camera alăturată. Doar o ușă cu geam ne despărțea. Se certau uneori până târziu în noapte. Nu de puține ori m-am refugiat în bucătărie, unde mă puteam culca pe un pat foarte îngust, cu arcurile rupte, încălzindu-mă, dacă era iarnă, la focul de la aragaz. Nu mai rezistam să le aud zbieretele, aceleași și-aceleași acuze stupide, îmi luam perna și pătura și plecam, era firavul semn al evadării mele de mai târziu, al libertății de care-mi era frică, pentru care încă nu eram pregătit.

*

După ce Ramona a plecat, Alina mi-a spus că vrea ciocolată. Am coborât la chioșcul de lângă bloc, am cumpărat o Poiana și două beri.

Ne-am uitat la un film cu Hugh Grant. Uram filmele cu Hugh Grant.

Seara, în pat, am luat-o în brațe, i-am pus palma pe burtă, am stat încovrigați, fătul, ea și eu, toți trei în poziție embrionară, *regressus ad uterum*, apoi am avut o erecție puternică și Alina s-a dezlipit de mine.

Când m-am trezit, Alina dispăruse. Dinspre sufragerie auzeam iar râsetele ei și ale Ramonei.

Furios, am sărit din pat scrâșnind din măsele și, desculț, am mers în sufragerie. Erau întinse pe covor, goale, se mângâiau, se sărutau și râdeau. În jurul lor: o mulțime de bebeluși care zâmbeau și mă arătau cu degetul. Dintre picioarele Alinei, de-a bușilea, își făcea apariția încă unul. Am țipat.

— Gata, gata, ai visat urât, mi-a spus Alina, trecându-și mâna prin părul meu transpirat.

Nu reușeam să mă obișnuiesc cu ideea că voi deveni tată. Alina era în luna a șaptea, arăta ciudat, tot slabă, dar avea burtă, creștea în ea ființa aceea misterioasă, se transforma, devenea ceva care mă speria. De ce oare trăiam cu senzația că îi transmitea copilului impulsul de a deveni aliatul ei, adică inamicul meu? De ce mi-era teamă? Poate fiindcă nu știam dacă sunt capabil să joc rolul de tată? Toate acuzele pe care i le adusesem tatălui meu mă striveau acum cu efectul lor de bumerang. Încercam, totuși, să găsesc explicații salvatoare. Eu nu puteam fi atât de egoist, îmi tot repetam. Măcar eu eram măcinat de bănuiala care-mi justifica nesiguranța, dar taică-meu nu avusese vreun motiv să se-ndoiască de mama, cel puțin mie nu-mi zisese nimic de genul ăsta. Poate, însă, că moștenisem de la el lașitatea. Când mama m-a născut, tata a trimis-o la spital pe soră-sa, cu un buchet de flori. Tot soră-sa ne-a luat acasă, cu taxiul plătit de tata, atât a putut și el să facă. I-a fost rușine să-l vadă lumea în maternitate, n-a trecut nici măcar o dată pe-acolo. Încă nu se căsătoriseră. Maică-mii îi era groază să nu o părăsească. O luase din sătucul ei uitat de lume, „de unde-a-nțărcat dracu’ copiii“, cum zicea el mereu, o lăsase grea și acum părea că nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Noroc că au insistat rudele, prietenii, chiar și un tovarăș din Partid, căruia i s-a plâns unchiu-meu Șerban, un frate de-al mamei, care se simțea, poate, vinovat de ce se-ntâmpla. El le făcuse cunoștință. Se-mprietenise cu tata pe șantier. Au lucrat împreună. L-a dus pe tata acasă la ai lui, la bunicii mei. Tata era băiat frumos, înalt, cu ochii negri, lunecoși, avea brațe virile, purta cămăși înflorate, descheiate la doi-trei nasturi, de i

se vedea părul de pe piept. Nu i-a fost greu să o vrăjească pe mama.

— Părea băiat bun, așa zicea unchiu-meu și își mușca buza de jos a regret.

Degeaba mai zicea.

Tata a luat-o atunci pe mama, a dus-o la oraș. Mama a crezut că a scăpat de viața grea de la țară, dar a nimerit din lac în puț, că a dat de alta și mai grea.

La început, tata i-a declarat orgolios că nevasta lui nu o să meargă la muncă, așa că mama a fost o vreme casnică, dar când și-au dat seama că nu pot trăi dintr-un singur salariu, mama s-a angajat la un aprozar, vânzătoare. De mine avea grijă o vecină, tanti Luminița, o grasă simpatică, mare amatoare de lichior de vișine. Odată a adormit stând în fundul său enorm, pe covor, rezemată de pătuțul meu, cu sticla-ntr-o mână. Așa a găsit-o mama. S-au certat, apoi s-au împăcat, tanti Luminița i-a promis că nu o să mai bea, dar într-o zi a băut din nou și a adormit cu țigara aprinsă între degete, perdeaua a luat foc, tanti Luminița s-a trezit, a smuls perdeaua și a tropăit peste ea cu picioarele ei de elefant, stingând focul, apoi m-a scos afară din încăpere. N-a mai fost cale de împăcare, oricât s-a scuzat Luminița. Mama a vorbit cu o altă tanti, tanti Maria, o bătrânică, locuia la câteva case depărtare de noi. N-au mai fost probleme, femeia își crescuse cei trei copii și apoi nepoții, avea experiență.

— Copiii sunt cea mai mare bucurie a vieții, obișnuia să spună.

Era o femeie cumsecade.

Mama mai aducea acasă câte un cartof, două-trei roșii, câte o ceapă, ne descurcam mult mai bine, doar că taică-meu se îmbăta în fiecare seară, făcea scandal, zburau oalele și farfuriile prin bucătărie, apoi circul se muta în dormitor, uneori se lăsa cu scatoalce. Când era prea beat, încasa tata, dar de cele mai multe ori sacul de box era

mama. Săream între ei și atunci se potoleau o vreme, iar dacă taică-meu adormea aveam liniște până în seara următoare. Ciudat era că, în ciuda acestui infern, mama și-a apărat întotdeauna soțul, „bărbatul“, cum zicea ea, mentalitatea ei țărănească, primitivă, o făcea supusă ca o vită, așa fusese educată, așa știa că trebuie să fie o femeie, mai răbufnea uneori, dar, în general, își accepta soarta. Fiindcă îmi era milă de mama și îi luam apărarea, taică-meu a început să-mi poarte pică.

— Da?! Ții cu mă-ta?! Ei, lasă!

Nu știam ce înseamnă acel „ei, lasă!“, dar întotdeauna eram înfricoșat de ceea ce ar fi putut face tatăl meu, deși niciodată nu făcea nimic. O spunea însă cu atâta ură încât începeam să plâng de spaimă. Îmi imaginam că ne va părăsi, iar asta mi se părea îngrozitor, chiar dacă se purta atât de rău cu noi. Eram un copil, îmi iubeam tatăl, abia mai târziu, când am înțeles ce fel de om este, am început să-l urăsc, jurându-mi că n-am să fiu niciodată ca el.

Rabla de autobuz abia se mișca. La piept aveam plicul cu cele zece milioane de lei. Pentru doctor. Soția îmi trimisese un *sms*: „Cred că o să nasc în curând“.

Când s-au deschis ușile, am sărit pe trotuar și am rupt-o la fugă.

— Unde mergeți? m-a întrebat portarul din mica gheretă de lângă bariera vopsită în alb și roșu a spitalului.

— Naște nevastă-mea.

— Intrați, mi-a zis, satisfăcut că și-a putut exercita autoritatea.

Am pornit-o pe aleea străjuită de platani viguroși, știam foarte bine traseul, fusesem cu Alina de câteva ori acolo, la consultație. Am deschis ușa masivă, din metal. Un hol lung, luminat de neoane mi-a apărut în față. Călcam apăsător, tălpile bocancilor se lipeau de linoleumul verde. Am găsit ușa care dădea în sala de așteptare. Am intrat. M-am așezat pe un scaun. În sală, două lăuze. Stăteau de vorbă.

Așteptam. În creierul meu bătea secundarul unui orologiu uriaș.

După vreo jumătate de oră, a apărut o asistentă.

— Felicitări! Aveți un băiat.

M-am uitat debusolat la cele două lăuze, ele se uitau zâmbitoare la mine. Asistentă aștepta. Rotițele creierașului meu s-au urnit cu greu.

— Eu?! am întrebat cu o jumătate de gură.

Femeile au început să râdă. M-am înroșit.

— Haideți! mi-a zis asistentă.

Am urmat-o, mi-a dat un halat, i-am vârat trei sute de mii de lei în buzunar, am ajuns în salonul Alinei. Alina era palidă, epuizată, cu părul

transpirat, lipit de tâmpile. Am sărutat-o. O altă asistentă a adus copilul, mi l-a pus în brațe. Îmi tremurau picioarele, copilul avea fața buhăită, în loc de ochi – două linii; părea un mongol. Era tare haios. Eu: o cârpă. Nu înțelegeam cum de putuserăm noi, eu și soția mea, să facem așa ceva. Era un miracol. Mai mult ca niciodată credeam și eu în Dumnezeu. *În orice tată există un Iosif*, mi-am spus.

Asistenta care adusese copilul mi-a spus că trebuie să-l ducă înapoi și mi l-a luat din brațe. I-am strecurat și ei trei sute de mii în buzunar.

A intrat un doctor, i-am strâns mâna, i-am mulțumit, am scos plicul, voiam să i-l dau, Alina mi-a făcut semne disperate, am băgat plicul la loc, nu era el doctorul cu care născuse. I-am dat, totuși, cinci sute de mii. Deja aveam dexteritate. I-am băgat banii cu atâta finețe în buzunar, încât mi-era teamă că nici nu observase. Mi-a zâmbit. Observase. Alina mă privea contrariată.

— Lasă, mai bine să fie, să n-avem probleme, să se ocupe cum trebuie de ăla micu' și de tine, i-am spus.

Un alt doctor a intrat în salon. Am privit-o pe soția mea, ea a dat din cap. Da, el era.

— Să trăiți, mulțumim din tot sufletul, să vă dea Dumnezeu sănătate!...

M-am trezit vorbind așa, ca un om de la țară. Doctorul zâmbea anemic, era obosit și el. Cu o mișcare de expert, scurtă, din *poignet*, l-am îngreunat cu plicul buclucaș. Doctorul mi-a spus să o las pe Alina să se odihnească. Am sărutat-o, am mângâiat-o pe obraz, i-am spus că o iubesc. Și ea mă iubea. Am plecat, am ieșit din salon, am pornit-o pe culoarele întortocheate, rătăcindu-mă. Într-un final am reușit să găsesc ieșirea. Ajuns afară, am tras cu putere aer în piept. *Am un copil, am un copil, am...*

— *Hello, dady!*

Era Ramona, îmbujorată, zâmbind cu gura până la urechi. Luat prin surprindere, am întrebat-o nepoliticos:

— Ce cauți aici?!

— Cineva s-a gândit, totuși, să mă anunțe, mi-a spus cu reproș.

— Da, sigur, numai la asta nu m-am mai gândit – am zis enervat –; oricum, doctorul a spus că Alina are nevoie de odihnă, așa că te rog să nu o deranjezi.

— Alina mă așteaptă.

— Dar...

— Felicitări, tăticule! mi-a spus și m-a pupat pe obraz, apoi a dispărut în interiorul spitalului.

Trimisesem la *România culturală* un fragment din romanul la care lucram și aproape că uitasem lucrul acesta când, la câteva săptămâni după ce s-a născut Alexandru, am cumpărat revista și am constatat că fragmentul îmi fusese publicat, însoțit de câteva cuvinte de apreciere din partea unui critic important. Mi se părea un semn de la Dumnezeu. Aveam un copil, în acea perioadă gândurile mele fuseseră mai pure și mai luminoase ca oricând, așa că divinitatea mă ajuta. Mi-am îmbrățișat soția, apoi i-am spus bebelușului:

— Tatăl tău e scriitor... Un mare scriitor!

Am luat revista, am tras un scaun lângă pătuț, m-am așezat și am început să-i citesc fragmentul. Din când în când îi aruncam câte o privire. Părea foarte atent.

— Ți-a plăcut? l-am întrebat când am terminat de citit.

Copilul a zâmbit și a întins o mână către mine.

— Sigur că ți-a plăcut, am spus și apoi m-am prefăcut că îi mănânc burtica.

Râsul lui molipsitor a decolat spre timpanele mele.

Băiețelul era pufos ca o gogoasă de mătase. Avea ochii albaștri și părul roșcat. Producea cantități impresionante de excremente, se smiorcăia întruna, îi curgeau balele și mucii. Se trezea din două-n două ore, țipând ca din gură de șarpe. Îi era foame. Mereu îi era foame. Alina nu-l alăpta suficient. Se înfîșea ca un pui de rechin în sânul ei și îi făcea praf sfârcul.

— Nu mai pot... Nu mai pot! se tânguia Alina, îndepărtând lipitoarea de la piept.

Soacră-mea se afla tot timpul la noi. Mama venise de vreo două ori, se ciocnise de ea, ieșiseră scânteii, mi-a spus că mă așteaptă cu nepotul acasă, că ea nu mai vrea să dea ochii cu „javra aia“.

Tata nu ne-a vizitat și nici nu ne-a dat telefon. Îi spusese maică-mii că așteaptă să-i cer iertare. *Să aștepte*, mi-am spus.

Ramona era și ea călare pe noi. De câteva ori, plin de gelozie, i-am luat bebelușul din brațe, până când și-a pierdut cumpătul și a țipat la mine. Eram la capătul puterilor și al răbdării, așa că am dat-o afară. În mod ciudat, Alina nu a protestat. I-a spus prietenei sale:

— E mai bine să pleci acum. Nu te supăra.

Ramona a privit-o cu ciudă. Când s-a răsucit pe călcăie mi-am permis să-i zâmbesc răutăcios. O învinsesem, în sfârșit!

*

Alexandru ținea strâns în pumnul lui mic degetul arătător al mâinii mele drepte și râdea, amuzat de felul în care mă maimuțăream, strâmbându-mă și scoțând sunete caraghioase. Ochii albaștri îi sclipeau ca două pietre prețioase. Recunosc, eram topit după el. Egoismul de care mă temeam că sufăr dispărea ori de câte ori mă aflam în preajma copilului. Alina roia în jurul nostru, căuta cele mai bune unghiuri pentru a ne fotografia. Era o scenă pe care o făcuseră milioane de familii înaintea noastră, precum o vor face milioane după noi. Simțeam apăsarea acestui mimetism, dar cum altfel puteam trăi momentul? Desigur, n-aș fi putut să mă prostesc așa în fața unor străini. Gândul mă enerva, îmi arăta că, totuși, egoismul meu exista. Țineam prea mult la imaginea mea de intelectual serios, nu m-aș fi putut arăta vulnerabil. „Prosteala“ asta era ceva atât de comun, încât simțeam că ar fi atentat la

statutul meu de scriitor, de om original. Alina mă plăcea mai mult fără galoanele de mândrie, eram mai aproape de bărbatul familist pe care și-l dorea. Noaptea se lipea strâns de mine. Doar că uneori îmi spunea că ar trebui să-mi găsesc un job mai bun și asta mă indispucea. Cum nu mai lucra, primea doar indemnizația pentru copil. I se părea că trăim un adevărat dezastru financiar.

Bătrânul cu față de vulpe m-a chemat din nou. Făcuse modificările asupra cărora conveniserăm. Mi-a spus că am avut dreptate, că romanul „sună” mult mai bine acum. Totuși, nu mi-a mulțumit. Dădea pe dinafară de mândrie. Pentru el era, simțisem, și așa prea mult faptul că îmi dăduse dreptate.

— Trebuie să sărbătorim, a zis și a scos dintr-un dulap o sticlă de coniac.

A umplut două păhărele.

— Sper ca romanul să apară în maximum trei luni, am spus.

— Atât de mult durează?! a zis vizibil dezamăgit.

— E chiar mai repede decât se întâmplă de obicei. Gândiți-vă că există un plan editorial, în momentul acesta se lucrează la câteva cărți...

— Înțeleg, înțeleg – m-a întrerupt, neavând chef de explicații –, în trei luni e bine. Luați manuscrisul și faceți ce puteți, eu am făcut ce a depins de mine.

Mi-a pus teancul de foi în brațe și am înțeles că trebuia să plec. Domnul Mihalache se crispase, devenise nervos. M-am ridicat, am vârat manuscrisul în geantă.

*

Când am ajuns acasă, am găsit o nouă scrisoare de la taică-meu:

PAULE,

*MI-A ZIS NEA NIKI CARE E OM CITIT CĂ
A VĂZUT O POVESTE DE-A TA ÎNTRUN ZIAR,*

*AM MERS LA EL DE MI LA DAT ȘI MI-A SPUS
CĂ HABAR NA-I SĂ SCRI, CĂ POVEȘTI CA A TA
SCRIA ȘI EL CÂND ERA TÂNĂR, CĂ ACU DACĂ
AR VREA AR PUTEA SĂ SCRIE CEVA MULT
MAI BUN DECÂT TINE, AȘA CĂ PRIN URMARE
NU TE MAI UMFLA ÎN PENE CĂ NICI
SCRIITOR NU EȘTI, MĂCAR ATÂTA DE ERAI
DACĂ TOT NA-I VRUT SĂ ÎNVEȚI O MESERIE.*

TATA

*

Am mâncat o omletă cu șuncă și cașcaval, apoi mi-am turnat un pahar cu vin și m-am așezat la birou. Alina și-a dat seama că sunt un butoi cu pulbere, așa că m-a lăsat în pace. Am scris mai mult ca niciodată, cu furie, m-am oprit abia pe la trei noaptea, după ce umplusem vreo douăzeci de pagini. Îmi doream atât de mult să mă răzbun!... Scrisesem pagini nimicitoare despre taică-meu, îl făceam praf. A doua zi i-am dus lui Pavlicenco patru capitole din romanul meu. Nu mai aveam răbdare. Voiam să fiu publicat cât mai repede. În următoarele zile n-am fost om, nu-mi mai stătea capul la nimic, nici măcar să fac sex nu mă mai interesa atât de tare. Alina era îngrijorată, dar nici nu făcea vreun efort să mă detensioneze. Îi convenea situația. Ramona o vizita zilnic. Eu plecam de acasă, voiam să mă plimb, mergeam la anticariatul de pe strada Arghezi, îmi cumpăram câte o carte, apoi mă așezam pe o bancă și citeam. Stăteam așa până se întuneca și eram nevoit să plec. Acasă încercam să închei romanul. Nu mai foloseam mașina de scris. Achiziționasem un computer la mâna a doua. Îmi era mai ușor acum. În plus, tastatura computerului se dovedea infinit mai puțin zgomotoasă decât claviatura mașinii de scris.

*

Când Pavlicenco mi-a spus că „nu e rău“ ce-am produs, dar că încă nu sunt pregătit să debutez, am simțit că o iau razna. Am plecat acasă ca un om gata să moară, am plâns, apoi m-am înfuriat. Am terminat romanul în noaptea aceea, a doua zi am făcut mai multe copii, am trimis manuscrisul mai multor edituri și din nou am căzut în febra așteptării. După vreo lună și jumătate am fost sunat de cineva de la o editură din Iași, o editură mică, dar destul de bună. Voiau să mă publice, însă mi-au sugerat să bag cuvintele cu „p“ în cât mai multe locuri din roman și să am măcar o scenă de sex. Nu mi s-a părut un compromis prea mare, ba chiar am fost foarte mulțumit de rezultat. Cuvintele cu „p“ i-au dat textului un aer *cool*, erau ca niște mine pe un banal câmp cu mărăcini și căpițe de fân. Pornea cititorul pe câmpul ăsta, totul i se părea liniștit, apoi, bum!, dădea peste o mină. O vreme se instaura din nou acalmia, apoi, iarăși, bum!, cititorul era de-acum avertizat, celelalte mine explodau firesc, abia scena de sex anal din ultimul capitol, echivalentul a vreo douăzeci de mine, reușea să-l mai zgâlțâie un pic.

*

După încă vreo trei luni, romanul a apărut. Când am primit avizul, am fugit până la poștă ca un nebun. La mesagerie era coadă, o femeie ursuză se chinuia să folosească noul program de facturare, apăsa pe taste cu un singur deget, am crezut că o voi strânge de gât. În fine, până la urmă mi-a venit rândul. A privit avizul și pe față și pe dos.

— E vorba de un colet... De la Iași... De la Editura Standard, mi-am pierdut cumpătul.

Femeia m-a privit pe deasupra ochelarilor, mi-a cerut buletinul, i l-am dat, apoi s-a ridicat, a

dispărut într-o încăpere, a revenit cu un colet, l-a pus pe masă și a început draconica operațiune a facturării.

— Ah, Geto, vino, că am greșit, a zis către una dintre colegele ei.

Geta, o huidumă cu părul sărmăluțe, s-a ridicat de pe scaun oftând.

— Ce-ai mai făcut, dragă?!

S-a aplecat, a privit ecranul computerului, a tastat ceva.

— Nu merge, c-am încercat și eu așa.

— Ba merge. Ai apăsă tu aiurea.

Mergea, într-adevăr. Factura ieșea încet din imprimantă, gemând, chinându-se parcă să scape din gura unui monstru.

Femeia mi-a arătat unde trebuia să semnez. Mi-a dat un exemplar al facturii, buletinul și, în sfârșit, coletul.

— Următorul! a zis, întinzând mâna spre un alt client nefericit, parcă nemulțumită că acesta nu se grăbea să-i înmâneze avizul poștal.

Am fugit iarăși, cu pachetul acela destul de voluminos în brațe, am ajuns acasă, am început să rup cutia, era lipită cu scotch și nu prea reușeam.

— De ce nu folosești *cutter*-ul? mi-a zis Alina.

Cum de nu înțelege că nu mai pot fi meticulos – am gândit –, că acum sunt ca în fața unei femei pe care o doresc nebunește, că nu e momentul pentru lentoare și că rup cutia de parcă aș rupe hainele femeii?!

Primisem zece exemplare, drepturile mele de autor. Le-am aliniat pe podea și le-am privit, apoi am luat unul și l-am răsfoit, toate paginile alea pline îmi dădeau un sentiment incredibil. Eram romancier, numai asta îmi venea în minte.

— Să fie într-un ceas bun, mi-a spus Alina.

Adică să aducă bani, asta înseamnă ceasul tău bun, știi eu, numai la bani îți stă mintea.

A doua zi am plecat la birou emoționat. În geantă duceam primul meu roman. Eram pur și simplu năucit de forța reveriilor. Mă trezeam în plină stradă, strângând geanta la piept, zâmbindu-le șoferilor care claxonau și înjurau insistent.

Mă îndreptam spre metrou și Bucureștiul îmi părea dintr-odată vesel, nu mai vedeam mizeria, figurile patibulare, câinii maidanezi, nu mai eram agresat de nimic. Până și blocurilor comuniste le găseam calități, blocurilor strâmbe și jechoase. Fericirea mea îmbrăca totul într-o lumină feerică.

În metrou, o femeie grasă mânca pufuleți. S-a oprit din molfăit, a îndepărtat cu mâna ca un pui opărit firimiturile de pe pieptul fleșcăit, apoi a scos din buzunar telefonul mobil, a apelat pe cineva, a nceput să vorbească, dar metroul a plecat din stație și femeia a rămas fără semnal la telefon. Mirată, a întrebat:

— Alo?! Ai închis?

Abia am reușit să-mi reprim zâmbetul. Mă gândeam că pot folosi secvența asta într-un nou text. *Ce ureche de prozator am! Sunt talentat*, îmi spuneam. Emoțiile dădeau năvală, pieptul îmi ardea, ochii îmi lăcrimau...

Din difuzoare s-a auzit o voce feminină: *Urmează stația Piața Victoriei!* Am țâșnit ca un arc de pe scaun, eram tot numai vitalitate, eram tot numai succes.

— Coborâți la prima? am întrebat-o pe blonda sexi care-mi bloca drumul spre ușă, apropiindu-mi cu tupeu buzele de ceafa ei parfumată.

În ziua în care am primit cele zece exemplare, Alina a considerat că merită să sărbătorim. S-a îmbrăcat cu lenjeria cea mai îndrăzneță pe care o avea și a desfăcut o sticlă de șampanie. Atunci s-a întâmplat, pentru prima și ultima oară, să renunțăm la poziția misionarului. Am încercat să o conving să stea în patru labe, dar mi-a spus indignată:

— Ce, eu sunt vacă?!

Totuși, s-a gândit să facă un compromis, așa că s-a întins pe burtă, acceptând o formă de *coitus à la vache* mai puțin umilitoare pentru ea.

Am penetrat-o lent, lent, cât pentru zece partide, știind că vor urma iarăși multe zile sterpe. Așa a și fost. După vreo săptămână și jumătate i-am reproșat Alinei egoismul, am urlat, am trântit, am scos flăcări pe nas... Degeaba. Mi-a livrat placa obișnuită:

— Ești obsedat sexual!

S-a întors cu fața la perete și cu asta basta, gestul său fiind punctul categoric pe care dorea să îl pună discuției. Dar eu, patrulând nervos prin dormitor, încă mai aveam chef de ceartă.

— Somn ușor, dragă – i-am spus ironic, dar n-am primit niciun răspuns –, vise plăcute! am insistat, dar din nou nu am fost băgat în seamă.

M-am apropiat de fereastră. Cerul era violet. De undeva răzbăteau râsete, chiuituri și o muzică populară săltărească. Mi-am lipit fruntea de geamul rece și-am închis ochii. O auzeam pe Alina sforăind. Mi-am amintit cum taică-meu îi reproșa maică-mii că nu-și îndeplinește „îndatoririle conjugale“, auzise undeva formula asta și, de câte ori rămânea cu buza umflată, o folosea întruna, încercând parcă să-i dea nevoii sale de a copula o distincție aparte. Până la urmă se alegea praful de

distincția asta, căci taică-meu, mai ales dacă avea și ceva alcooluri la bord, îi arunca maică-mii celebra vorbă:

— Firi-ai dracului cu pizda ta cu tot!

Uneori se termina totul doar cu o ceartă, alteori se ajungea la cafteală, ba uneori urma, *nice & easy*, un adevărat viol. Maică-mea, lipsită de puterea (fizică și psihică) de a se mai împotrivi, umplea perna de lacrimi și muci, iar taică-meu, după ce-și deșărta sămânța în pânțele ei, atingea maximul său de tandrețe:

— Hai, fă, nu mai plânge, că doar nu te-am omorât.

Din păcate, romanul meu nu avea succes. Era ignorat și de cititori, și de critici. Ceva mai mult de jumătate din tirajul cărții zăcea în depozit. Ca să salvez cât de cât situația, când luam leafa cumpăram câteva exemplare, așa că, de bine, de rău, stocul din depozit scădea încet-încet, dar se mărea, spre disperarea Alinei, cel de acasă. Nu voiam ca editorul meu să fie nemulțumit de afacerea pe care-o făcuse cu mine. Prin urmare, mă străduiam să devin un autor de succes. Când jumătate de tiraj a ajuns între pereții apartamentului nostru, Alina a făcut o criză de nervi. În săptămânile următoare am trimis romanul meu la toți criticii literari de care auzisem. Inutil. Niciunul nu a scris un rând despre el.

Le-am trimis și părinților mei cartea. Așteptam acum reacția lor. Mai ales pe cea a tatălui meu. *Dar oare o va citi?* – mă întrebam. Nu citise în viața lui o carte de literatură. Pentru ca răzbunarea să fie perfectă îmi doream ca taică-meu să primească loviturile din roman. Desigur, îi dădusem o palmă publicându-l, dar nu-mi era de ajuns. Voiam *knockout*-ul.

Pe măsură ce trecea timpul mă afundam într-o disperare tot mai mare. Mergeam la librăria Muzeului Literaturii Române și „mă căutam” prin revistele culturale, așa cum făceau și alți scriitori ratați. Nu găseam nimic. Cumpăram, totuși, două-trei reviste, ca să nu creadă rivalii mei că nu s-a scris nimic despre mine (presupuneam că ei nu știu cine sunt, așa cum nici eu nu știam cine sunt ei).

Un singur om a scris despre cartea mea, un scriitor pe care îl ajutasem să debuteze la editura pentru care lucram. Se simțise probabil dator. Dar nici măcar el nu putuse să laude în mod evident

cartea. Era o cronică neutră, nicăieri nu se spunea că romanul ar fi bun sau rău. Ce mai, situația era albastră. Mi se părea că viața se terminase. Îi uram pe toți marii scriitori. Lui Mihalache nu doream să-i mai public romanul. Nimeni din editură nu știa de manuscrisul lui. Îl citisem din nou și-mi dădusem seama că scrisese o carte adevărată. Într-o zi mi-a telefonat și m-a somat să i-l returnez. I-am spus că voi trece pe la el. După două zile l-am sunat. Nu mi-a răspuns. Am sunat câteva zile la rând. Voiam să-l mai duc cu vorba. Mi se părea nedrept ca el să reușească, iar eu nu. Mi-era însă teamă să nu facă vreo plângere la editură. Am decis să merg până la el acasă, chiar dacă nu răspundea la telefon. Am pășit pe aleea cu dale de piatră, am bătut la ușă. Am așteptat, apoi am ciocănit din nou. Degeaba. M-am gândit că poate era plecat din oraș, dar ce logică ar fi avut să-mi ceară să-i duc manuscrisul dacă știa că nu va fi acasă!? *Poate e bolnav și a fost internat*, mi-am spus. Lucrurile stăteau chiar mai rău de atât. O femeie dintr-o casă învecinată mi-a strigat de la fereastră:

— Pe cine căutați?

— Pe domnul Mihalache, am răspuns.

— A murit, săracul, acum vreo săptămână. Era foarte bolnav. Îl cunoșteți?

— Aproape deloc.

— Era tare singur. N-a fost căsătorit și nici n-avea vreo rudă. Poate i-o fi mai bine acolo, sus.

Am plecat năucit. Mă simțeam ca un criminal. Eram Raskolnikov. Îl jefuisem pe bătrân. În cotloanele întunecate ale minții mele pâlpâise întotdeauna speranța că voi pune cumva gheara pe cartea lui. Niciodată nu dusesem gândul până la capăt, dar asta îmi dorisem, îmi era limpede acum. *Ce sens ar fi avut să publice la vârsta lui, la ce i-ar fi folosit – îmi spuneam – o glorie postumă?! Ha! Ar fi stupid și inutil. Stupid! I-nu-til! Nu, nu fur. Îi ofer carierei mele de scriitor puțin ajutor, o*

forțez să se așeze pe orbita corectă. Apoi voi scrie și eu cărți la fel de bune ca a bătrânului. Ba chiar mai bune. Îmi trebuie succesul care să-mi dea încredere, de atât am nevoie. La bătrânețe, celebru și iubit, voi recunoaște că romanul cu care m-am afirmat nu-mi aparține, așa că Mihalache va avea până la urmă parte de glorie postumă. Voi spune că asta mi-a fost intenția de la bun început. Așa voi face. Așa. Încercam să mă conving că luasem decizia corectă, fiindcă da, decizia era deja luată. Aveam să public romanul bătrânului, semnându-l cu numele meu. Eram conștient, întru totul conștient de ceea ce voiam să fac și îmi dădeam seama că sunt cu atât mai vinovat.

*

În seara aceea am adormit greu, chinuit de gânduri, și am visat ceva ciudat. Nu mai știam cine sunt. Nu mai știam nici cum mă cheamă, nici unde mă aflu, cu ce mă ocup și ce vârstă am, nu mai cunoșteam pe nimeni, nu mai aveam amintiri. Oamenilor păream să le fiu la fel de indiferent ca un stâlp, mă ocoleau fără să mă privească. Am simțit că îmi gâdilă ceva podul palmelor. Aveam pumnii strânși. I-am deschis. Viermi. În palme țineam viermi. Am vrut să mă arunc la pământ, să mă feresc de spaimă ca de schijele unui obuz explodat în apropiere. Pământul s-a căscat brusc, ca o gură de pește, și, hap!, m-a înghițit. Am căzut, am căzut mult, mult timp, până am ajuns pe fundul burdihanului lumii. Mai jos de atât nu se putea. Când m-am trezit, Alina era aplecată peste mine, mă mângâia pe obraz.

— Iar ai visat urât! mi-a spus.

*

În dimineața următoare, Alina a făcut cafea, apoi a coborât să cumpere pâine. Când s-a întors mi-a dat un plic.

— Ți-a scris taică-tău. Din nou.

Nu era deloc curioasă. Nu îi mai păsa de războiul meu cu el. A apăsat pe cuvintele „din nou“ ca să-mi transmită cât se poate de clar că întreaga chestiune i se pare ridicolă, o adevărată „telenovelă“. Eu, în schimb, eram nerăbdător să aflu ce-mi scria tata, așa că am ignorat-o și am deschis plicul. Era o scrisoare foarte scurtă, aproape ca o telegramă.

*

PAULE,

CUM MAI RĂNIT TU NU MA RĂNIT NIMENA. O SĂ REGREȚI LUCRURILE CARE LEA-I FĂCUT. NU AM CUVINTE SĂ DESCRIU CE AI FĂCUT. NEA NIKI A ZIS CĂ CARTEA E PROASTĂ ȘI CĂ O SĂ RÂDĂ TOȚI DE TINE. CE CREDEAI TU, MĂ, CĂ UNU CA TINE CARE ABEA TRECEA CLASA POATE SĂ AJUNGĂ MARE SCRIITOR?!?!

TATA

*

Am apucat *Muntele vrăjit* din bibliotecă și am dat cu el de-un perete, rupându-i o copertă. Ca o pasăre cu aripa frântă, cartea s-a prăbușit pe covor. Alina a ridicat-o, a studiat-o câteva clipe, apoi m-a privit încruntată.

— Nu m-a costat niciun ban. Am primit-o de ziua mea, am zis furios, știind că ei nu-i părea rău de carte în sine, ci de banii pe care îi valora.

A înțeles unde bat.

— Treaba ta, a zis și a pus romanul pe birou.

Făceam pe nepăsătorul, dar deja mă gândeam cu ce aş putea lipi coperta. Întotdeauna am avut mare grijă de cărţile mele. Nu aveau colţurile îndoite, nu erau pătate sau rupte. Multe dintre ele nu erau nici măcar citite. Îmi plăceau cărţile de povestiri şi romanele de maximum o sută cincizeci-două sute de pagini (excepţie făceau romanele cu mult erotism), nu puteam să-nghit cărămizi precum *Muntele vrăjit*, *Război şi pace* ori *Omul fără însuşiri*. Mă plictiseau. Am încercat de câteva ori să citesc astfel de cărţi, am renunţat de fiecare dată. Desigur, era secretul meu. Imaginea mea de mare cititor era solidă, nimeni n-ar fi bănuit adevărul. Îmi plăcea să văd cum stau aliniate pe rafturile bibliotecii mele toate capodoperele literaturii universale. Uşor-uşor am înlocuit multe dintre ediţiile vechi, cumpărate din anticariate, cu ediţii noi şi arătoase. Într-o zi i-am spus Alinei, făcând pe grozavul:

— De-ar fi vreodată, Doamne fereşte!, să rămânem fără bani, cărţile ne-ar putea aduce câteva milioane bune.

Soţia m-a privit ciudat, mirată că poate auzi așa ceva din gura mea, apoi mi-a spus acru:

— Nu ți-ai vinde niciodată cărţile.

Am ripostat cu fermitate, încercând să o conving că sunt sincer, dar în adâncul meu ştiam că nu se înşela. Biblioteca era templul meu, fără el mi-aş fi pierdut credinţa în mine. Miile de cărţi îngrămădite pe pereţii sufrageriei formau un strat protector, coconul din care credeam că voi ieşi fluture. Aveam nevoie de stimulentele ăsta vizuale pentru a simţi că sunt cu adevărat în stare să ajung scriitor. Mă lăsam îmbibat de energiile magice pe care biblioteca mi le transmitea. Continuam să copiez fragmente din operele unor autori cunoscuţi, considerând că, până la urmă, voi ajunge şi eu să stăpânesc arta lor.

*

Ramona, într-una dintre desele ei vizite, mi-a spus cu o enormă satisfacție:

— Ți-am citit cartea. E slăbuță.

— Chiar așa?! De când ești tu critic literar?! am sărit ca ars.

— Au zis criticii altceva?!

Mi-ar fi plăcut să-i trag niște palme. Din păcate, nu mă puteam atinge de ea. Era cea mai bună prietenă a soției mele. Se cunoșteau din liceu. Alina m-a avertizat de la bun început că știe cât e de nemernică Ramona, dar că nu va renunța la ea, „orice-ar fi“.

— Există totuși în roman ceva destul de reușit – a continuat ea –, nu atât tatăl m-a interesat, cât Victor. E un ins ridicol, absurd de multe ori, neadaptat, frustrat...

Cuvintele ei mă loveau direct în mutră. Victor eram eu și nu pricepeam cum de vedea în suferințele mele ceva ridicol. Victor era cult, sensibil, superior... Tatăl său, adică tatăl meu, era cel absurd, cel ridicol...

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

— N-ai înțeles nimic din cartea mea, am zis oftîcat.

*

Mama mă suna aproape în fiecare zi.

— De ce-ai făcut, Paule, asta?! Ne-ai omorât, Paule! Ne-ai dat cu paru-n cap, Paule!

Mi-era rușine. Unul era în mintea mea dialogul cu ai mei, altul cel real. Când auzeam vocea îndurerată a maică-mii mă simțeam ca naiba. Am crezut că pot, de dragul artei, să sacrific orice. *Arta nu ține cont de sentimente*, acesta fusese crezul meu. Încercam cu nerușinare să-i explic mamei că totul nu e decât invenție, că în

tăvălugul ficțiunii orice adevăr devine până la urmă altceva. Mai bun, mai rău, sau pur și simplu altfel, asta nu mai are nicio importanță.

— Dar toate, toate lucrurile alea sunt adevărate, le știu și io și tac'tu. Noi te-am iubit și te-am crescut, nu uita asta.

Ce era de făcut? Nu puteam să scriu un alt roman în care să spun ce părinți minunați am. Însă puteam să li-l dedic pe următorul. *Cu dragoste, părinților mei*. Da, suna frumos. În plus, dovedea, așa credeam, că tot ce scrisesem în prima carte era pură ficțiune.

*

Am copiat romanul lui Mihalache în computer, apoi am ars manuscrisul. Trebuia să aștept o vreme, ca nu cumva să apară cineva care știa despre cartea bătrânului. Am rescris unele fraze, le-am adus mai aproape de retorica mea. Am făcut tot felul de alte retușuri, mai mici sau mai mari, dar fără a afecta structura de rezistență a cărții. Cotrobăisem atât de intim prin măruntaiele romanului, ca un *voyeur* impotent care rearanjează din când în când decorul în care copulează cei pe care-i privește, încât ajunsesem să cred că eu sunt demiurgul acelei opere.

Am așteptat jumătate de an. În felul ăsta mi-am acordat și timpul de care aş fi avut nevoie pentru a termina o nouă carte.

Într-o zi am printat romanul și i l-am dus lui Pavlicenco.

— Ce e ăsta? m-a întrebat uimit când am pus teancul de coli pe biroul său.

— De data asta o să vă placă.

— De ce te grăbești tu așa, măi, Paul?! Ai văzut, prima oară nu m-ai ascultat și rău ai făcut.

— Știu. Acum, însă, e altceva. Veți vedea.

— Bineee, să sperăm că ai dreptate.

Zilele în care am așteptat răspunsul patronului au fost zile de tortură, de parcă așteptam să aflu dacă voi fi sau nu condamnat la moarte. Eram irascibil, beam destul de mult, mă certam cu Alina, țipam la Alexandru, parcă înnebunisem.

Într-o seară, pe la 11 și jumătate, Pavlicenco mi-a telefonat acasă. Am răspuns nervos:

— Alo!

— Paul, am terminat de citit cartea ta. E excelentă, mi-a spus emoționat, fără niciun fel de altă introducere.

Alina mă aștepta în pat, intrigată, voia să știe cine ne deranjase atât de târziu. Am luat-o în brațe, uitând neînțelegerile noastre din ultima vreme, am ridicat-o din așternuturi, aveam forța unui colos, am dansat, rotindu-ne până ce ne-am prăbușit amețiți pe covor. Râdeam amândoi, ea încă aștepta să-i spun despre ce era vorba, dar cred că deja intuise cine și de ce sunase. Am sărutat-o îndelung, timp în care, ca niște soldăței ce se târau pe câmpul de luptă, degetele mâinii mele drepte au pătruns sub chiloței ei delicați și subțiri ca o pânză de păianjen. Am ezitat câteva clipe, dar cum nu am întâmpinat niciun fel de rezistență, am înțeles că bătlia fusese câștigată.

*

După momentul de fericire a urmat frica. *Dacă o să fiu prins?* mă întrebam. *M-aș sinucide*, îmi răspundeam imediat. *Te-ai sinucide pe naiba!* *Ești un fricos, un căcăcios, asta ești*, răspundea vocea lucidă din mine. Și totuși, frica aia nu era decât viermele din capul meu. Deocamdată, nimic din exterior nu lua forma fricii mele. Lumea își vedea mai departe de treburile ei fără a se sinchisi de prezența mea. Oamenii treceau pe lângă mine și niciunul nu-mi acorda o atenție specială, nimeni nu se uita la mine încruntându-se sau arătându-mă cu

degetul. Doar viermele din cap mă supăra. Prin urmare, frica, nu vina. Cu vina mă puteam obișnui. Cel puțin așa credeam. Vina era doar o prostie, o invenție a conștiinței, ceva care nu există, dar frica, e-hei, frica, totuși, se putea concretiza într-un polițist care să mă ia de guler, într-o dubă în care să fiu aruncat, într-o închisoare. Frica era ceva serios, vina era doar un moft. Știam că era ciudat să fiu atât de nepăsător, însă față de cine să mă simt vinovat?! Mihalache nu mai era și cu asta basta! Degeaba încercam să-mi induc o teribilă părere de rău. Un puternic sentiment al ridicolului mă cuprindea. Parcă asistam la o înmormântare și, deși eram ținta unor priviri muștrătoare, nu puteam stoarce o lacrimă.

Romanul se numea *Vară în Crimeea* și avea succes. Se vindea bine, cronicile erau pozitive.

La lansarea cărții, dădeam autografe și era atâta mândrie în mine, încât am crezut c-o să-mi iasă pe nas. Îmi plăcea foarte mult jocul ăsta de-a marele scriitor.

La Ploiești, după ce am susținut o lectură publică, o tânără și frumoasă poetesă mi-a făcut insistente avansuri, dar, paradoxal, cu atât mai puțin doream acum să o înșel pe Alina. Nu voiam ca alte femei să-mi cunoască latura umană. Mi-era teamă să nu pierd strălucirea de zeu pe care literatura mi-o conferise. Țineam prea mult la imaginea mea de om superior și nu îngăduiam să fiu tras de șireturi. În curul gol, marele Paul Vasilescu n-ar mai fi existat.

Mă mai vizita din când în când fantoma lui Mihalache, dar îmi construisem un mecanism special de apărare. De câte ori apărea pe parbrizul conștiinței mele „pata“ vinovăției, porneam ștergătoarele gloriei și pata dispărea imediat. Desigur, încă nu era vorba de o glorie concretă, dar făcusem, totuși, pași importanți către ea.

Romanul a câștigat premiul revistei *Ritm literar*, ceea ce mi-a adus, pe lângă reclamă și prestigiu, și o sumă frumușică de bani. Dar cea mai importantă reușită a fost apariția romanului în italiană, maghiară și croată. După un timp, din drepturile de autor pe care le-am obținut mi-am putut cumpăra o mașină. Un Opel negru. La mâna a doua, firește.

*

Taică-meu nu-mi luase bicicletă, deși în copilărie nimic nu-mi dorisem mai tare, iar acum, iată, aveam o mașină. Știam că asta o să-l impresioneze. Pe timpul lui Ceaușescu întotdeauna avusese o mare admirație pentru cei care dețineau mașină, chit că în vremea aia nu existau decât Dacia, Lada, Trabant, Olcit, Aro, Moskvici ori Wartburg, toate niște hârburi. Îi admira de parcă erau niște supraoameni. El se mândrea cu căruțul său cu roți de Pegas, invenția lui nea Niki. Nu mai văzuse nimeni așa ceva. Căruțul ăla era „mașina” lui. Eu mă gândeam că deja aveam roți pentru bicicletă, că era un început. Pe rampă am găsit o șa și-un ghidon de Tohan. Apoi n-am mai dat peste nimic folositor, oricât am scotocit prin mormanele de fier vechi, așa că, până la urmă, tentativa mea de a construi o bicicletă a eșuat.

*

Alina era încântată, îmi zicea că tot timpul a crezut în mine. Nu îmi declarase ea de atâtea ori că sunt talentat? Desigur, partidele noastre de sex erau la fel de rare și de proaste, dar ceva tot câștigasem. Îmi permiteam să mă implic nu mai puțin în treburile de familie. De educația lui Alexandru, de cumpărături, de curățenie, de plata facturilor, de toate aceste lucruri trebuia să se ocupe Alina. Eu, artistul, aveam nevoie de liniște. Nu mai eram un tip care visează cai verzi pe pereți, statutul de scriitor îmi fusese recunoscut de o lume întreagă, iar asta impunea respect. Până și soacră-mea se înmuiase. Acum se mândrea în stânga și-n dreapta cu ginerele ei. Doar Ramona continua să fie acidă cu mine.

— Ce faci, măi, Paulo Coelho? îmi zicea.

— Numai gura e de tine – ripostam – , n-ai făcut nimic în viața ta.

— *Kiss my ass*, maestre!

Alina intervenea veselă, potolindu-ne. Scena asta conflictuală cu mine și cu Ramona devenise de-a lungul anilor atât de obișnuită, încât soția mea se amuza de fiecare dată. Adevărul e că și pentru mine ajunsese mai mult o rutină decât o dispută reală. Și cred că și Ramona simțea la fel. Eram ca doi bătrâni ce nu puteau renunța la tabieturile lor.

*

Într-un weekend am urcat în mașină și mi-am vizitat părinții. Succesul mă făcuse îngăduitor. Eram relaxat, îmi permiteam să iert, să trec cu vederea.

Vizita n-a fost deloc un marș triumfal. Tata m-a luat tare de cum am intrat pe ușă:

— Ce, mă, ai venit la nenorociții ăștia de părinți pe care-i ai?! De ce-ai venit, mă?!

Mama a încercat să aplaneze conflictul, dar taică-meu a dat mussolinian din mână – rapid, ferm, nevrotic – și i-a tăiat macaroana:

— Tu să taci! Dacă nu-i puneai tu coarne nu ajungea așa. Iată cu ce te-ai ales! Cu un copil nerecunoscător care scrie despre noi că suntem idioți. Cu asta te-ai ales.

Eram sătul, nu mai aveam chef de certuri, voiam să zac în raiul meu, să fiu aplaudat și mângâiat de toată lumea, voiam să uit de viața plină de venin a părinților mei. Nu mai doream să am de-a face cu ei, evadasem într-o altă lume, într-o altă dimensiune, vorbeam o altă limbă, eram altcineva. Le-am lăsat un exemplar din *Vară în Crimeea* și am plecat, bănuind că, văzând dedicația, taică-meu va regreta că s-a repezit la mine. Mi-am imaginat că îmi va da telefon, să-mi spună că-i pare rău. M-am trezit însă repede. Tata nu-și cerea niciodată iertare, niciodată, indiferent ce făcea, întotdeauna arunca vina pe ceilalți.

Întins pe spate, stăteam pe canapea și citeam un roman de Italo Svevo. În camera copilului plânsetele încetaseră. Alina a apărut doar în niște pantalonași roșii, din mătase. Sâni ei mari, obraznici, navigau prin încăpere ca două cuirasate, gata de atac.

— A adormit, a spus surâzând și s-a culcat peste trupul meu, caldă, tandră, vârându-și capul pe sub cartea la care, încăpățânat, nu voiam să renunț, prefăcându-mă că citesc în continuare.

Trebuia să mă răzbun. Când eu o dorisem (nu că acum n-aș fi dorit-o), ea pur și simplu mă ignorase. Mă uram pentru că nu puteam să fiu la fel de neinteresat pe cât se arătase ea. O parte a corpului mă trăda în mod evident. Simțind răspunsul meu fizic, Alina a râs vulgar, râs care, în alte condiții, m-ar fi putut excita în plus, dar așa, nu a reușit decât să mă înfurie și mai tare, umilindu-mă.

— Nu am chef, lasă-mă-n pace! am izbucnit și mi-am dat seama de ridicolul situației în care mă aflam.

— Hai să ne iubiiim! a spus, pisicindu-se în brațele mele.

— De ce abia azi?! Au trecut două săptămâni, am zis, chiar dacă știam că ea va începe să plângă, să-mi spună cât îi e de greu să se ocupe de toate ale casei și, pe deasupra, să aibă și grijă de copilul nostru, care îi consumă și ultima picătură de energie, și că atunci, asaltat de aceste obiecții care nu aveau alt rost decât să mă scoată pe mine vinovat, partida de sex va fi compromisă.

Uneori, după asemenea momente, eram foarte mândru că nu am cedat, că i-am oferit Alinei o lecție prin care speram să pot păstra intactă bruma

de autoritate pe care o dețineam. Alteori, însă, după câte o perioadă lungă de inactivitate sexuală, îmi spuneam că riposta mea e inutilă, mai ales că lecțiile pe care credeam că i le servesc Alinei nu-și atingeau scopul, povestea repetându-se mereu și mereu la fel, dacă nu cumva în mai rău. Mă gândeam la alte măsuri punitive, mai eficiente, dar, oricât m-aș fi gândit, nu le găseam.

Alina nu părea că ar suferi prea tare din cauza acestor amânări răzbunătoare la care apelam, de parcă ar fi putut sta mult și bine fără să facă sex, iar eu tocmai aici voiam să o lovesc, să simtă și ea prin ce treceam eu. La scurt timp după ce era refuzată, Alina dădea senzația că a uitat complet incidentul, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, doar că fiecare por al epidermei sale părea să spună: *Mi-am făcut datoria. Am încercat. Nu e vina mea.* La fel s-a comportat și atunci.

— Vrei înghețată? m-a întrebat, iar eu, după ce am gândit revoltat: *Gata?! Asta-i tot?! Trecem la înghețată?! i-am răspuns:*

— Da, mulțumesc!

A adus două pahare pline cu înghețată și două lingurițe. S-a așezat lângă mine, pe canapea. Tăcuți, am mâncat desertul, apoi ea s-a năpustit peste mine. M-am zbatut neconvincător, bucurându-mă de gura ei răcoroasă ca o peșteră, afundându-mi și zvârcolindu-mi îndrăcit limba în ea. Era pentru prima oară când soția mea apela la un astfel de gest, surprinzător mai ales prin faptul că venea imediat după ce o respinsesem. Eram gata să cedez, făcusem pe durul, de-acum puteam să-mi astâmpăr pofta. Am apucat-o pe Alina de mijloc și am trântit-o pe canapea. Trebuia ca stilul meu să fie cel al unui învingător și nu al unui învins, trebuia să-i arăt de partea cui e puterea. Brutalitatea mea, însă, nu o depășea pe aceea a oricărui bărbat aflat în rolul masculului care posedă feroce din dorința de a-și excita partenera. Numai că Alexandru a început din nou să plângă și

Alina, cu hotărârea unei mame care vrea să-și apere puiul, m-a înlăturat de pe ea și s-a ridicat de pe canapea.

— Ce faci?! am întrebat-o disperat, dar ea a părăsit sufrageria fără să-mi răspundă.

Am reluat lectura din Svevo. Mi se părea că sunt la fel de penibil ca Emilio Brentani, la fel de slab, de neputincios în fața femeii pe care, oricât îmi era de greu să recunosc, o iubeam. Mă mințeam că ea e tot ce-i mai bun pentru mine. Așa m-am mințit și când am luat-o de nevastă. Apoi, după ce a rămas însărcinată, am fost nevoit să mă mint cu și mai multă tărie. Alexandru s-a dovedit a fi cea mai bună pavază pentru ea. Se putea ascunde după el, ca după un paravan, ori de câte ori o doream.

Am trântit cartea pe covor și, ridicându-mă cu mișcări spasmodice, am mers să mă îmbrac, înecându-mă de atâta furie. Gura mi-era parcă plină de nisip. Îmi trebuia o doză sănătoasă de aer proaspăt.

Am ieșit din casă, coborând cele două etaje care mă despărțeau de parter aproape fără să ating treptele, și am țâșnit în stradă. Am pornit-o la întâmplare. Pe o stradă cu case vechi, în paragină, o prostituată m-a luat de braț și m-a urmat câțiva metri, în tăcere. I-am dat o bancnotă de cincizeci de mii, spunându-i:

— Să o lăsăm pe altă dată. OK?

Zâmbitoare, mi-a smuls banii din mână. Am traversat, apoi am privit-o din nou pe femeia care mă acostase. Am văzut în ea, în zâmbetul acela al ei, diavolul. Un diavol parșiv de frumos. Am tras adânc aer în piept și am iuțit pasul, mândru că nu i-am picat în plasă. Mă simțeam atât de moral, de curat, încât m-au năpădit lacrimile. Îmi plângeam sufletul pur. Era o emoție de rahat, demnă de o *mademoiselle* cu crinolină. Am țintit cu o flegmă trotuarul și-am zis:

— Ce pula mea!

Încercam să-mi revin, să mă port conform timpurilor pe care le trăiam, doar că gândurile nu-mi dădeau pace: *De ce nu am refuzat-o categoric pe prostituată, de ce am folosit formula aia care a lăsat deschisă posibilitatea unei noi întâlniri?!* Oricât de disperat aş fi, îmi e mult prea teamă de curve, de bolile pe care mi le-ar putea transmite, îmi e teamă să nu fiu jefuit, bătut şi şantajat de peştii lor, aşa că nu mă văd apelând la serviciile unor astfel de femei. Cel puţin deocamdată. Căci nu ştiu dacă, trecut de tinereţe, voi mai avea puterea să le refuz. Aşa mă frământam şi nici nu mi-am dat seama când am ajuns iar în faţa blocului jegos în care locuiam. Am urcat încet treptele celor două etaje, ca un om rupt de oboseală. Am vârât cheia în broasca uşii şi am răsucit-o spre dreapta de două ori, deblocând cu sunet puternic încuietoarea, apoi am intrat în casă. Alina a apărut în hol, ținându-l în braţe pe Alexandru. I-am cuprins în braţe.

— Vă iubesc! le-am spus şi mi s-a părut că diavolul e prin preajmă şi hohoteşte dispreţuitor.

Un fior m-a străbătut din tălpi până-n creştet şi am simţit nevoia să spun din nou:

— Da, vă iubesc mult de tot!

Încercam să acopăr gândurile care nu-mi dădeau pace, să mă conving că sunt o fire puternică şi că niciodată nu voi cădea în braţele altei femei, că nu voi fi ca taică-meu, un curvar, chit că tot timpul adulmecam femeile frumoase, ba uneori şi flirtam cu ele. Mă gândisem de atâtea ori să o înşel pe Alina, dar niciodată nu făcusem pasul hotărâtor. Mintea mea era un depozit de voluptăţi neîmplinite.

Mi-am lăsat capul pe umărul soţiei mele şi-am spus ruşinat:

— Iartă-mă!

Afară foşneau frunzele copacilor, de parcă întregul oraş se culcuşea în aşternuturi. De pe bolta ciuruită de stele, luna privea rece, sticloasă, ca un

ochi de ucigaș. Diavolul se furișă pe undeva prin cotloanele Căii Lactee, iar eu, în blocul cenușiu, în micul apartament de la etajul doi, îmi îmbrățișam încă familia, cufundat într-o tăcere plină de întrebări, ca într-o mlaștină colcăind de crocodili.

În dormitor era beznă. Stăteam întors spre Alina. O vedeam vag, așa cum vezi într-o noapte înnorată conturul unor creste profilate pe cerul întunecat. Auzeam cum respiră. Nu era chiar un sforăit, ci mai degrabă o respirație accentuată. Mă distra gândul că trupul ei nu mai era controlat în acele momente de reflexul mental care îl obliga să pozeze, să se înfățișeze într-un fel anume. Zăcea abandonat ca un trup adus de valuri la mal. Știam asta chiar dacă nu îl vedeam prea bine. Însă ochii mi se mai obișnuiseră cu întunericul și soția mea prindea viața ca o fotografie în curs de dezvoltare. Am vrut să mă întorc pe spate și atunci m-am izbit de ceva. Am urlat ca niciodată și am azvârlit pătura de pe mine. Alina nu s-a trezit. Am zgâlțâit-o. Părea moartă, dar o auzeam respirând. Îi deslușeam de-acum destul de bine chipul. Zâmbea. Am țâșnit din pat și am aprins lumina. Mihalache zăcea lângă soția mea, drept, cu mâinile împreunate pe piept.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, ca un vampir din sicriu. Alina a fâlfâit speriată din mâini, dar a înțeles repede ce se întâmplă.

— A fost doar un vis... Ai visat, îmi repeta.

— A fost doar un vis, nu-i așa? am întrebat-o.

— Sigur că da.

— Trebuie să mă conving.

Am sărit din pat.

— Ce faci?!

— Mă-ntorc repede, am zis și am tras niște blugi pe mine.

— Paul, ce se-ntâmplă?!

Alina a coborât din pat, mi-a luat fața între palme și m-a privit în ochi, de parcă ar fi vrut să știe de nu cumva sunt somnambul.

— Sunt OK, nu-ți face griji. Vreau să verific ceva.

Îmi venise nebuneasca idee că poate Mihalache nici măcar nu existase, că poate nu era decât o invenție a minții mele bolnave, că poate nu existase manuscrisul acela, așa cum poate că nu fusesem niciodată în casa de lângă Facultatea de Teologie. Dar oare exista casa aceea? Asta doream să aflu.

*

Am urcat în mașină și am demarat în forță. Conduceam prea repede, dar nu-mi mai păsa, voiam să aflu cât mai curând adevărul. Din păcate, o mașină de poliție s-a luat după mine și a trebuit să trag pe dreapta. Un polițist a venit la geamul meu, s-a prezentat și mi-a cerut actele.

— De ce depășiți, domnule Vasilescu, viteza legală? m-a întrebat.

— Îmi pare rău, mă grăbeam...

— Unde vă grăbeați, domnule?

Nu mă așteptasem la întrebarea asta. Habar nu aveam ce să-i răspund. Am bâiguit ceva despre un prieten care mă aștepta, pe care trebuia să-l duc la aeroport.

— Și n-ați mai avut timp să vă-mbrăcați?!

Atunci mi-am dat seamă că plecasem cu bluza de pijama pe mine.

— M-am grăbit foarte tare, v-am spus.

— Mda. Vă rog să suflați continuu, timp de zece secunde, mi-a zis, întinzând către mine aparatul etilotest.

— E bine că măcar nu ați băut, mi-a zis, după ce am suflat și a aflat rezultatul.

— Domnule polițist, sunt Paul Vasilescu, scriitorul...

— Așa, și?!

— Știți, noi, scriitorii, suntem mai zăpăciți. Vă spun sincer, nici nu mi-am dat seama că am plecat îmbrăcat astfel.

— Dar ce scrieți, domnule, SF-uri?

Cap de cretă mă lua peste picior.

— Să vă arăt, am zis, amintindu-mi că am câteva exemplare din *Vară în Crimeea* în portbagaj.

Am coborât din mașină și atunci mi-am dat seama că purtam pantofi diferiți, dar polițistul nu a observat, ambii pantofi erau negri și asemănători ca model. Am luat o carte și am sărit înapoi în mașină.

— Să vă dau un autograf, am zis și-am început să caut un pix în bord.

— Luați-l pe acesta, mi-a zis polițistul, dându-mi-l pe al său.

— Mulțumesc! Știți, un mare regizor american va face un film după cartea asta. A fost tradusă în cincisprezece limbi. Urmează să apară și-n Japonia – am mințit eu – Cum spuneți că vă numiți?

— Sublocotenent Viorel Căpșună, a zis polițistul, dintr-odată emoționat ca un copil de școală.

I-am scris o dedicație măgulitoare și i-am înmănat cartea și pixul. Căpșună și-a dat chipiul pe spate și a citit îmbujorat dedicația, apoi s-a întors către mașina de poliție și a strigat:

— Marianeee! Ia vino, mă!

Marian era unul rotofei, transpirat tot, încruntat și negricios.

— Ce e? a zis când a ajuns lângă noi.

— Tu știi cine e domnu'?

Rotofeiului i-au căzut fălcile, a făcut ochii mari, s-a dat mai aproape de mine, s-a uitat și a zis:

— Parcă...

— Parcă ce? a făcut Căpșună, zâmbind superior.

— Îmi pare cunoscut, da' nu știu de unde.

— Domnu' e mare scriitor. Uite, vezi cartea asta? Se face un film la Hollywood după ea.

— Pfiu!

— Ia citește-aici, a zis Căpșună, arătându-i mândru pagina cu autograf.

Marian, încruntându-se și mai tare, a citit dedicația, mișcându-și ușor buzele, apoi s-a uitat la mine și-a zis:

— Știți, domnu', viteza a fost cam mare. Mai aveți vreo carte d-asta?

— Mai am, am spus și-am coborât iarăși din mașină.

— Da' ce-i cu dumneavoastră în pijama și cu pantofi unu' d-un fel, altu' de alt fel?!

Al dracului, ce spirit de observație are. A văzut și pantofii, mi-am spus.

Căpșună s-a uitat și el la pantofii mei, apoi i-a spus colegului său:

— Nu știi, mă, că scriitorii sunt zăpăciți?!

— Hă! Hă! a făcut Marian.

— M-am grăbit, i-am explicat.

— Aoleu, am uitat de prietenu' cu aeroportu'! a zis Căpșună.

— Nu-i nimic. Dă-l în pizda mă-sii, de mult voiam să-i spun că e un imbecil. Nu știe decât să ceară, de dat nu dă niciodată nimic. Doar nu sunt șoferul lui, poate să ia un taxi. M-am trezit pentru el în miez de noapte, e prea de tot, am zis, prefăcându-mă indignat.

— Chiar așa. Ditamai scriitoru', să faceți pe șoferu' pentru alții! Nu se poate, domnule, mi-a aprobat Căpșună punctul de vedere.

I-am scris și rotofeiului ceva măgulitor, rotofeiul a citit cu aceeași aproape imperceptibilă mișcare a buzelor, apoi mi-a spus zâmbitor:

— Ooo, frumos! Vă mulțumesc! Bine le ziceți, se vede că sunteți scriitor.

Căpșună, care se apucase să răsfoiască de zor romanul, m-a întrebat:

— Auziți, da' am și io o-ntrebare. Lucrurile astea care le scrieți aici e din capu' dumneavoastră sau sunt adevărate?

— E un amestec de ficțiune și adevăr, am zis.

— Stați așa, a zis rotofeiul, deloc interesat de direcția în care o luase discuția, și a încercat un fel de fugă până la mașina de poliție. S-a întors cu un aparat de fotografiat.

— Aaa, ce idee bună. Ia, fă-ne o poză, a zis Căpșună și, trăgându-se cât mai aproape de mine, a încremenit într-o regulamentară poziție de drepti.

— Domnu', luați aici, că așa arătați ca un infractor, mă scuzați, a zis Marian și mi-a dat haina lui.

— Luați-o pă dos, ca să nu se vadă că-i de-a noastră, a zis Căpșună.

M-am supus, dornic să scap cât mai repede, chit că înotam în haina aia.

— Pă cuvânt, nici nu se vede că-i pă dos, a zis Marian și, țac!, a apăsât pe declanșator.

— Mai fă, mă, una, ca să fim siguri.

Țac!, s-a auzit din nou.

— Acu' fă-mi și mie, a zis Marian și i-a dat aparatul colegului său, apoi a trecut lângă mine, luând aceeași regulamentară poziție.

Țac!

— Încă una.

Țac!

În sfârșit, erau mulțumiți. Puteam pleca.

— Să conduceți atent, mi-a zis Căpșună, dându-mi actele și având din nou o morgă oficială.

— Promit, am zis și i-am înapoiat haina lui Marian.

— Să trăiți! mi-a zis rotofeiul, m-a salutat ducându-și mâna la cozorocul plesnit al chipiului și a pornit-o alături de colegul său spre mașină.

*

Am condus încet. Luminile galbene ale Bucureștiului se reflectau în apa neagră a Dâmboviței. Casa Poporului, ca o caracatiță uriașă, strivitoare, domina împrejurimile.

Când am ajuns lângă Facultatea de Teologie, am parcat și am coborât din mașină. Casa lui Mihalache era acolo, tristă, în paragină, cu scânduri bătute la ferestre, pe ușă cu o tablă mare pe care scria cu vopsea roșie: „De vânzare“. În curte, bălăriile crescuseră înalte de un metru și ceva. Aleea cu dale de piatră abia se mai zărea. Pe sub poarta ruginită a ieșit o mătă mică, maronie.

— Ce naiba caut aici?! m-am întrebat cu voce tare.

Dinspre capătul opus al străzii am zărit venind o mașină de poliție.

E cazul să plec, mi-am spus și am urcat la volan.

L-am revăzut pe tata.

Mi s-a făcut milă de el. Era la ospiciu, în pădurea de la Voila.

M-a întrebat de trei ori:

— Ce ai, băiat sau fată?

I-am răspuns calm de fiecare dată, privind linoleumul de pe jos:

— Băiat, tată. Îl cheamă Alexandru. În noiembrie împlinește șapte ani.

Avea o pijama albastră, murdară. Vorbea greu, nu-i rămăseseră prea mulți dinți. Plângea.

— Eu n-am greșit cu nimic, îmi spunea.

M-a condus până la poartă, a rămas dincolo de lanțul ce ținea loc de barieră, a așteptat, ciufulit, bătrân și ridicol, până ce m-a văzut urcând în mașina mea neagră. A ridicat o mână. Am coborât geamul și am strigat:

— Pa, tată!

*

Stăteam pe balcon, pe o navetă goală de bere, și fumam. La casa din fața blocului era o nuntă. Un țigan cânta la acordeon tot felul de melodii săltărețe. Femei dolofane, îmbrăcate în rochii roșii, verzi, bleu, galbene, roz, erau învârtite de bărbați în costume demodate, care chiuiau și băteau zdravăn cu picioarele pământul. Câteva babe stăteau înșirate pe bănci și pe scaune. Toate priveau nostalgice, cu mâinile în poală, perechile ce se roteau într-un ritm amețitor. Trei câini completau hărmălaia lătrând ca niște apucați.

Nu am auzit-o pe Alina intrând în casă. A deschis foarte încet ușa de la balcon, apoi mi-a pus

palmele la ochi.

— Ghici cine e, mi-a zis și a răs.

— Godzilla.

— Ai ghicit!

S-a așezat în poala mea. M-a sărutat.

— Unde e Alex? am întrebat-o.

— L-am lăsat la mama. Îl ține tot weekendul.

Mi-a luat țigara și a stins-o în scrumieră. Nu m-am supărat. Tot încerca să mă convingă să renunț la fumat.

— Cum a fost? m-a întrebat.

— Nasol. E în ultimul hal. Abia mai stă în picioare.

— Ai vorbit cu vreun doctor?

— Da, mi-a spus că taică-meu o să delireze tot mai mult.

— Îmi pare rău! a zis și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

Doi nuntași s-au luat la bătaie, dar erau atât de beți încât s-au prăbușit la pământ din cauza loviturilor aplicate în gol, apoi s-au ridicat cu greu, unul l-a mușcat de-o ureche pe celălalt, ăsta a urlat îngrozitor, a apărut o femeie, l-a luat la palme pe cel care-a mușcat, bărbatul n-a ripostat, s-a cocoșat, s-a apărut cu mâinile, femeia lovea, lovea, roșie la față.

— Na, mă, nenorocitele!

Lumea a început să râdă. Femeia s-a dus la cel mușcat de ureche.

— Gata! Acasă! M-ai făcut de răs și aici! Acasă!

L-a luat de mână.

— Hai!

Mireasa și ginerele au venit să-i convingă să nu plece, a apărut și cel care jucase rolul lui Mike Tyson, avea o atitudine spășită, își cerea iertare, se bățaia de pe un picior pe altul, l-a luat pe Holyfield de după umeri, l-a pupat, gata, s-au împăcat, nevasta lui Mike a izbucnit în răs și a zis:

— Fir-ați ai dracului de bețivani!

S-au așezat cu toții la masă. Oacheșul a început din nou să cânte. Veselie. Chiuitori. Câteva perechi s-au avântat iarăși la joc.

— Ce idioți! mi-a zis Alina. Nu vrei să intrăm?

— Ba da. Aveam nevoie de cineva care să mă ia de aici. Când sunt picat în budă, ca acum, parcă paraliziez, îmi lipsește voința de a mai face și cele mai elementare lucruri.

*

Nu credeam că o să mă afecteze atât de tare povestea cu taică-meu. Renunțasem la orice legătură cu el. Voiam liniște, nu aveam chef de scandaluri. Înțelesesem o dată pentru totdeauna că e un mare egoist, că nu-l interesau decât burdihanul și scula lui. Mama îmi povestise că făcuse douăsprezece avorturi pe timpul lui Ceaușescu, dar că lui taică-meu nu i-a păsat, că stătea numai prin cârciumi și că seara, când ajungea acasă, voia să-și călărească din nou nevasta, nu conta că uterul ei fusese curățat ca un ceaun, cu o lingură, că avea dureri, că era devastată, umilită, înfricoșată. După ultimul avort, maică-mea s-a îmbolnăvit grav, făcuse o infecție urâtă. S-a dus la spital, altfel ar fi murit. Ca să nu înfunde pușcăria, a fost internată la Voila. De atunci, tata i-a tot strigat:

— Ai ceva la cap, fă, d-aia te-au dus ăia la nebuni.

Iată că ajunsese și el în același spital, iar eu, ca un fraier, m-am emoționat și m-am dus să-l văd. De gât avea agățată o cruciuliță cu Mântuitorul, el, căruia niciodată nu i-a păsat de cele sfinte, își atârna acum la gât frica de moarte. Ipocritul! Cerșea iertarea, căuta din nou să păcălească. Era vorba despre el, despre el și numai despre el.

Începea milogeala: „Mai dă-mi Doamne, acolo în Rai, o viață de beție și futai“.

*

Dacă taică-meu a aflat ce-i frica de moarte abia la bătrânețe, pe mine frica asta m-a bântuit încă din copilărie.

Acum aveam treizeci și șapte de ani și-n fiecare zi calculam cam cât aș mai putea trăi. Peste doar treisprezece ani urma să împlinesc cincizeci. Mulți oameni mor la vârsta asta. Parcă mai ieri avusesem douăzeci. În clipele de optimism îmi spuneam că pot trăi până pe la optzeci și cincioptzeci și opt de ani (nouăzeci nu îndrăzneam să sper, deja suna ușor nefiresc).

Simțeam că timpul devenea un adversar tot mai redutabil. Din ceva nevăzut și neînțeles se transforma într-o concretă și hidoasă arătare. Cu cât era el mai vizibil, cu atât mă apropiam eu mai tare de dispariție. Nu era nicio filosofie să descopăr asta, doar că era al naibii de dureros. În liceu scrisesem o poezie care începea așa: „Sunt tânăr, rup foile din calendar cu nerăbdare“. Nerăbdarea aceea dispăruse cu desăvârșire.

Literatura trebuia să-mi asigure nemurirea. Mă îngrozea ideea că lumea m-ar putea uita. Nimic nu mi se părea mai crud. Alina nu se gândea niciodată la astfel de lucruri. Ei îi era suficientă religia. Credea orbește în Viața de Apoi. Nici măcar nu se plângea că îmbătrânește. Eu mă uitam în oglindă și îmi ridicam fălcile de hârciog, îmi întindeam pielea de pe frunte și de pe lângă ochi, înnebunit că voi dispărea sub stratul de piei căzute și ridate care, de la an la an, va fi tot mai accentuat. Doar ochii îmi vor rămâne. Mă holbam la ei minute în șir. Îmi plăcea să nu pierd contactul cu mine însumi, cu mine, cel adevărat. Alina credea că bătrânețea și bolile sunt lucruri pe care

Dumnezeu ni le dă nu din răutate, ci pentru a ne face mai ușoară despărțirea de viața pământească:

— Să ne închipuim că ar trebui să murim când suntem sănătoși și tineri. Oare nu ne-ar fi infinit mai mare frica de moarte?

De mic m-am crezut special. Eram timid și mi se părea că timiditatea mea ascunde calități excepționale. Altfel aș fi fost doar un prost, iar asta nu se putea. Trebuia să fie ceva nemaipomenit în mine, prea îmi doream să fie ceva nemaipomenit în mine, așa că îmi spuneam că sigur e ceva nemaipomenit în mine. Ceva NE-MAI-PO-ME-NIT! Îmi doream și visam. Visam și îmi doream. Alergam și săream peste băltoace imense, pluteam zeci de metri, aveam puteri supranaturale. Ieșeam de la cinematograful și pluteam. Vedeam *L'uomo puma*, *Spider-Man*, *Superman* și pluteam. Să fiu al naibii dacă nu pluteam. Uneori mutam obiecte folosind doar puterea minții. Mă concentram, strângeam din ochi, mă scremeam, eram Yoda, îmi focalizam întreaga energie asupra unei mașini, mașina începea să se miște, puțin, foarte puțin, aproape imperceptibil, dar eu știam că se mișcă, așa că aveam toate motivele să sper că într-o bună zi voi muta munții. De fapt, lucrul cel mai pregnant al credinței în mine însumi era faptul că îmi aminteam clipa în care am fost botezat, îmi aminteam mânecile argintii și suflecate ale odăjdiilor, brațele vânjoase ale preotului, vasul imens și apa în care am fost scufundat de trei ori. Nimeni nu credea că-mi pot aminti așa ceva. Nimeni. Cu cât erau ceilalți mai contrariați, cu atât credeam eu mai tare în mine. Doar un om special își putea aminti propriul botez, nu? În rest, am fost un copil cât se poate de normal. Niciodată n-am putut să fac toate cele șase laturi ale unui cub Rubik. Nu păream prea deștept. La școală eram mut, mă înroșeam, matematicile erau coșmarul vieții mele, apoi fizica și chimia. Nimic nu pricepeam. Prea deștept nu păream să fiu. Nu

înțelegeau ceilalți ce zace în mine, toți se luau după exterior, după cum răspundeam la cerințele lor idioate, nimeni nu înțelegea că eu sunt special, că eu sunt sensibil, nimeni nu înțelegea că eu nu sunt doar ăla care se bâlbâie, care mormăie fiindcă nu știe să răspundă la lecții, fiindcă e timid, nimeni nu înțelegea ce lume fabuloasă ascundeam dincolo de carcasa aia de copil tembel. Prea deștept nu păream să fiu. Eram un artist, iar artiștii așa par uneori, proști, duși cu pluta. Pe scurt, nu păream prea deștept doar fiindcă eram un neînțeles. Uneori, dacă mă concentram bine, bine, mă puteam ridica de la pământ, puteam levita, eram un *superhero* în devenire.

Muguri de brad. Sirop. Apoi tata a tăiat brazii. Cei doi brazi din fața casei. Tata a luat amendă. Oficial. Vecinii făcuseră scandal și trebuia să le fie închisă gura. Neoficial: tata n-a plătit niciun șfanț. La primărie lucra unul căruia îi construise casa. Siropul a devenit o amintire. Tata a tăiat brazii ca să facă beci. A săpat, a făcut beci. Pe beci spera să poată construi încă o cameră. N-a construit-o niciodată. Peste creanga unuia dintre brazi treceam o sfoară de care legam un dres plin cu frunze. Când trecea cineva pe trotuar, pac!, îi lăsam ciorapul în față. O babă era să moară. Mi-a zis: „Idiotu’ dracu’!“ Fără brazi era mai multă lumină în casă, dar mie îmi lipseau. Fuseseră mari și frumoși. Lângă ei, în grădiniță, primăvara răsăreau ghiocei. Acum aveam doar o placă de beton. În beci m-a prins mama odată trăgând vișinată dintr-o damigeană. „A-ha! Deci tu goleai damigenele!“ Degeaba m-am jurat că era prima dată când o făceam. Nu m-a crezut. Tata s-a scos. De-acum eu eram vinovatul. În loc de sirop de brad, beam apă cu zahăr. Uneori aveam un concentrat de lămâie, o prostie sută la sută chimică, cu care mă amăgeam că prepar limonadă. Lipsa brazilor mi-a adus beton și chimicale. O lecție simplă.

Tata îi asculta pe Ciobanca și pe Dolănescu la pick-up-ul nostru Tesla, îi asculta cu volumul dat la maximum și cu ușile casei deschise larg, îi asculta și moțăia cu sticla de băutură la cap. Când se termina un disc, brațul pick-up-ului sărea, țac!, tata se trezea, pune alt disc și adormea la loc. La pick-up-ul ăla am ascultat eu Elvis Presley, Phoenix, Iris și Holograf. Nu aveam o ofertă prea bogată. La Electrecord, singura casă de discuri de pe vremea lui Ceaușescu, apăreau rar viniluri cu rock. Mai aveam unele cu muzică clasică. Vivaldi, Lalo și Enescu.

*

Sașa era un rus ajuns nu se știe cum și de ce în orașelul nostru. Mustăcios, purta ochelari de soare, gecii din piele maro, ca alea de aviatori, avea părul blond, până pe umeri. Lumea bârfea că ar fi de la KGB. Un pedofil kaghebist. Așa zicea mama, tata zicea că sunt prostii, dar pe mine mă luase frica. Într-o seară stăteam pe stradă cu niște prieteni. Sebi cânta la chitară niște oboseli folk. Măcar era altceva. De Căcarea României eram sătul. Așa zicea tata: Căcarea României. Ne uitam ca tâmpiții la cele două ore de program zilnice, din care o bună parte era ocupată de Cântarea României, un program plin de osanale dedicate Marelui Cărmuitor, dansuri tematice, cântece și poezii. Pe stadionul 23 August aveau loc coregrafii gigant, ca alea din Coreea de Nord și din China. Ne uitam, naiba știe de ce ne uitam, ne uitam ca boii, ne spălau comuniștii creierii, ne uitam fiindcă voiam să vedem ceva mișcându-se pe ecranul ăla,

orice, cred că și la un cur de maimuță ne-am fi uitat. Ba puneam și un plastic roșu în fața ecranului, ca să avem și noi televizor color.

Odată am fost cu Țeavă și cu Sandu la cineva care avea video. Plăteai și te lăsa să vezi un film. Noi am ales *American Ninja 1*.

Mai mergeam și la Cinema, unde îl vedeam pe comisarul Moldovan. „Un fleac. M-au ciuruit!“, ziceam entuziasmat, împreună cu celebrul erou, stârnind hohote de râs în sală. Vedeam și filme indiene, în care toți dansau ca apucații și cântau cu voci subțiri care îmi zgâriau timpanele, sau filme cu coreeni, în care ăia din nord îi băteau la curul gol pe ăia din sud.

Sașa a apărut în ziua acea lângă noi, nimeni nu îl văzuse apropiindu-se.

— Nu v-ar plăcea un disc cu Creedence Clearwater Revival? ne-a întrebat într-o română perfectă.

Toți s-au speriat, au rupt-o la fugă, doar eu am rămas paralizat de cuvintele stranii pe care Sașa le rostise.

— Ai ascultat Creedence?

— Nu, am reușit să bâigui.

— O să-ți placă – mi-a zis și a scos din geaca sa de aviator un disc de pe a cărui copertă te priveau niște tipi care semănau cu el. Ți-l dau cu trei sute de lei. Poți să faci rost de trei sute de lei?

Era vorba de o grămadă de bani, dar o dorință teribilă pusese stăpânire pe mine. Voiam neapărat discul ăla.

— Încerc, am zis.

— Bine. Ne vedem aici peste două zile.

— Sunteți agent KGB?

— Ha! Ha! Asta chiar e culmea. Agent pe naiba. Unde ai mai văzut tu un agent secret care își vinde discurile. Ha! Ha! Asta e culmea, a zis și a luat-o din loc.

— La ce oră? am strigat speriat că l-am supărat și nu îmi va mai aduce discul.

— La șase seara, puștiule.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi vând clasoarele. Fane mă tot bătea la cap că le vrea. Părinții lui erau ingineri, așa că nu i-a fost greu să obțină două sute de lei, cât i-am cerut pe ele. Apoi n-am avut ce face și i-am vândut lui Țeavă colecția de abțibilduri cu fotbaliști. Mi-a părut rău, dar discul ăla mă tenta al naibii de tare. Țeavă, însă, era sărac și mai mult de cincizeci de lei nu am putut scoate de la el. I-am cerut lui taică-meu cei cincizeci de lei care îmi lipseau, deși eram aproape sigur că nu mă va ajuta.

— La ce-ți trebuie? m-a întrebat.

— Vreau să cumpăr un disc cu o formație.

— Ce formație?

— O formație, n-o știi tu.

— Cere-i lu' mă-ta.

— I-am cerut. N-are, am mințit.

— Mda? Bine, mă, ia de-aici.

Nu mi-a venit să cred. A scos portofelul, a luat din el o bancnotă cu Alexandru Ioan Cuza și mi-a dat-o, apoi m-a tras lângă el și m-a pupat zgomotos pe obraz.

*

La șase fără cinci eram în stradă, cu o mână în buzunarul în care țineam sulul de bancnote. Nu aveam de gând să renunț la bani până nu căpătam discul. Dar așteptam, așteptam și Sașa nu mai sosea. Începusem să cred că totul fusese în zadar. Îmi spuneam că sigur găsisese un alt cumpărător și mă lăsase baltă. Eram doar un puști, de ce i-ar fi păsat de mine? Mă înșelam. Sașa a apărut, vesel, cu o țigară înfipă-n colțul gurii.

— Ce faci, bătrâne? mi-a zis.

— Bine. Am crezut că nu mai veniți.

— Cum să nu vin?! Ți-am spus că vin. Am întârziat un pic, am defectul ăsta, îmi pare rău. Ai

banii?

— Îi am, dar vă dau banii după ce-mi dați discul, am zis, încercând să par cât mai hotărât.

— Uite-l! – a zis, s-a descheiat la geacă și l-a scos la iveală – Ia-l!

L-am luat, dar încă nu eram gata să-i dau banii. Abandonând sulul de bancnote, am scos mâna din buzunar și, căscând plicul de carton, am tras discul afară. Arăta bine, nu era zgâriat. Am zâmbit.

— Bravo, puștiule! Îmi place că ești atent, mi-a zis Sașa.

I-am dat banii. Nu i-a numărat. A preferat să-i ascundă cât mai repede în buzunar.

— Mulțumesc! am zis și am dat să plec.

— Stai un pic. Uite, am ceva pentru tine.

Îmi întindea un pachet de gumă Wrigley's Spearmint. Mi-am zis că e un tertip, că o să-mi ia înapoi discul sau că încearcă să-mi câștige încrederea, pentru ca într-o zi să profite de naivitatea mea. Poate că totuși era un kaghebig pedofil.

Văzând că ezit, mi-a spus:

— Ia-l, e un dar, nu trebuie să-mi dai nimic.

Mestecasem doar o dată gumă Wrigley's Spearmint. Primisem de la Fane o lamă. Lui îi aducea mereu gumă și ciocolată un unchi barosan de la București.

Sașa mi-a aruncat pachetul și l-am prins cu mâna liberă.

— Pa, puștiule! Să-mi spui dacă mai vrei discuri.

— La revedere! Mulțumesc!

Eram în al noulea cer. Am alergat acasă. Taică-meu zbiera la mama. Erau în bucătărie. Nu mi-a păsat. Am ridicat capacul pick-up-ului, am pus discul. Albumul se numea *Pendulum*. Am dat volumul la maximum. *Pagan baby!!!*

Conduceam lin spre casă. Pe Polonă, un motociclist a trecut, doar pe roata din spate, foarte aproape de o blondă superbă, înfumurată, ce traversa neregulamentar strada. De la expresia unei feline obraznice, chipul femeii s-a schimbat radical, căpătând trăsăturile stupide ale unei găini îngrozite.

Soarele luneca pe după vilele somptuoase din jurul Grădinei Icoanei.

Executam mecanic manevrele, mă gândeam la romanul pe care voiam să-l scriu, mă gândeam, dar nu aveam nicio idee. Cu tărtăcuța goală, rătăceam pe străzile înghesuite ale Bucureștiului, rătăceam ca un meteorit de carton, neamenințând pe nimeni, nebăgat în seamă de nimeni.

Am parcat la TNB, am traversat intersecția prin pasaj. Am ieșit la suprafață. Treptele Universității erau ticsite cu prăfuitele cărți ale anticarilor. M-am apropiat. Un bătrân fără dinți m-a luat în primire. A încercat aproape disperat să mă convingă să cumpăr cărți. Mi-a arătat tot felul de sud-americieni ce fuseseră în vogă în anii '60-'70, îmi citea din prefete, de pe coperta a patra... Îi puțea gura. Îi vedeam cioturile negre ale dinților și simțeam că mi se-ntoarce stomacul pe dos. *Doamne, oare așa voi ajunge și eu?* – m-am întrebat. N-am luat niciun sud-american. Am cumpărat două cărți de Natsume Soseki și una de Eduardo Mendoza. Bătrânul m-a prins de braț.

— Ia-o și p-asta! Ia-o și p-asta! insista, arătându-mi tot felul de alte cărți.

— Nu mai am bani, am zis.

— Ba ai. Am văzut.

— Nu-mi pot cheltui toți banii pe cărți.

— Ba poți. Oricum ești nefericit. Se vede.

— Cum se vede?!

— Ai privirea aia. De-ai ști de câte ori am văzut-o!... Am avut-o și eu.

— Ce prostie!...

— Nu-mi pasă dacă nu crezi. Știu că mai vrei niște cărți. Vrei toate cărțile. Uite, ia-le!

Bătrânul a ridicat mâinile spre cer și cărțile s-au săltat de pe trepte, fâlfâind din pagini. Am rupt-o la fugă. În spatele meu auzeam stolul de cărți. O fâșâială sinistră.

— Hei, dă-mi banii! a strigat anticarul.

Am intrat în pasaj. Cărțile nu m-au urmat. Am răsuflat ușurat. M-am rezemat de-un perete, am închis ochii. *Ce naiba se-ntâmplă cu mine?!* – mi-am zis. Apoi s-a făcut liniște. Se mai auzea doar şuieratul vântului ce intra prin gurile pasajului. Am deschis ochii. Mulți, mulți iepuri încremeniți. În mijlocul lor, cu spatele la mine, doi bătrâni. Hohotind, s-au întors. Taică-meu și Mihalache mă priveau și râdeau ținându-se cu mâinile de burtă. Am strigat. Ca un proiectil, țipătul a țâșnit din gâtulejul meu. S-a înfipt în aerul dens, a rămas suspendat. Părea o așchie într-o piele translucidă. Am fugit iarăși. Odată cu mine au zbughit-o și iepurii. Atunci am observat că toți aveau chipul meu.

Am ajuns în parcare și am sărit la volan. Mâinile îmi tremurau. Cu greu am reușit să bag cheia în contact.

*

Acasă, Alina și Ramona stăteau pe canapea, se uitau la un film și mâncau floricele. Alexandru era în camera lui, se juca cu mașinuțele. Nimeni nu mi-a venit în întâmpinare, abia ce mi-au răspuns la salut.

Am făcut o baie fierbinte. Aburi de lapte îmi înmuiau creierii. M-am masturbat. Primii stropi de

spermă au sărit ca niște delfini în valurile de spumă.

Când am ieșit din baie mă simțeam mult mai bine. Mi-am umplut un pahar cu vin. L-am dat peste cap. L-am umplut din nou. L-am dat peste cap. L-am umplut din nou. L-am dat peste cap. De-acum chiar că eram relaxat. M-am așezat în fotoliu. Alex a apărut tiptil, cu moaca lui serioasă. Nu pricepea ceva din enciclopedie. M-am ridicat și l-am urmat. Trebuia să văd despre ce era vorba. Am ieșit din sufragerie. Ceva inexplicabil m-a făcut să mă-ntorc și-am privit prin deschizătura ușii. Mâna dreaptă a Ramonei se strecurase între picioarele soției mele.

— Hai, tati! mi-a strigat Alex din camera lui.

Era imensă. Un fel de Casa Poporului a librăriilor. Vitrina părea un lac albastru în care se oglindeau pietonii și mașinile care zburau pe deasupra. În lacul acesta zăceau scufundate clădirile de peste drum. M-am apropiat. În vitrină erau expuse mii de exemplare ale romanului meu. Altă carte nu exista. Nu mi-a venit să cred. Mi-am lipit fața de geam. Îmi era teamă. Promovarea asta agresivă mi se părea că atrage prea mult atenția și că într-un fel sau altul hoția mea va fi dată-n vileag. Transpiram abundent, tremuram. Am intrat în librărie. Săli imense placate cu marmură se adânceau la nesfârșit, creând o perspectivă halucinantă. Pe toate rafturile vedeai o singură carte: *Vară în Crimeea*. Aveam senzația că mă aflu în fața celui mai mare domino inventat vreodată. M-am uitat în jur. Nu era nimeni. Nu erau nici clienți, nici librari. Pur și simplu, librăria aia gigantică era pustie. Am scos din buzunar un pix, am luat o carte, am tăiat numele meu și l-am scris pe cel al lui Mihalache. Am continuat să iau cărți și să fac același lucru. Speram că de-aș fi reușit să le „corectez” pe toate, mi-aș fi reparat greșeala, doar că erau atât de multe încât sarcina mea se dovedea imposibilă. Totuși, vina mă ținea captiv în spațiul acela, mă obliga să-ncerc. Păream un sclav într-o carieră de piatră, pus să spargă singur, doar cu un baros, un munte întreg. Avea să dureze o viață întreagă sau poate că nici atât nu ar fi fost de ajuns ca să dau gata toate acele cărți. Tăiam și scriam, tăiam și scriam, tăiam și scriam... Eu dispăream și în locul meu apărea Mihalache.

— Te simți bine, tinere?

Mi-am tras firul de salivă ce-mi cobora vertiginos din colțul gurii. Eram în fața unei mici

librării de periferie, cu capul lipit de geam. O bătrânică mă prinsese de cot.

— Sunt un hoț, doamnă!

— Aoleu! a zis femeia, luându-și iute mâna de pe mine.

— Fugiți, doamnă! Sunt un hoț! Fugiți! am zis, aruncându-i o privire fîroasă.

Bătrâna și-a îndesat mai bine poșeta pe antebraț, a executat un salt – demn de Allen Johnson – peste o mătă, apoi a dispărut după colțul unei clădiri.

Pământul continua să se-nvârtă. Mă lăsam dus de zile, cărând în cârcă nimicuri dintre cele mai diverse. Îmi făcusem un scop din a mă lăsa îngropat sub molozul cotidian. Îmi rămăsese doar orgoliul de a mă crede scriitor. Atât. Altădată aş fi zis că e suficient. Acum ştiam că nu e decât utopia care mă ajuta să merg mai departe. Mă gândeam adesea la sinucidere, dar nu găseam nicio formă de sinucidere care să-mi permită să trăiesc în continuare. Aş fi vrut să stârnesc emoţie, să stârnesc imense regrete, iar eu, de dincolo de neînsufleţitul şi vechiul meu trup, să privesc plin de satisfacţie. Nu ştiam însă cum să ucid individul care eram, ca să las locul unuia nou. Mi-ar fi plăcut să plec într-o altă ţară, sau măcar într-un alt oraş, să încep o viaţă nouă, însă eram atât de puţin curajos... Preferam certitudinea, oricât de complicată, a căsătoriei mele. Mi-era mai comod. Îmi era lene să lupt cu lutul dur al existenţei. Nu aveam chef să modelez o altă realitate. Îmi era de ajuns cea în care deja zăceam, care mă susţinea fără ca eu să fac un mare efort pentru a o întreţine.

Pământul continua să se-nvârtă. Nu se învârtea nici mai repede, nici mai încet. Oamenii se năşteau şi mureau la fel ca şi până atunci. Eu îmbătrâneam, tata înnebunea, Alina iubea o femeie şi credea orbeşte în Iisus. Viaţă. Viaţă obişnuită.

— Vino, măi, Paule! În curând nu o să mai ai cu cine discuta.

— De parcă până acum a fost altfel, am zis.

— Of, că rău mai ești de gură, a zis maică-mea și-a început să plângă.

— Bine, am să vin. Nu mai plânge, te rog.

— E tac-tu, bun, rău, e tac-tu.

— Gata, am zis că vin, dar nu-mi vorbi de tata, nu-i lua apărarea...

— Nu-i iau apărarea...

— Ba i-o iei. Așa faci mereu. Vin, dar nu-mi ține lecții de morală.

— Bine, bine. Nu știu de ce sari așa, zău.

După ce am vorbit cu maică-mea la telefon, mi-am aprins o țigară și am ieșit pe balcon. Am fumat foarte repede, trăgând adânc fumul în piept. Am amețit ușor. M-am întors în casă, am răsfoit câteva romane, așa, aiurea, fără să citesc nimic. Mi-era silă de atâtea cărți, le-aș fi dat foc, se dovediseră inutile, nu mă transformaseră într-un *superhero*. Poate că ar fi fost mai sănătos să scap de ele, să uit de pretențiile mele intelectuale, să-mi gădesc un *job* deloc complicat, puteam să fiu șofer de taxi, vânzător de bilete RATB sau, într-un dramatism extrem, gunoier. Aș fi simplificat la maximum viața. Aș fi muncit, aș fi băut multă bere, m-aș fi dus la meciuri de fotbal, aș fi scuipat coji de semințe alături de un stadion întreg, pe stradă aș fi fluierat după gagici, m-aș fi culcat cu vreo colegă de serviciu, seara aș fi stat pe canapea, la televizor, cu burta umflată ivindu-se de sub marginea maioului prea strâmt, scărpinându-mă la coaie și uitându-mă la filme cu bătași... *O viață fericită. Da. Cărțile n-aduc fericirea*, mi-am spus. Alina m-ar fi părăsit, mai mult ca sigur. M-aș fi

mutat într-o garsonieră și poate că la cincizeci de ani aş fi murit de ciroză. Măcar mi-aş fi trăit viaţa. Acum nu făceam decât să sufăr, să mă cenzurez, să mă sacrific pentru un ideal idiot.

Trebuia să ies din cavoul ăla de cărţi. Îmi trăgeam blugii pe mine când Alina, văzându-mă, m-a întrebat:

— Unde te duci?!

— Am nevoie de aer.

— Înţeleg. Aici nu ai aer.

— Ies să mă plimb un pic, OK?

— OK, OK, nu te enerva.

*

Era aproape unu noaptea. Blocurile se înălţau în beznă spre cerul de mucegai. Becurile chioare ale stâlpilor de iluminat şi puţinele ferestre încă aurii nu reuşeau să înveselească peisajul. O femeie ţipa undeva, în timp ce un bărbat zbiera că o omoară. De altundeva se auzeau lătrături, mârâieli şi schelălăieli. Cu siguranţă se băteau nişte maidanezi. O maşină de poliţie a trecut încet pe lângă mine. Am ieşit în bulevard. Mi-am luat un kebab de la un *Fast Food* cu program non-stop. Am înfulecat în picioare, pe trotuar. Maioneza şi *ketchup*-ul îmi curgeau pe bărbie. Mâncam ca un sălbatic. Niciodată n-am învăţat să mănânc altfel.

*

Tanti Tudor locuia pe alee, în capăt, lângă lac. Într-o zi m-a chemat să-mi dea o dulceaţă. Aveam vreo doisprezece-treisprezece ani. M-am cam speriat, mă întrebam dacă nu cumva voia să mă violeze, fiindcă în afară de „Săru’ mâna!“, „Să creşti mare, puiule!“, alt dialog nu existase între noi. Avea o aluniţă enormă în barbă, de care-mi era tare scârbă. Mi se părea că tanti Tudor semăna cu o

vrăjitoare, deși în afară de alunița aia nimic din înfățișarea ei nu arăta înfricoșător. Nici măcar cocoșată nu era. Hămesit, am băloșit imediat la gândul unor felii zdravene de pâine unse cu unt și dulceață, așa că am intrat timid în curte, apoi în casa plină de tablouri, mobilă veche, argintărie și bibelouri. Într-o cameră mare, răcoroasă, m-a așezat la o masă elegantă, cu picioarele sculptate în motive florale. Mi-a adus puțină dulceață de vișine pe o farfurioară, o linguriță de argint și apă rece într-un pahar din sticlă groasă.

— Mănâncă, puiule! mi-a zis, zâmbindu-mi cu blândețe.

Mă uitam siderat la grămăjoara de dulceață, știam că o puteam hăpăi dintr-o înghițitură. Eram foarte dezamăgit.

— Nu aveți puțină pâine? am întrebat-o pe bătrână.

— Dulceața nu se mănâncă cu pâine.

M-am înroșit ca un drapel comunist, am lăsat privirea în farfurioară și am mâncat dulceața cât de încet am putut. Era delicioasă. Apoi mi-am stins setea cu apa rece din pahar. Nu mă săturasem, evident, dar am zis „Săru’ mâna!“ și m-am ridicat de la masă. Când am ieșit din curte am rupt-o la fugă spre casă, vesel, nici eu nu știam prea bine de ce. În seara aceea, l-am văzut din nou pe taică-meu, cel cu ochii înroșiți, cu pleoapele grele, cum se hrănea cu polonicul direct din oala cu ciorbă de pe aragaz. M-am uitat la el și i-am zis:

— Tată, să știi că dulceața nu se mănâncă pe pâine.

A mormăit ceva, apoi a scăpat polonicul în oală, improșcându-se cu ciorbă.

— Ce pizdili mă-tii vrei, mă?! mi-a zis, uitându-se la mine cu ură.

Ciorba îi curgea pe bărbie, așa cum mie îmi curgeau în seara aceea sosurile din kebab.

Mi-am continuat plimbarea. N-aveam niciun chef să mă întorc acasă. Pe o stradă îngustă, plină de gropi, o curvă s-a apropiat de mine. Mi-a zâmbit. Era o brunetă durdulie, dar cu trăsături frumoase.

— Vino! mi-a zis.

Am urmat-o în micul parc din capătul străzii. În spatele unor tufe enorme, a îngenuncheat în fața mea. Atunci am simțit lama rece a unui cuțit lipindu-mi-se de beregată.

— Vrei să i-o tragi la cioc lu' gagică-mea, mă? – am auzit vocea unui tip. Ia dă-i portofelu'. Hai, repejor, că te tai, să moară mama.

M-am conformat. Ea a scos din portofel cele trei hârtii de câte o sută de mii pe care le mai aveam.

— Bă, sărăntocu' dracu, cât voiai tu să-mi dai pentru o muie, mă?! Trei sute de mii?! Pișa-m-aș pe tine de albinos. Ce crezi, bă, că io sunt d-aia de pe centură?!

— Bulangiule, ia dă hainele jos, mi-a zis el.

Atunci am cedat. Dincolo de frică, dincolo de rațiune, dincolo de instinctul de conservare, am lovit puternic cu cotul în abdomenul bărbatului. L-am prins de mână cu care ținea cuțitul și l-am lovit încă o dată, apoi m-am întors cu fața spre el. Era al meu. Gagică-sa mi-a sărit în spinare. I-am dat și ei un cot în plex. A horcăit și s-a prăbușit la pământ. Am rânjit. Aveam o poftă nebună de sânge. Tipul a lăsat să-i cadă cuțitul din mână, apoi a încremenit. I-am aplicat un cap în figură.

— Aoleu, nu mai da, mânca-ți-aș! s-a smiorcăit, ducându-și mâna la bot.

N-am stat pe gânduri și l-am executat cu un upercut la ficat. S-a încovrigat de durere ca Moșu' Doroftei în meciul cu Arturo Gatti. Apoi am șutat în cuțitul care zăcea la picioarele mele, expediindu-l într-un tufiș.

— Ia dă cioară banii pe care-i ai la tine. Dă-i încoace până nu-ți mai ard una, am zis.

A scos din buzunarul pantalonilor de trening un sul de bancnote legat cu elastic. L-am luat. Mi-am recuperat apoi banii și portofelul de lângă femeia care încă se mai văita de durere.

— Fă, nu ți-aș da nici trei sute de mii, ai înțeles?

— Du-te-n pizda mă-tii! a zis printre dinți.

I-am înfipt un șpiț în cur și ea s-a zvârcolit ca o felie de șuncă pe grătar.

Era timpul să plec.

Pe bulevard m-am simțit din nou în siguranță. Nu-mi venea să cred ce trăisem. Eram al dracului de mândru de mine. Levitam. Totul s-ar fi putut termina foarte prost, dar până la urmă o scosesem la capăt ca un adevărat *superhero*.

Sâmbătă, m-am urcat în mașină și am plecat să-mi văd părinții. Dormisem puțin, iepurește, așteptând dimineața. Soarele abia răsărise și-mi lovea parbrizul cu o lumină roz-gălbuie. Am pus o casetă cu Nine Inch Nails. Străzile erau aproape pustii, așa că am ieșit repede din oraș. Pe drumul național am călcat hotărât pedala de accelerație. Îmi imaginam ce mi-ar putea spune tatăl meu și-mi pregăteam replicile. De multe ori am turbat de furie fiindcă n-am știut să ripostez. Nu doar în relația cu tatăl meu, ci și în multe alte situații, cu persoane dintre cele mai diverse. De câte ori nu am construit ridicole scenarii, în care mă vedeam întâlnindu-mă din nou cu cei cărora nu știusem să le răspund!... De data asta îi puneam la punct cu vorbe bine meșteșugite. Uneori se-ntâmpla ca și-n realitate să am parte de șansa unei astfel de revanșe, doar că replica pe care o gândisem cu atâta înverșunare nu-și mai avea locul în noua discuție. Oponentul mă înțepa cu o altă remarcă, una pentru care nu știam niciodată ce replică să dau în momentul în care îmi era adresată. Așa că o luam de la capăt. Mă gândeam post factum la ce aș fi putut spune. Sufeream, chinuit de umilință, furios, dorindu-mi disperat răzbunarea.

*

Când am ajuns, mama era în bucătărie, așezată la masă. Scria ceva. Probabil o listă cu care să se ajute la cumpărături. Coafată, discret machiată, era frumoasă. Își cumpăraseră ochelari. Avea de multă vreme nevoie de ei. Tata, în

dormitor, zăcea în pat. Când mi-a simțit prezența, a deschis ochii și-a zis:

— Ie-te scriitoru'!

Părea lucid.

— Ce faci, tată?

— Nu mai pot de bine, mi-a răspuns pe un ton acuzator.

Eram hotărât să nu mă enervez.

Nu m-am apropiat de pat, m-am așezat pe un scaun.

Taică-meu a început să-mi spună că ar trebui să îl hrănesc pe Ursu', câinele nostru, și am înțeles că era departe de a fi lucid. Câinele murise în urmă cu vreo doi ani.

Îl priveam pe tata, era ciufulit, semăna cu Jack Nicholson.

— Mă-ta e o nenorocită, nu vrea să-i dea de mâncare.

M-am ridicat.

— Se bucură mă-ta, rămâne în casa asta.

Mintea tatălui meu se stinsese și am simțit cum ura mea se prăbușește ca un decor prost. Toate luptele pe care le purtasem cu el erau de-acum doar niște amintiri dureroase. Înarmat până-n dinți, orice tentativă de a-l mai ataca ar fi fost nu doar penibilă, ci și inutilă. Tatăl meu rămăsese în măruntaiele mele. Eram sânge din sângele lui. De-acum nu mă mai puteam război decât cu tatăl din mine. Și încă era mult prea mult.

Am ieșit din dormitor și i-am spus maică-mii:

— Mă duc să mă plimb.

— Bine, mi-a zis, apoi instinctul matern a îndemnat-o să adauge: Să nu stai mult.

Am mers până în capătul străzii, m-am așezat pe treptele bisericii și am privit în jur. Încercam să mă liniștesc. Prin fața fabricii de cherestea treceau bătrâni cu sticle de lapte, autobuze ruginite cu geamuri jigoase, școlari în uniforme albastre, cu ghiozdane de vinilin în spinare, bețivi puțind a alcool, a fum și-a urină, pescari cu undițe de

bambus și scăunele rabatabile, femei cu sacoșele pline. Din curtea fabricii răzbătea sunetul feroce al gaterelor. Nori de rumeguș se ridicau spre cerul înnorat.

Îi scriam lui Alexandru, chiar dacă fiul meu nu învățase încă să citească. Îi mărturiseam totul. Într-o zi va citi scrisoarea și poate că va avea puterea să mă ierte. Și în timp ce așezam rândurile pe hârtie, simțeam cum ziua înfinge în spatele meu niște cârlige de măcelărie, cum mă ridică, expunându-mă lumii întregi, în bătaia soarelui strălucitor. Lumina puternică trecea prin trupul meu translucid, arătându-mi toate măruntaiele, toate organele, creierul, inima care bătea îngrozită... Nimic nu rămânea nevăzut.

Când am terminat de scris mă simțeam epuizat. Niciodată nu mai fusesem atât de sincer. Și pentru că îmi doream ca Alexandru să gândească și lucruri frumoase despre mine, m-am întrebat: *Dar eu, eu pot avea gânduri frumoase despre tata?* Am încercat să mi-l imaginez pe taică-meu într-o lumină favorabilă, pentru a-mi dovedi că și Alexandru ar putea face același lucru când se va gândi la mine. Mi-am amintit o zi de iarnă. Ninsese peste noapte și orașelul nostru părea rupt dintr-un basm. Taică-meu a coborât sania din pod și am plecat bine înfodoliți pe pârția de pe muscel. Îmi plăceau fularul lui verde cu roșu și bocancii lui cu talpă de lemn. Ne-am dat cu sania până spre seară, am căzut amândoi de mai multe ori, ne-am distrat de minune. Zăpada mi se părea cel mai frumos lucru din lume. Ce a urmat, însă, a fost total diferit. Aș fi vrut să rup firul amintirii aici, dar nu îmi puteam opri gândurile. Adevărul era ca o pată neagră peste imaginea albă a acelei zile de iarnă.

La întoarcere ne-am oprit într-o cârciumă, deși aveam hainele ude și-mi era frig. Tata a băut o tărie, mie mi-a luat un ceai de cireșe. Ceaiul era

fierbinte. Mi-am lipit palmele de cană și m-am simțit un pic mai bine. Apoi tata a mai golit câteva pahărele. Degeaba mă rugam de el să mergem acasă, spunându-i că e târziu și ne așteaptă mama cu masa. Abia după ce a rămas fără bani a fost de acord să plecăm. Era prea beat ca să mai poată trage sania, așa că am dus-o eu. La un moment dat, a alunecat și a căzut. L-am ajutat să se ridice. I-am dat căciula care zburase la vreo doi metri de el. Înjura. De-acum era nerăbdător să ajungă cât mai repede acasă. Avea chef de scandal. O lumină galbenă urina peste albul zăpezii. Strada era pustie. Am încercat să-l iau de mână, dar tata și-a strâns pumnul. Și așa a rămas.

Table of Contents

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>

Table of Contents

1	6
2	19
3	38
4	51
5	56
6	59
7	62
8	65
9	68
10	73
11	75
12	84
13	87
14	92
15	98
16	103
17	105
18	106
19	110
20	113
21	115
22	116
23	121
24	124